

บทนำ

“พวกมันหลบหลู่กู มันต้องตาย!”

เสียงนั้นดังก้องกังวานยิ่งกว่าฟ้าคำรน สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งหาดทราย
เสียดแทงเข้าไปในโพรงหูของภรรณา ทำให้เธอรู้สึกเหมือนแก้วหูจะแตก

แต่ขณะที่ภรรณาต้องยกมือขึ้นอุดหู กลับไม่มีใครในที่นั้นมีที่ท่าว่า
จะได้ยินเสียงवादอันน่าสะพรึงกลัวนั้นเลย

ทั้งรุ่นพี่และเพื่อนนักศึกษาที่มาร่วมรับน้องต่างกำลังโหวกเหวกโวยวาย
อย่างตกใจกับเหตุการณ์ที่เห็นตรงหน้า คือ พงษ์ศักดิ์ หรือพี่ป๋อง รุ่นพี่ปีสอง
กำลังเดินกระเตาะๆ จะจมมิจมแหล่อยู่ในน้ำทะเลที่ตื้นเพียงแค่เข่า ภายใต้ท้องฟ้า
ยามตีสามที่จู่ๆ ก็มีดครีမ်ปกคลุมด้วยเมฆดำก้อนใหญ่ ทั้งที่เป็นคืนวันเพ็ญแท้ๆ

มีแต่ภรรณาเท่านั้นที่ได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยิน หญิงสาวมองไปรอบ
บริเวณชายหาดด้วยความสะพรึงกลัว คล้ายจะหาต้นเสียงขู่คำรามอันน่าขนพอง
ที่ดังก้องไปทั่วอาณาบริเวณ หากไม่รู้ว่ามาจากที่ใด

กระนั้น ดูเหมือนจะมีใครบางคนที่ยืน

“เขายืนอยู่กลางน้ำ เขาคดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว” เสียงลั่นเทาของเพื่อน
นักศึกษาคนหนึ่งดังขึ้นท่ากระซิบ ภรรณาหันไปมองหญิงสาวร่างเล็กคนนั้น

เพื่อนใหม่ของเธอที่มีชื่อแสนไพเราะว่า เนตรสีตางค์
ไม่ใช่เธอคนเดียวที่สัมผัสได้ถึงลึกลับในคืนนี้ เธอได้ยิน แต่เนตรสีตางค์
เห็น!

“เธอเห็นอะไร” กรรณาได้ยินญาติในกระซิบถามเนตรสีตางค์

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” คำตอบนั้น
สั้นเครือ คนพูดต้องกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง กว่าจะพูดต่อได้อีกครั้ง
“เขา...เขา...กำลังเหยียบฟ้ป้องกันน้ำ”

เนตรสีตางค์ขี้มูไปกลางทะเล ตรงจุดที่ฟ้ป้องกันกระแสน้ำกระแสนั้น
ความตายที่รอคอยอยู่ไม่ไกล และยังไม่มีใครยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ

เสียงคำรามดังก้องเสียดแทงเข้ามาในหูอีกครั้ง...ยามนี้ เชื่อว่าเครื่องเล่น
เทปแบบพกพาที่เคยเป็น ‘ตัวช่วย’ ของกรรณามาตลอดยามต้องเผชิญกับเสียง
ลึกลับของวิญญาณก็คงจะเอาไม่อยู่

กรรณายกมือขึ้นอุดหู

อันที่จริง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้ยินเสียงคำรามนั้น...หลังมาถึงสถานที่
แห่งนี้

กรรณาเดินทางมาที่นี่พร้อมกับเพื่อนๆ นักศึกษาน้องใหม่คณะ
จิตรกรรมฯ เพื่อร่วมกิจกรรมรับน้องที่รุ่นพี่จัดขึ้น

ตลอดการเดินทางโดยรถทัวร์คันใหญ่ นักศึกษาปีหนึ่งคนอื่นๆ ต่าง
ทำความรู้จักเพื่อนใหม่กันอย่างคึกคัก คงจะมีแต่กรรณาที่นั่งเงียบมาตลอดทาง
โดยเลียบบูฟ่งขานด้อะเบต์เอาไว้ ไม่สูงลิ้นกับใคร แม้จะรู้ว่านักศึกษาร่วมชั้นปี
หลายคนมองเธอแล้วซุบซิบกันว่าเธอ ‘ประหลาด’ กรรณาก็ไม่รู้สึกละไร มันก็
เหมือนกับที่เพื่อนๆ สมัยมัธยมและสมัยประถมมองมันแหละ

ไม่มีใครเข้าใจหรอกว่า ทำไมเธอจึงต้องใส่หูฟังติดหูเอาไว้ตลอดเวลา
มากกว่าจะพูดจากับใคร ไม่ใช่เพราะกรรณาหึง รั้มมนุษย์สัมพันธ์ หรือไม่อยาก
คบหาสมาคมกับคนอื่น แต่เป็นเพราะเธอรำคาญเสียงคร่ำครวญน่าหวงๆ ที่
คนอื่นไม่ได้ยินกันต่างหาก

ใช่แล้ว...กรรณาได้ยินเสียงของวิญญาณ

และเธอได้ยืนมันตลอดเวลา!

มันเกิดขึ้นตั้งแต่จำความได้ ที่กรรมาได้ยืนเสียงอะไรที่ ‘มากกว่า’ คนปกติเขาได้ยืนกัน

กรรมาไม่รู้จะนิยามมันว่าเป็นความสามารถพิเศษ หรือว่าความซวย... รู้แต่ว่า มันทำให้ชีวิตของเธอไม่เคยมีความเสียบสบบ

ทุกที่ที่มีวิญญาณ ที่นั่นเธอย่อมได้ยืนเสียง และวิญญาณพวกนี้มักจะ เป็นวิญญาณเรว่อนที่ชอบโหยหวนคร่ำครวญซ้ำๆ ซากๆ ถึงสิ่งที่ยังค้างคาใจ ก่อนตาย

กระทั่งตลอดทางที่นั่งมาบนรถทัวร์มุ่งหน้าสู่สถานที่รับน้อง ซึ่งก็คือ ชายทะเลแห่งนี้ เธอก็ยังได้ยืนอยู่ตลอด วิญญาณที่กรรมาเดาว่าคงเป็นคนขับรถคนเก่าที่คงจะขับรถทัวร์คันนี้ไปประสบอุบัติเหตุและเสียชีวิต คอยคร่ำครวญซ้ำๆ ซากๆ เสียใจที่เหยียบเบรกไม่ทันตอนโดนสุนัขวิ่งตัดหน้ารถ

ลองจินตนาการดูแล้วกันว่า การได้ยืนเสียงใครที่ไม่เห็นตัวมาคร่ำครวญซ้ำๆ เหมือนแผ่นเสียงตกร่องไม่หยุดมันน่ารำคาญขนาดไหน ยิ่งคืนไหนที่พระจันทร์เต็มดวง ความสามารถในการได้ยืนของเธอจะแจ่มชัดกว่าปกติ เรียกได้ว่าวิญญาณคร่ำครวญอยู่ไกลหลายเมตร เธอยังได้ยืนชัดแจ๋ว ส่วนในคืนเดือนมืดความสามารถในการได้ยืนของเธอจะลดลง แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เพราะแทนที่จะได้ยืนเป็นเสียงชัดๆ ก็กลายเป็นเสียงคล้ายวิทยุมีคลื่นซ่าๆ แทรกจนฟังไม่เป็นคำ ยิ่งน่ารำคาญหูขึ้นไปอีก

เรียกว่าไม่ว่าจะเป็นคืนเดือนเพ็ญหรือเดือนมืด...เธอก็ซวยทั้งขึ้นทั้งล่อง

นั่นคือเหตุผลที่กรรมาจะต้องมีหูฟังขาวนด้อะเบาด์เสียบติดหูอยู่ตลอดเวลา ได้ยืนเสียงวิญญาณเมื่อไร ก็เร่งเสียงเพลงกลบ...สบายหูขึ้นเยอะ

แต่อย่างที่บอก นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ทุกคนมองว่ากรรมาแปลก และไม่มีมนุษยสัมพันธ์

แต่แล้วเมื่อรถทัวร์มาถึงจุดหมายที่หาดทุ่งวัวแล่น ชายทะเลในจังหวัดชุมพร กรรมากำลังจะก้าวลงจากรถ ก็เป็นครั้งแรกที่เธอมีโอกาสดูพูดกับเพื่อนร่วมคณะ เพื่อนคนแรกที่เขาารู้จัก...เด็กสาวที่มีชื่อไพเราะว่า เนตรลิตางค์

หญิงสาวร่างเล็กท่าทางอ่อนแอเหมือนพวกลูกคนสุดท้ายที่ถูกประคบ

ประหม่อมมาตลอดนั่งตัวสั่นอยู่กับที่ ดวงตากลมโถมองจ้องไปยังศาลเพิงตาที่ทำด้วยไม้เก่าๆ หน้าตั้นไทร ข้างบ้านพักที่รุ่นพี่เตรียมไว้ให้นักศึกษาหญิง ก่อนที่จะยกมือสั่นเทาขึ้นมาปิดตาไว้ ชมุขขมิบปากสวดมนต์

ความรู้สึกบางอย่างทำให้กรรมาถึงสายหูฟังชวานด้อะเบียดออกจากหู และทันใดก็ได้ยินเสียงคำรามต่ำๆ ในคอเหมือนคนแค้นๆ คอยขู่เล็กๆ ไม่ให้ทำผิด ไม่รู้ว่ามีมาจากตรงไหน แต่ถ้าให้เดา ศาลเพิงตาหน้าตั้นไทรนั้นน่าสงสัยที่สุด

ด้วยความลึ้มตัว หรือไม่ก็คงสัมผัสได้ว่าเพื่อนคนนี้มี ‘อะไร’ บางอย่างเหมือนเธอ ทำให้กรรมาเดินเข้าไปจับมือเด็กสาวผู้นั้นไว้

“ว้าย! กลัวแล้ว กลัวแล้วจ้ะ” เนตรลิตางค์อุทานด้วยความตกใจ น้ำตาที่ปริมขอบตาอยู่แล้ว หยดไหลลงมาจากที่

“ลงจากรถกันเถอะ”

กรรมาเอ่ยอย่างแผ่วเบาเจือแววพลบประโลม อีกฝ่ายจึงลอบมองผ่านช่องนิ้วมาอย่างกลัวๆ กลั้วๆ

“เธอเองหรือ” เนตรลิตางค์ถามตะกุกตะกัก ยกมือขึ้นปาดน้ำตาและเสยผมม้าอย่างเก้อเขิน กรรมาเพียงแต่พยักหน้า ยืนรอนเนตรลิตางค์ฉวยสัมภาระทั้งหมดอย่างรวดเร็วตามลงมาจากรถ หัวเข้าไปในบ้านพักหลังใหญ่ริมทะเล ตั้งอยู่ข้างป่าสนรกริมที่เพิ่มความรู้สึกวังเวงทั้งที่เป็นเวลาใกล้เที่ยง

เก็บสัมภาระเสร็จ และรอเวลาที่จะถูกเรียกไปร่วมกิจกรรมรับน้องที่จะเริ่มต้นขึ้นอีกไม่นานนี้ กรรมาก็ได้ยินเพื่อนร่วมรุ่นสองคนซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าต่างพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเจ้าที่

สองคนนั้นกำลังชวนกันออกไปไหว้เจ้าที่ข้างนอกนั่นเอง

“เราไปไหว้เจ้าที่กับพวกเขาดีไหม”

นักศึกษาหญิงท่าทางไฮโซ ผู้มากับเสื้อผ้าแบรนต์เนมตั้งแต่หัวจดเท้าหันมาเอ่ยชวนเธอและเนตรลิตางค์อย่างมีมนุษยสัมพันธ์ แต่สังเกตว่าสีหน้าของคุณหนูไฮโซ ซึ่งกรรมามารู้ทีหลังว่าชื่อกรรมาก็ดูไม่สู้ดีเหมือนกัน

เนตรลิตางค์พยักหน้าตอบรับคำชวนของกรรมาทันที และไม่ลืมหันมาชวนกรรมาด้วย เธอจึงเดินตามทั้งสองออกไปเงียบๆ

ที่หน้าศาลเจ้าที่ ใกล้ตั้นไทรใหญ่ซึ่งมีผ้าแพรเจดสีผูกไว้โดยรอบ นักศึกษา

หญิงสองคนที่เอยชวนกันมาไหว้เจ้าที่ในที่แรกนั่งคุกเข่าเรียบร้อยอยู่ก่อนแล้ว

กรรมา เนตรสีตางค์ และกรรมภาจึงคุกเข่าตาม นักศึกษาสาวร่างโย่งหนึ่งในสองคนนำข้าวกลองซึ่งรุ่มพีแจกวางตรงศาลไม้เก่าๆ ก่อนหยิบรูปและไฟแช็กขึ้นมาจุดพร้อมยกมือไหว้ ทำปากขมุบขมิบ ทุกคนในที่นั้นจึงทำตาม

เสร็จแล้ว นักศึกษาน้องใหม่ทั้งห้าคนก็หันมามองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย

นำแปลกที่กรรมารู้สึกว่า เพื่อนนักศึกษาสี่คนนี้มีอะไรบางอย่าง 'เหมือน'

กับเธอ

กรรมารู้ชื่อเพื่อนนักศึกษาอีกสองคนหลังจากนั้น คนตัวสูงๆ ท่าทางหัวๆ และสะพายย่ามใบใหญ่บรรจุข้าวของประหลาดๆ มากมายมีชื่อว่า สุคนธรส ส่วนอีกคนที่หน้าตาน่ารัก แต่ผมยาว แต่งตัวรุ่มรังเหมือนพวกโบฮีเมียนนั้นชื่อ ญาณิน

การไหว้ศาลเจ้าที่ด้วยกันในตอนเย็น ทำให้ทั้งห้าจับกลุ่มนั่งด้วยกันอีกตอนที่ประชุมรอบกองไฟตรงชายหาดในตอนค่ำวันเดียวกัน อาศัยผ้าห่มมื่อจากทางเหนือผืนใหญ่ของคุณหนูแบรนต์เนมอย่างกรรมภาปูรอง

เสียงกีตาร์และกลองบรรเลงในจังหวะเร้าใจ หากนำแปลกที่กรรมารู้สึกกระสับกระส่ายพิกล ที่แปลกกว่านั้นคือ เพื่อนๆ อีกสี่คนก็มีอาการเช่นเดียวกับเธอ...โดยเฉพาะเนตรสีตางค์ หญิงสาวซึ่กั้ว ที่อยู่ๆ ก็หลับตาเอาหน้าซุกกับหัวเข่า ตัวสั่นขึ้นมาเฉยๆ จนสุคนธรสหันมาถามว่ากลัวผีหรือ และคั่นย่ามใบโตของหล่อน ได้ยีนต์สี่เหลี่ยมพิมพ์ลายเพาเวอร์ฟัพเพิร์ลออกมาสามสี่แผ่น ทำปากขมุบขมิบ แล้วเป่าเพียงๆ แจกทุกคน

ขณะที่ร่ายยันต์ของสุคนธรสมาเก็บรักษาติดตัวกรรมาก็ต้องสะดุ้งแทบทำมันหลุดมือ เมื่อเธอได้ยินเสียงตวาดดังก้องราวฟ้าผ่า

“พวกเอ็งลบหลู่กู!”

กรรมนายกมือขึ้นปิดหู ทุกคนมองเธอด้วยความแปลกใจ แต่จู่ๆ เนตรสีตางค์ก็ทำหน้าตื่นตระหนก มองไปที่นักศึกษาชายรุ่มพีคนหนึ่งชื่อพงษ์ศักดิ์ที่กำลังร้องเพลงเสียงอ้อแอ้ จนญาณินต้องถามอย่างเป็นห่วง

“เกิดอะไรขึ้น เธอเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า จะไปกลับไปนอนพักไหม”

กรรมมองเนตรสีตางค์อย่างสงสัย...สงสัยว่าเนตรสีตางค์จะสัมผัสได้ถึง
สิ่งลึกลับที่เธอเองก็สัมผัสได้เช่นกัน สาวน้อยร่างบางยังไม่ทันตอบอะไร ญาณิน
ก็เป็นฝ่ายพูดเสียเอง

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอเห็นอะไร แต่เขาบอกฉันว่าพวกเราไปลบหลู่เขา”

คำพูดนั้นยิ่งทำให้กรรมแปลกใจ...ญาณินอีกคน เธอได้ยินเหมือน
ที่เธอได้ยินนั้นหรือ?

“จะ...จะ...ฉัน...กะ...ก็...เห็น” เนตรสีตางค์บอกตะกุกตะกัก

“ฉันก็เห็นเหมือนกัน เขาสูงเท่าตึกสี่ชั้นแน่ะ แล้วชี้มาที่พวกเราด้วย”

กรรมภาเสริมอีกคน

กรรมสาบสายตาเพื่อนใหม่ทุกคน ตอนนั้นเองที่เธอสรุปได้โดยไม่ต้อง
สงสัยอะไรอีกแล้ว เพื่อนใหม่สี่คนตรงหน้า มีสัมผัสพิเศษเหมือนเธอ!

กรรมารู้ในคืนนั้นว่าเพื่อนใหม่อีกสี่คนมีสัมผัสพิเศษเหมือนเธอ
หากแต่ความสามารถนั้นแตกต่างกันออกไป

เนตรสีตางค์มองเห็นวิญญาณ และจะมองเห็นชัดขึ้นในวันพระจันทร์เต็ม
ดวง ญาณินมีญาณพิเศษที่เมื่อเธอมีสมาธิมากๆ จะสามารถมองเห็นและได้ยิน
วิญญาณ ส่วนสุคนธรส นอกจากจะเก่งเรื่องข่าวของอาคมแล้ว จมูกเธอจะ
แยกแยะประเภทของวิญญาณได้ สำหรับกรรมภา เธอมีสัมผัสพิเศษที่เมื่อยื่นมือ
ไปแตะใครหรือสิ่งใดแล้ว เธอจะมองเห็นภาพเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับคนคนนั้น
หรือว่าสิ่งสิ่งนั้น

น่าแปลกที่ว่า สิ่งหนึ่งที่ทุกคนเหมือนกันก็คือ ความสามารถพิเศษนั้นจะ
ทรงพลังขึ้นในคืนวันพระจันทร์เต็มดวง

และคืนนี้ ก็เป็นคืนวันพระจันทร์เต็มดวงเสียด้วย

สุคนธรสเป็นคนคลี่คลายสถานการณ์ในคืนนั้นด้วยการเอายันต์เพาเวอร์-
พพ์ของเธามาเขียนหมายเลขโทรศัพท์แล้ววิ่งเอาไปให้พี่ปอง เพื่อที่เขาจะได้พก
ติดตัวไว้ โดยอ้างว่ามีเพื่อนฝากเบอร์โทร. มาให้...

ลักพักสุคนธรสก็วิ่งกลับมาหากลุ่มเพื่อน รายงานว่าเห็นพี่ปองเดินเข้าไป
ปลดทุกข์ด้านหลังต้นไม้ นั่นน่าจะเป็นสาเหตุทำให้เจ้าที่โกรธ

“เขาไปฉีตรงข้างศาลเพียงตา เจ้าของถึงได้ไกรธขนาดนี้”

“แล้วจะทำยังไงดี บอกเขาไปขอขมาไหม” เนตรสีตางค์ถามทั้งที่ยังหลับตา

“ตอนนี้มา พูดไม่รู้เรื่องหรือก ต้องรอพรุ่งนี้แหละ ได้ยันต์ไปคงพอจะช่วยให้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

แต่ดูเหมือนใครบางคนจะไม่ยอมรอให้ถึง ‘พรุ่งนี้’

กลางดึกคืนนั้น ขณะที่กรรมากำลังนั่งคุยกับเพื่อนใหม่ทั้งสี่คนอยู่ในบ้านพัก เปิดใจถึงความสามารถพิเศษอันไม่น่าอภิมรย์ที่แต่ละคนมี ซึ่งทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจอย่างประหลาดเมื่อรู้ว่าในโลกนี้ก็มีคนเหมือนเธอ เข้าใจจิตใจและความรู้สึกของเธอ ไม่ใช่แค่คนเดียว หากมีถึงสี่ จู๋ๆ บรรยาการก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงทวาดลั่นร้าวฟ้าผ่า...เสียงเดิม

“พวกเอ็งลบหลู่!”

“เขามาอีกแล้ว” กรรมาละล่ำละลักบอกทุกคน “เสียงของเขาดังมากเลยดังกว่าตอนหัวค่ำซะอีก”

ทุกคนมีที่ท่าตกใจ หันมองหน้ากัน เนตรสีตางค์ก็ล้วนจนวนตัวสั่น สาวหัวอย่างสุคนธรสลอบ

“เธอดูสิว่าเขาอยู่ไหน ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมีของดีเพียบ”

เนตรสีตางค์ลั่นใจมองผ่านหน้าต่างไปด้านนอก ยังไม่ทันหันกลับมากบอกเพื่อนๆ ว่าเห็นอะไร กรรมาก็อุทานออกมา

“นั่น พี่ป๋อง เขาเดินลงไปแล้ว”

“เจ้าที่เรียกเขาลงไป เร็วเข้าพวกเรา เราจะต้องรีบไปห้าม” เนตรสีตางค์รายงานสิ่งที่เห็นอย่างร้อนใจ

สุคนธรสไ่วที่สุด เธอคว้าอุปกรณ์ประจำตัวกระโจนพรวดออกไปจากบ้าน โดยมีเพื่อนอีกสี่วิ่งตามไปติดๆ เห็นพงษ์ศักดิ์เดินดุ่มลุยน้ำลงไปพร้อมกับละเมอและลูกลิงไปเรื่อยๆ

เสียงทวาดยังคงดังก้องสะท้อนไปมาทั่วอนุภาศ จนกรรมากมีอขึ้นปิดหูด้วยสีหน้าเจ็บปวด

เสียงเอะอะของหญิงสาวทั้งห้าปลุกหุ่นพี่ที่นอนตรงหาดให้ตกใจตื่น พวกเขาวิ่งปราดมาสวมพบ แล้วตะโกนเรียกเพื่อนให้กลับขึ้นมา แต่พงษ์ศักดิ์ยังดั้น

พรตๆ ในน้ำ โดยที่ไม่มีใครกล้าออกไปช่วย

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล เขา...เขา...กำลังเหยียบฟิ่บองจมน้ำ” สิ่ง que เนตรสิดำงศ์เห็น ทำเอาทุกคนขนลุก

“อ๊วย หนีหายแล้ว ทำไมเวลารีบถึงหาของไมเจอเสียทีนะ” สุคนธรสบถดั่งลั่น เท้าขาของออกจากย่ำมจนหมด ค้นหาสิ่งที่ต้องการอย่างรีบเร่ง ก่อนคว่ำสายสิญจน์ขึ้นมา แล้ววิ่งกระโจนลงน้ำ ว่ายไปหารุ่นฟิ่ซึ่งกำลังจะจมมิดมเกล้อย่างฉับไว เมื่อไปถึงก็รีบดึงเส้นด้ายพันรอบตัวเขาไว้นับสิบๆ รอบ หากจู่ๆ ร่างของสุคนธรสก็จมหายไปต่อหน้าต่อตาทุกคน

ขณะที่ทุกคนกำลังใจหาย จู่ๆ สุคนธรสก็โผล่ขึ้นมาพันผิวน้ำ พร้อมพวงพงษ์ศักดิ์ขึ้นมาด้วยอย่างทุลักทุเล ตะโกนสั่งคนบนหาดด้วยเสียงหงุดหงิด ทำให้พวกผู้ชายที่กำลังยืนช็อกได้สติ และรีบวิ่งลุยน้ำลงไปช่วยลากพวงพงษ์ศักดิ์ขึ้นมานอนบนชายหาดเพื่อปฐมพยาบาล

สุคนธรสหันหน้าไปทางทะเล แล้วประนมมือ

“อย่าเอาเขาไปเลยนะเจ้าคะ พรุ่งนี้หนูจะให้เขาขอขมาลาโทษค่ะ”

สิ้นคำลมก็พัดกรู สายตาทุกคู่ของรุ่นพี่กับเพื่อนๆ หันไปมองสุคนธรสด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด ขณะที่สาวร่างโย่งหันมายกไหล่ บอกทุกคนว่า

“ฟิ่บองลบหลู่เจ้าที่ ท่านต้องการชีวิตของเขา ก็เท่านั้น” เธอชี้ไปยังต้นไทรข้างบ้าน

เหตุการณ์นับจากนั้นยังเต็มไปด้วยความวุ่นวายไม่สิ้นสุด พวงพงษ์ศักดิ์ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลด้วยความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่มูลนิธิท้องถิ่น การรับน้องถูกยกเลิก รถทัวร์มารอรับนักศึกษากลับบ้านตั้งแต่เช้า พร้อมกับเสียงโงะจันเรื่องผีเจ้าที่ซึ่งพวงพงษ์ศักดิ์ไปล่วงเกินไว้ ซึ่งโด่งดังพอๆ กับสุคนธรสผู้กลายเป็นตัวประหลาดในสายตาทุกคน ทั้งที่เธอน่าจะเป็นวีรสตรีเสียมากกว่า

แต่ดูเหมือนสุคนธรสจะไม่สนใจใคร เธอเดินกลับมาหากลุ่มเพื่อนใหม่สี่คน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือกรรณ กรรณส่งยิ้มไปให้ และทุกคนก็ทำอย่างเดียวกัน ไม่ต้องมีคำพูด แต่สื่อกันด้วยความเข้าใจ

การร่วมชะตากรรมในเหตุการณ์สะเทือนขวัญครั้งนี้ได้ผูกพันพวกเธอเข้าด้วยกันอย่างแน่นแฟ้นแล้ว

และนี่คือจุดเริ่มต้นของมิตรภาพของหญิงสาวทั้งห้าคน และเป็นจุดเริ่มต้นของชะตากรรมอันน่าอกล้นขวัญแหว่นที่พวกเธอจะต้องเผชิญร่วมกันอีกครั้งแล้วครั้งเล่า หลายปีถัดจากนั้น...

๑

บนรถไฟฟ้านี้หนาวหูกจริงๆ...

ปกติเธอไม่เคยรู้สึกอย่างนี้หรอก...นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยิน ‘เสียง’
พวกนั้นระหว่างที่เดินทางจากบ้านไปทำงานด้วยรถไฟฟ้าอย่างที่ทำประจำทุกวัน

กรรมาไม่ได้หมายถึงเสียงโฆษณาจากจอโทรทัศน์ที่ติดอยู่เหนือแถวที่นั่ง
ซ้ายขวาตลอดทั้งขบวน ไม่ได้หมายถึงเสียงหัวเราะของนักศึกษากลุ่มใหญ่ที่ยืน
เกาะราวอยู่ตรงหน้า ไม่ใช่เสียงคุยโทรศัพท์ที่ไม่หยุดของผู้ขายใส่สูทที่นั่งติดกัน

แต่เป็นเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่คร่ำครวญถึงความ
เจ็บปวดจากการถูกรถไฟชนตายเมื่อวานนี้...

“ไม่เอาแล้ว เจ็บเหลือเกิน”

‘ถ้าหากว่าไม่อยากเจ็บ ก็ไม่ควรกระโดดลงไปในรางอย่างที่ตกลงไปเมื่อ
วานสิ’ กรรมานึกก่อน

ใช่แล้ว...เสียงหนาวหูกที่เธอหมายถึงก็คือเสียงคร่ำครวญของวิญญาณ
บนรถขบวนนี้ ซึ่งมีเพียงเธอคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยิน

กรรมานึกเสียดาย บนรถไฟฟ้าไม่เคยมีวิญญาณมาก่อน จนกระทั่ง
‘สาวออฟฟิศรักคุณ กระโดดขวางรถไฟฟ้า สั่งเวรศพแรกในประเทศไทย’ เธอย้อน

คิดถึงข่าวพาดหัวใหญ่ที่อ่านจากหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อเช้านี้

หลังอ่านข่าวนั้น นอกจากสลัดใจกับการตัดสินใจและชะตากรรมของหญิงสาวในข่าวแล้ว อีกอย่างที่เรารู้สึกคือ...เสียดาย

บนรถไฟฟ้าเคยเป็นหนึ่งในไม่กี่ที่ที่กรรมสามารถหาความสงบ หลีกหนีจากเสียงรบกวนของเหล่าวิญญาณที่เราจะได้ยินอยู่ตลอดเวลา แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อย่างนั้นอีกแล้ว ต่อไปนี้บนรถไฟฟ้าก็จะเป็นเหมือนสถานที่อื่นๆ ที่มีวิญญาณเร่ร่อนคอยร้องไห้คร่ำครวญส่งเสียงโหยหวนกันทั้งวันทั้งคืน

วิญญาณเร่ร่อนมักเป็นวิญญาณของคนที่ยาแบบไม่ได้ตั้งใจ ตายไม่สงบ หรือที่เรียกว่า ‘ตายไม่ดี’ อย่างพวกอุบัติเหตุ ฆาตกรรม หรือกระทั่งฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นบาปใหญ่หลวง อย่างที่สาวออฟฟิศรายนี้ตัดสินใจทำ ดังนั้นวิญญาณนี้จะคร่ำครวญนำหนวกหูกว่าปกติ และจะพร่ำวนเวียนซ้ำๆ ซากๆ อยู่กับเรื่องที่ทำให้ตัวเองตาย หรือเรื่องที่ยังมีห่วงค้างคาอยู่เบื้องหลัง

อย่างสาวออฟฟิศรายนี้โดนรถไฟทับ คงเจ็บนำดู ถึงได้คร่ำครวญอยู่แต่ว่า...ไม่เอาแล้ว เจ็บ ยังไม่อยากตาย...

นี่แหละนะ คนเรามักจะชอบทำก่อนแล้วค่อยมาคิดทีหลัง แต่บางอย่างก็สายเกินจะแก้ไขเสียแล้ว’

กรรมาคิดอย่างปลงๆ แล้วดึงหูฟังไอพอดคู่ใจขึ้นมาเสียบหู เปิดแรงเสียงเพลงแข่งกับเสียงโหยหวนของวิญญาณสาวออฟฟิศที่ดังหนวกหู ทั้งที่ไม่เห็นตัว

‘สบายหูขึ้นเยอะ’

ลำพังแรงเสียงเพลงให้ดังไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไรหรอก แต่เป็นเพราะ ‘สมาธิ’ ที่เกิดขึ้นยามที่จดจ่ออยู่กับดนตรีและเนื้อหาของเพลงต่างหาก ที่ทำให้เสียงที่ไม่พึงได้ยินดูเหมือนจะหริเบาลงจนแทบไม่เป็นปัญหากับเธอ

เช่นเดียวกับเวลาที่เธออ่านหนังสือ สมาธิที่จดจ่ออยู่กับตัวหนังสือก็เป็นอีกทางออกที่ดีเช่นกัน

ดังนั้นจึงไม่แปลกที่กรรมจะต้องมีของสองสิ่งนี้ติดตัวอยู่เสมอ ไอพอดกับหนังสือ ยามใดที่เมื่อยหูจากการฟังเพลง เธอก็จะใช้วิธีอ่านหนังสือแทน ทำเช่นนั้นมาตั้งแต่เด็กจนเคยชิน กลายเป็นความสามารถพิเศษว่าเธอสามารถอ่าน

หนังสือได้ทุกที่ทุกเวลา ต่อให้กำลังกินข้าว ยืนโหนรถเมล์ หรือแม้กระทั่งตอนเดินรถไฟพามาถึงสถานีสยามแล้ว แม้ว่าผู้โดยสารจำนวนมากจะลงไปจากขบวนรถที่สถานีนี้ แต่ก็มิมีผู้โดยสารจำนวนเท่าๆ กันหรือมากกว่าก้าวขึ้นมาแทนที่หนึ่งที่เพิ่งจะว่างก็ถูกจับจองเต็มอย่างรวดเร็ว

กรรมาสังเกตเห็นเด็กหญิงในชุดนักเรียนอนุบาลคนหนึ่งจูงมือมารตามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเธอ จึงรีบขยับลุกให้หนึ่ง เลยกลายเป็นว่ากรรมาลุกขึ้นมายืนโหนราวแทน และตอนนั้นเองที่กรรมารู้สึกเหมือนถูกมอง หญิงสาวหันมองไปในทิศทางนั้น และเห็นชายใส่สูทคนหนึ่งกำลังมองมายังเธอ เมื่อตาสบกัน ก็เห็นว่าฝ่ายนั้นค้อมศีรษะส่งยิ้มมาให้

กรรมาเหมินหน้ากลับมาโดยไม่ยิ้มตอบ แต่กระนั้นก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าตัวเองถูกจับจ้อง โดยชายซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ในที่แรกกรรมาไม่สนใจ หากแต่เมื่อยังรู้ตัวว่าถูกจ้องไม่วางตา เธอก็หันไปมองอีกครั้ง และได้เจอกับสายตาและรอยยิ้มอย่างผูกมิตรที่รออยู่แล้ว

คราวนี้เขาขยับปากพูดอะไรบางอย่างกับเธอ...อะไรที่กรรมาฟังไม่ถนัด เพราะยังมีหูฟังไอพอดเสียบอยู่ และเธอก็ไม่คิดจะถอดมันออก เพราะรู้ว่าถ้าทำเช่นนั้น ไม่เพียงจะได้ยินเสียงของเขา แต่ยังมี 'เสียงอื่น' ที่น่ารำคาญเป็นของแถมมาด้วย

สู้ไม่ได้ยินอะไรเลยเลยจะดีกว่า กรรมาคิดอย่างนั้น แล้วจึงเหมินหน้าหนีทำเหมือนกับเธอไม่รู้ว่าเขาพยายามจะพูดด้วย

และทำเป็นไม่รู้ว่ ฏีกิริยาของเธอทำเอาเขาหน้าเห็่นไป

ช่างสิ กรรมาไม่เห็นสนใจ นายคนนี้ถึงจะใส่สูทเต็มยศดูดี แต่โดยหน้าตาของเขาแล้วเรียกได้ว่าห่างไกลจากความหล่อไปหลายกิโลเมตร

จากการมองผ่านๆ กรรมาคิดว่าเขาน่าจะอายุใกล้ๆ สี่สิบปี หน้ากลม ผมหัดสั้นเกือบติดหนังศีรษะ เพื่ออำพรางอาการถอยร่นของเส้นผมที่กินเลยไปเกือบถึงครึ่งศีรษะ ความสูงของเขาไล่เลี่ยกับเธอ ซึ่งเมื่อเขาเป็นผู้ชาย ก็นับว่าเตี้ยกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป

สิ่งที่ทำให้เขาพอดูได้ก็คือดวงตาและรอยยิ้มที่ดูเป็นมิตรมาก จนเกือบจะดูเหมือนมากเกินไป และอย่างที่บอก การแต่งตัวภูมิฐาน เสื้อเชิ้ต เนกไท

กางเกงสแล็กส์ และรองเท้าหนังมันเงา

แต่นั่นก็ไม่ว่าจะทำให้กรรมาเลียดาย ที่พลาดการพูดจาทำความรู้จักกับเขา

กรรมาเลื่อนสายตาสั้นมองที่จอโทรทัศน์เหนือที่นั่ง ตรงแถบด้านล่าง บอกชื่อสถานอื่นเป็นจุดหมายปลายทางของเธอ กรรมาจึงหันหลังให้ชายหนุ่มคนนั้น เพื่อเดินไปรอที่ประตู และเมื่อรถจอดเทียบชานชาลา กรรมาก็เป็นคนแรกที่เดินออกจากขบวนรถ ก่อนที่ผู้โดยสารคนอื่นจะลุกขึ้นออกตามมา

พ้นมาจากตัวรถจึงค่อยผ่อนฝีเท้าลง รอให้คนอื่นๆ ที่ดูรีบร้อนกว่าวิ่งแข่งลงบันไดกันไปก่อน และจังหวะนั้นเองที่ใครบางคนทีรีบร้อนเกินขนาดเดินชนไหล่เธอเข้าอย่างแรง จนกระเป๋าสะพายของเธอหลุดร่วงลงพื้น ทำเอาหูฟังไอพอดตุกกระซกหลุดจากหูไปด้วย

กรรมารีบก้มลงเก็บของที่กระจายออกมาจากกระเป๋า พร้อมๆ กับที่ทางตาเห็นว่ามึ่ใครคนหนึ่งเดินตามมาข้างหลัง ย่อตัวลงช่วยเธอเก็บของด้วย

หญิงสาวเลื่อนสายตาสั้นมองเขาด้วยความแปลกใจ เมื่อพบว่าเขาก็คือผู้ชายคนที่จ้องมองเธอในขบวนรถนั้นเอง

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณ”

เสียงของเขาทำเอากรรมาชะงัก บอกตัวเองว่า สิ่งหนึ่งที่เธอประเมินข้ามไปเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ก็คือ...เสียงของเขา

มันทุ้มนุ่มลึกน่าฟังอย่างที่กรรมาไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน...เสียงนั้นทั้งสุภาพ อ่อน นุ่มนวล ชนิดที่ว่าหากลองหลับตาแล้วฟังแต่เสียง ผู้หญิงคนไหนๆ ก็สามารถเคลิบเคลิ้มได้ไม่ยาก

เสียงเขา ‘หล่อ’ จนเธอเชื่อว่าเขาสามารถไปพากษ์เป็นพระเอกหนึ่งได้สบายๆ!

แต่ทันใดนั้นเอง

“กร๊ิด!”

เสียงหล่อเหลารื่นหูของเขาถูกขัดด้วยเสียงกร๊ิดร้องที่กรรมาไม่สามารถมองเห็นที่มา หญิงสาวทิ้งทุกสิ่งแล้วยกมือขึ้นอุดหูอย่างรวดเร็ว เมื่อเสียงนั้นช่างแสบแก้วหู เหมือนเวลาตุลละครที่วิแล้วมีนางร้ายวิ่งออกมากร๊ิดๆ แต่ฟังดูโหยหวนกว่านั้นมาก

อาการของเธอทำเอาชายเสียงหล่อมองมาอย่างแปลกใจ และยื่นมือมาแตะไหล่กรรมา ขมวดคิ้วอย่างเป็นห่วง เขาขยับปากพูดอะไรบางอย่างที่กรรมาไม่ได้ยิน เพราะถูกเสียงกรีดที่เหมือนจะดังขึ้นอีกกลบหมด

กรรมาขยับหลบสัมผัสของเขา มองชายตรงหน้าอย่างประหลาดใจ เมื่อคราวนี้เสียงกรีดที่ว่าเปลี่ยนเป็นคำพูดที่ฟังแล้วระคายหูไม่แพ้กัน...

ประโยคที่ทำให้กรรมาหน้าตึง จนต้องรีบรวบข้าวของที่หล่นบนพื้นใส่กระเป๋ แล้วเดินหนีห่างจากคนเสียงหล่อโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่สนใจว่าเขาจะร้องเรียกมาทางด้านหลัง เธอรีบเอาหูฟังไอพอดเสียบอุดหูปิดการได้ยินเสียงรบกวนภายนอกทั้งหมดทันที

ผู้ชายอะไร หน้าตาก็ไม่ดี ยังมีวิญญาณผู้หญิงปากจัดคอยติดตาม เทียวร้องด่าคนอื่นไปทั่วอีก

ชาตินี้ขออย่าได้เจอจะได้เจอกันอีกเลย...

“กรรมามาแล้ว”

เสียงสดใสของเนตรลิตางค์ร้องทักทันทีที่กรรมาลักประตูออฟฟิศเข้ามา ก่อนที่เจ้าตัวจะวิ่งมาหา ทำท่าอ้อนๆ อย่างที่ชอบทำกับพี่ชายที่บ้านตามประสาน้องคนเล็ก และติดนึ้มมาทักกับเพื่อนๆ ด้วย

“หิวหรือเปล่าจะ เดี๋ยวเนตรเอาให้” เนตรลิตางค์ถามอย่างเอาใจ เมื่อกรรมาดึงหูฟังออก แล้วนั่งลงที่โต๊ะทำงาน...ไอพอดไม่มีความจำเป็นในออฟฟิศนี้ซึ่งเป็นเขตปลอดวิญญาณ ต้องขอบคุณสายสัญญาณที่เจ้าแม่ของคลังและอาคมอย่างสุนทรธรรพ์โยงไว้ตั้งแต่วันเปิดทำการ จึงไม่ต้องกลัวว่าภูตผีตนไหนจะลวงล้ำเข้ามาได้

กรรมากำลังจะตอบรับน้ำใจของเพื่อนสาวที่ทุกคนพร้อมใจกันเรียกว่า ‘แม่ห้องหนู’ ตามบุคลิกความเป็นคุณหนูบอบบางราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบของเจ้าตัว แต่พอได้ยินเนตรลิตางค์พูดต่อว่า “น้ำหัวหอมใหญ่ สูตรเนตรเอง” กรรมาก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธ บอกว่าเธอเต็มน้ำมาเรียบร้อยแล้ว

ประสบการณ์มากกว่าห้าปีที่คบกันมาสอนให้รู้ว่า อะไรรักตามที่ห้อยท้ายว่า ‘สูตรเนตรเอง’ นั้นล้วนแต่เป็นอันตรายเป็นต่อท้องไส้ทั้งสิ้น

เนตรลิตางค์ผู้ตั้งท่าจะร้องอนให้กรรมาซิมน้ำหั่วหอมใหญ่สูตรของเธอต่อ
โชคดีที่กรรมภาที่นั่นถักนิตติงอยู่ไม่ไกลนักช่วยขัดจังหวะขึ้นมาเสียก่อน

“แหม เอาใจกันจังเลยนะ ถ้าเนตรมีแฟนต้องหึงกรรมณ่อยๆ เลย”

“ฉันไม่ใช่ทอมนะ ถ้าเป็นรลสิว่าไปอย่าง”

“อ้าว ไหงโยนมาให้กันแบบนี้ละ ฉันเนียหญิงแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์นะยะ”

สุคนธรสเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ขึ้นมาโวยวาย ถกแขนเสื้อเอาเรื่องยืนยันความ
เป็น ‘หญิงแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์’

“เอานะๆ อย่าเถียงกันเลย ไหงๆ ก็มากันครบแล้ว เข้าห้องประชุมกันเลย
มะ” กรรมภาสรุป

เหตุที่กรรมาต้องรีบเข้าออฟฟิศแต่เช้าวันนี้ก็เพราะโทรศัพท์เรียกจาก
กรรมภา ซึ่งระยะหลังทำหน้าที่เฝ้าออฟฟิศแทนญาณิน หรือ ‘เจ๊จ๊จา’ ที่กำลัง
ติดพันอยู่กับ ‘เคส’ ที่กาญจนบุรี ซึ่งนับวันดูเหมือนจะยิ่งยุ่งเหยิงเข้าไปทุกที
กรรมาเองก็เพิ่งกลับมาจากการไปช่วยญาณินทำพิธีปราบผีในที่ดินของลูกค้าได้
เพียงไม่กี่วัน

“แล้วเจ๊จ๊จามาถึงแล้วหรือ” กรรมามองหา เพราะรู้จากกรรมภาว่าญาณิน
ก็ถูกเรียกตัวกลับมาจากกาญจนบุรีเพื่อร่วมประชุมวันนี้เหมือนกัน

“ใช่ มาถึงสุดๆ ร้อนๆ เปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ในห้องน้ำนะ”

“ไม่ใช่เปลือยหลังอีกหรือคะ”

ทุกคนหัวเราะเพราะรู้ว่ากรรมาไม่ได้พูดเกินจริง บ่อยครั้งญาณินจะเปลือย
‘เข้าฉาน’ โดยไม่รู้ตัวบ่อยๆ โดยเฉพาะตอนเข้าห้องน้ำ

“ไม่หรือ ปานนี้เข้าไปรออยู่ในห้องประชุมแล้วมั้ง”

“ว่าแต่ที่เรียกประชุมนี้ มีลูกค้าใหม่เข้ามาหรือ” กรรมาอดไม่ได้ที่จะถาม
ระหว่างพากันโยกย้ายไปห้องประชุม

คำว่า ‘ลูกค้าใหม่’ นั้นเป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะน่าตื่นเต้น เพราะที่ผ่านมา
หลังจบจากร่วมหาวิทยาลัย เธอและเพื่อนอีกสี่คน คือเนตรลิตางค์ ญาณิน
สุคนธรส และกรรมภา มาลงขันกันเปิดบริษัทเล็กๆ ชื่อว่า ‘ซิกซ์เซนส์’ รับจ้าง
กำจัดผีหัวราชอาณาจักร เป็นเวลาสองปีมาแล้วก็ไม่ได้มีงานเข้ามามากนัก เดือน
ที่แล้วก็มีแค่งานเดียวที่กาญจนบุรีที่ญาณินรับไปดูแล ทำให้ฝ่ายนั้นต้องเหี่ยวไป

เที่ยวมาระหว่างกรุงเทพฯ กับเมืองกาญจน์อยู่ตลอด

อย่างว่า เรื่องแบบนี้มันมองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ เป็นเรื่องวิจารณ์ญาณ ความเชื่อส่วนบุคคล จึงยากที่จะหนีพ้นข้อครหา ‘ต้มตุ๋น’ ไปได้ง่ายๆ

“เมื่อเช้ามีลูกค้าโทร. มา แก้มรับเคสเอาไว้แล้ว ก็เลยเรียกประชุมเนี่ยแหละ”

กฎข้อหนึ่งของบริษัทก็คือ ลูกค้าทุกรายที่เข้ามาในบริษัทจะต้องถูกนำเอาเข้าห้องประชุมเพื่อให้ผู้ถือหุ้นทั้งห้าคนพิจารณาร่วมกันว่า ใครจะเป็นผู้เหมาะสมที่สุดที่จะรับผิดชอบกรณีนั้นๆ

“โอ้โฮเฮะ เคสที่สองในเวลาไม่ถึงเดือน ชักจะคันไม้คันมือแล้วสิ” สุคนธรส ภูมิโปลา มาแล้วเดินอาดๆ นำเข้าห้องประชุมซึ่งมีญาติพี่น้องรออยู่แล้วด้วยท่าทางราวกับกำลังจะไปกู้โลก

“บอกได้เลยว่าลูกค้ารายนี้น่าสนใจมาก”

กรรมภากริดนี้ในถุงมือสีแปร์นหยาบสมุดบันทึกเล่มหรุขึ้นมาเปิดดูสิ่งที่จดเอาไว้ เหตุที่หญิงสาวต้องใส่ถุงมืออยู่ตลอดเวลาไม่ใช่เพราะความไฮโซ แต่จำกัดความสามารถของตนเองที่เมื่อแตะใครหรืออะไรแล้ว จะเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีตหรืออนาคตที่เกิดขึ้นกับคนคนนั้น หรือสิ่งสิ่งนั้น

ถุงมือที่สวมไว้ช่วยเธอยามเผลอไปแตะใครโดยไม่ตั้งใจ จะได้ไม่ต้องเห็นในสิ่งที่ไม่อยากเห็น

“น่าสนใจยังไงเธอแก้ม พุดมาเร็วๆ ได้ไหม อย่ายั่วให้ตื่นเต้น” สุคนธรส ค่อนขณะที่ทุกคนขยับตัวเข้าไปใกล้กรรมภากริดฟังอย่างอยากรู้อยากเห็น นั่นยิ่งทำให้คุณหนูไฮโซแกล้งยึกยักเล่นตัว

“ต้องเป็นผีที่ร้ายกาจมากเลยใช่ปะ?”

“ผีกริบโบราณอายุสองร้อยปี หรือว่าวิญญาณฆาตกรต่อเนื่องที่ตามล่าคนหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคนมาเป็นตัวตายตัวแทนล่ะ?” ญาติินทาย

กรรมภากริดหน้าบอกว่าที่ใดๆ มานันผิดหมด เธอทำหน้ากรู้มกริม ยืนหน้าเข้ามาหาเพื่อนๆ ป้องปากทำเสียงกระซิบกระซาบ

“เป็นผิอะไรยังไมรู้ รู้แต่ว่า...ลูกค้ารายนี้เสียงหล่อมากกก” เธอลากเสียงยาวตรงท้ายประโยคเหมือนจะยั่วว่าหล่อจริงๆ เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจาก

เพื่อนๆ ที่อุตส่าห์ตั้งใจฟัง

“โอ้ นึกว่าอะไร ที่แท้ก็แพ้นุ่มเสียงหล่อ พวกบ้านกร็องก็ี่แหละ”
 สุคนธรสอดค่อนขอไปถึงนิลย์บาดร่านกร็องเกาหลิเคือบของกรรมภาไม่ได้

ส่วนกรรมภาได้แต่ส่ายหน้า ไม่ได้ตื่นเต้นไปด้วย...เพราะสำหรับเธอแล้ว
 สิ่งที่น่าพิศมัยมากกว่าเสียงหล่อๆ ก็คือความเงียบที่เธอไม่อาจหาได้บ่อยนัก
 ที่สำคัญ เมื่อเข้าก็เจอคนเสียงหล่อมาแล้วคนหนึ่ง แล้วเป็นไงล่ะ...

“ยังไม่พออะ...” กรรมภารีบโหมะณาต่อ “ยังมีดีกรีเป็นถึงดอกเตอร์อีกด้วย
 ดอกเตอร์แผนยุทธ ณ เวียงทับ”

“ดอกเตอร์เขียวเหรอ แถมฟังนามสกุลน่าจะเป็นตระกูลผู้ดีเก่าอีกต่างหาก
 ...ชักอยากเห็นตัวจริงแล้วสิ หน้าตาเป็นยังไงเหรอแก้ม” ญาติินชักอย่างใครรู้

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“อ้าว”

“เพราะที่ผ่านมาก็คุยกับเขาผ่านทางโทรศัพท์”

“ว้า”

“แต่เขานัดว่าจะเข้ามาที่นี้ตอนเก้าโมงนี่แหละ”

“เก้าโมง!” สุคนธรสพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “อีกสิบนาที่เองนี่!”

กรรมภายกหน้า แล้วก็กริดนื้อหยิบตลับแป้งพัฟขึ้นมาจากกระเป๋าทือ
 ราคาแพง เพื่อสำรวจความเรียบร้อยบนใบหน้า เมื่อเห็นว่าแสงขนตายังแข็งตั้ง
 อยู่อย่างดีก็เก็บลงกระเป๋าดังเดิมและนั่งตัวตรงคอยเฝ้าในท่าเตรียมพร้อม

“ใช่ ฉันพร้อมแล้ว ทุกคนพร้อมหรือยัง”

“เหม สวยพร้อมอยู่คนเดียวเลยนะยะ จะรับลูกค้าหรือจะหาคู่กันแน่”

“ว่าแต่คุณพี่เสียงหล่อเขามีปัญหาอะไรเหรอแก้ม” เนตรสีตางค์ถามเข้าเรื่อง

“เออจริงสิ ขอโทษที มัวแต่ตื่นเต้นกับเรื่องอื่น คือว่าดอกเตอร์เสียงหล่อ
 คนนี้เขาบอกว่าเขาโดนผีหลอกนะ”

“โดนผีหลอก?”

“ใช่ แต่งานนี้คงให้เธอจัดการไม่ได้หรอกนะเนตร ชินปล่อยเธอไปอยู่ใกล้
 นุ่มหล่อ พ่อกับพี่ชายเธอจะได้มาลากพวกฉันไปลงทัณฑ์ ฉะนั้นงานนี้ปล่อยให้
 เป็นหน้าที่ฉันเอง”

“ปล่อยให้เป็นหน้าที่แก้มเนี่ยนะ แกจะได้อะไร” เอ๊ย ‘เต๊ะ’ เขาทั้งวันนะสิ รู้ทันหรอกนะ” สุคนธรรษัตถ์คอยอีก

“ช่วยไม่ได้ ก็มันต้องแตะถึงจะมองเห็นเบาะแส”

“ยะ แม่คนหลายใจ เมื่อวานยังเห็นนั่งกรีดพระเอกหนังเกาหลีอยู่หน้าจอทีวีอยู่เลย วันนี้เปลี่ยนสเปกซะแล้วหรอ ในทีวีมันได้แต่ดู แต่แตะไม่ได้ใช้ใหม่ละ”

“ปากร้ายนะ เมื่อเข้ากินอะไรมา” กรรมภาค้อนใส่สุคนธรรษ

กรรมภาค้อนเมื่อฟังเพื่อนเถียงกัน มันเป็นเรื่องอีกทีทุกอย่างที่เธอไม่เคยรู้สีกว่าน่ารำคาญ ไม่เคยอยากจะเอาหูฟังไอพอดขึ้นมาอุดหู แต่มันกลับเป็นความอบอุ่นที่ทำให้ใจเธอสงบอย่างประหลาดทุกครั้ง เมื่อสัมผัสได้ว่า มีคนกลุ่มหนึ่งที่มีความเหมือนกับเธอ และเข้าใจเธอ อยู่เคียงข้างใกล้ๆ ตัว

“รู้แล้ว!” จู่ๆ กรรมภาคก็โผล่ขึ้น “ให้เจ้จ๋าตูดวงให้ดีกว่าว่า ใครมีความรักพุ่งแรงวันนี้หรือเปล่า”

“ไม่เอาหน้าแก้ม ลูกคำจะมาอยู่แล้ว” เนตรลิตางค์หัวง แต่ดูเหมือนญาณินจะเห็นดีด้วยกับกรรมภา

“ก็ดีเหมือนกันนะ” แม่หมอนึกสนุก คว่ำกระเป๋าย่ำมไปเก้ขึ้นมาคันอยู่ ลักพักก็ได้กลองไฟทาโรต์คุโจออกมา ทุกคนรีบชะเง้อเข้าไปมอง ไม่เว้นแม้แต่เนตรลิตางค์ที่เพิ่งจะหัวงเพื่อนอยู่เมื่อครู่ กรรมภาจึงขยับเข้าไปดูด้วย

ญาณินใช้ชีวิตง่ายที่สุด ให้เพื่อนเลือกไฟทีละคน คนละใบ...แล้วให้ทุกคนวางไฟที่เลือกได้วางหางบนโต๊ะ กวาดตาดูทีเดียว ญาณินก็ร้องเสียงหลง...

“ยายกรรม!” ญาณินชี้หน้ากรรมภา ทำตาลุกโผล่ คนอื่นๆ จึงหันขวับมามองตามเป็นตาเดียว “แกได้ไฟ The Emperor^๑ เป็นไปไม่ได้!”

“แล้วไอไฟ The Emperor นี่มันหมายถึงอะไรหรอ” เนตรลิตางค์ถาม

๑ ไฟทาโรต์ The Emperor มีหมายเลขประจำไฟคือ หมายเลข ๔ หมายถึง ความมั่นคง ความแข็งแรง มักจะมีการออกแบบลวดลายเป็นรูปชายแต่งองค์ทรงเครื่องดังพระมหากษัตริย์ นำเกรงขามประทับอยู่บนบัลลังก์ที่ประดับหัวแกะ มีมือหนึ่งถือลูกโลกหรือลูกแก้วแสดงถึงความเป็นผู้ปกครองและวิสัยทัศน์ อีกมือหนึ่งถือไม้คทาแสดงถึงอำนาจและการบังคับบัญชา สวมมงกุฎทองคำประดับเพชร ด้านหลังบัลลังก์อาจจะมีการแกะสลักหรือตกแต่งอยู่

“เน้อคู่! ถ้าผู้หญิงจับได้ไฟใบนี้นี่แปลว่า...กำลังจะพบเนื้อคู่ล่ะสิ!”

“กรี๊ด” เพื่อนๆ ทำตาโตกันหมด แล้วญาณินก็เป็นคนแรกที่เข้าสู่โคม

กรรมา

“ไม่ได้นะ ฉันไม่ยอม แกจะมีแฟนก่อนฉันไม่ได้เด็ดขาด ฉันไม่ยอมขึ้น
คานคนเดียว”

“ขึ้นคานอะไรละ แกก็มีนาย ‘คุณทีน’ อยู่แล้วทั้งคน” คำแซวของกรรมา
ทำเอาญาณินหน้าแดง ถึงแม้จะยังไม่ได้ยอมรับกับใครเรื่องความสัมพันธ์ที่
คืบหน้าระหว่างเธอกับลูกค้าคนแรกของบริษัทในรอบปีนี้ แต่ก็ใช้ว่าเพื่อนๆ จะ
มองไม่ออก

แต่ในที่นั้นมีเพียงสุคนธรสที่นิ่งหัวเราะหึๆ...ในกลุ่มเพื่อนๆ ที่ล้วนพากัน
กังวลว่าล่วงเข้าสู่วัยเบญจเพสแล้วยังไม่มีแฟน มีเพียงเธอเท่านั้นที่ไม่เคยกลัว
ขึ้นคาน เพราะชาตินี้คิดแล้วว่าจะไม่แต่งงานแน่นอน สาวแกร่งอย่างเธอไม่ต้อง
พึ่งพาผู้ชายสักหน่อยนี่นา

แล้วความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในห้องประชุมก็ถูกขัดจังหวะโดยคุณแม่บ้าน
อรรรรณ หรือที่ทุกคนเรียกกันว่า ‘ป้าอ’ แม่บ้านคนเก่าแก่ประจำบริษัทนั่นเอง
ที่เคาะประตูก่อนจะยื่นหน้าเข้ามา

“คุณๆ คำ มีลูกค้ามาพบคะ เขาแจ้งว่านัดเอาไว้ตอนเก้าโมง”

“ว้าย มาแล้ว!” กรรมาอุทาน ขณะที่ญาณินหยุดทำร้ายร่างกายกรรมา
ทันที

“รีบๆ เชิญเข้ามาในนี้เลยคะ”

คำสั่งนั้นทำให้คุณแม่บ้านถอยออกไป และอดีตใจัดมา ประตูก็ถูกผลัก
เข้ามาอีกครั้ง...ดร. แผนยุทธ ญ เวียงทับ ปรากฏตัวขึ้นหลังประตูนั้น

ชายหนุ่มที่ทุกคนรอคอยทำเอาทั้งหมดต้องตะลึงัน

ผู้ชายในชุดสูทภูมิฐาน หากมีใบหน้ากลม คีระเชือก และตัวเตี้ย เอ่ย
ทักทายทุกคนด้วยเสียงอันหล่อเหลาว่า

“สวัสดีครับ ขอภัยด้วยที่ปล่อยให้สุขภาพสตรีทุกคนต้องรอ”

ในห้องทั้งห้องเสียวกิริบ บางคนแอบถอนหายใจด้วยความผิดหวัง มีเพียง
กรรมาเท่านั้นที่เบิกตากว้างเมื่อเห็นเขา

ดร. แผนยุทธที่ทุกคนรอคอยก็คือชายเสียงหล่อคนที่กรรมาเจอบนรถไฟ
ฟ้าเมื่อเช้านั่นเอง!

ปัญหาของ ดร. แผนยุทธก็คือ เขาโดนผีหลอก

มีหลายคืนในยามครึ่งหลับครึ่งตื่นที่เขาชักงัวแว่ว รู้สึกว่ามีคนมาร้องเรียก
ให้เขาไปอยู่ด้วย ในที่แรกเขาคิดว่านั่นเป็นเพียงความฝันยามหลับไม่สนิท แต่ไม่
กี่วันที่ผ่านมา เขาไปทำบุญที่วัดและมีพระอาวุโสรูปหนึ่งเดินผ่านมาทักเขาว่า เขา
มีวิญญาณคอยติดตาม

“ผมไปวัด ทำบุญ รตน์น้อมตมก็แล้ว แต่ทุกคืนก็ยังได้ยินเสียงประหลาด
จนต้องสะดุ้งตื่นอยู่บ่อยๆ จนบางครั้งไม่กล้านอนทั้งคืน” เสียงนุ่มทุ้มนำฟัง ชัด
เหลือเกินกับหน้าต่าง จนหลายคนคงนึกอยากจะหลับตาลงแล้วฟังแต่เสียงเขา
ที่หล่อเหลาปานเทพบุตร

ขณะที่เนตรสิดางค์ทำหน้าที่บันทึกข้อมูลลูกค้าอีกๆ ญานินก็ถาม

“แล้วคุณรู้จักบริษัทเราได้ยังงัยคะ” ที่ต้องถามก็เพราะจะได้รู้ว่าวิธีประชา-
สัมพันธ์บริษัทแบบไหนที่ได้ผล

“อินเทอร์เน็ตครับ ผมเสิร์ชเจอในกูเกิล”

เนตรสิดางค์รีบตักลงในช่องข้อมูลลูกค้าว่ารู้จักบริษัทจาก ‘กูเกิล’

“ผมเห็นภาพพวกคุณ”

“ภาพ?” กรรมาทำหน้าไม่ไว้ใจ นึกไปถึงตอนที่กรรมภาว่าจ้างช่างภาพ
มืออาชีพมา แล้วจับทุกคนแต่งหน้าแต่งตัวอย่างกับนางแบบ เพื่อเอาไปลง
เว็บไซต์ ตอนนั้นสุดคนธรรสยักเจ็บๆ ว่าแทนที่จะได้ลูกค้าก่าจัดผี เผลอๆ จะ
เรียกลูกค้าที่มีงบนหัวมาแทนมากกว่า

แต่ ดร. แผนยุทธก็ไม่ได้แสดงอาการที่มีพิรุณหรือดูเจ้าชู้กรุ่มกริม

“ที่สำคัญผมอ่านจากข้อมูลการทำงานของพวกคุณ เชื่อว่าพวกคุณจะช่วย
ผมได้ ยิ่งมาเจอพวกคุณ...” เขากวาดตามองสาวๆ ทั้งห้า “ยิ่งเห็นความมุ่งมั่น
ตั้งใจในแววตาของพวกคุณ ผมก็ยิ่งฝากความหวังไว้ที่พวกคุณ ผมคิดไม่ผิด
ใช่ไหมครับ”

‘เสียงหล่อแล้วยังปากหวานอีกต่างหาก’ กรรมานึก

“ได้แน่นอนค่ะ บริษัทเรารับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์” ญาณินรีบบ่าก้มัน
 เหมาะะ คงคิดว่านานๆ จะมีลูกค้าหลงเข้ามาเสียที ต้องจับให้อยู่มือ “แต่พวกเรา
 ต้องช่วยกันวินิจฉัยโรคก่อนนะ เริ่มจากตรวจดูว่าคุณมีวิญญาณติดตามจริงหรือ
 เปล่า จากนั้นเราถึงจะคิดหาวิธีสื่อสารกับวิญญาณนั้น เพื่อให้รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่
 ค้างคาใจทำให้เขาไม่ยอมไปสู่สุคติ”

“แล้วจะต้องตรวจอย่างไรครับ?”

“เราจะนัดคุณมาที่นี้อีกครั้งในวันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้? วันนี้เลยไม่ได้หรือครับ ผมมีเวลาทั้งวัน”

“คือว่าพวกเราต้องเตรียมสถานที่ก่อนนะค่ะ” ญาณินยิ้มแหยๆ เหลือบไป
 ทางสุคนธรสผู้ซึ่งรู้ว่าเพราะยันต์ของเธอนั่นเองที่ทำให้วิญญาณไม่สามารถเข้า
 มาในบ้านหลังนี้ได้ แถมไม่ใช่แผ่นเดียว แต่ปะเอาไว้ทุกทิศทุกทาง ดังนั้นหาก
 จะต้องเชิญวิญญาณเข้ามาในสถานที่ ก็ต้องถอดเก็บยันต์เป็นการใหญ่

“ได้ครับ งั้นพรุ่งนี้ผมจะมาใหม่”

ทั้งห้าสาวมาส่งลูกค้าคนใหม่ที่หน้าออฟฟิศ ซึ่งปรับปรุงมาจากบ้าน
 ไม่เก่าที่เป็นมรดกตกทอดจากคุณตาคุณยายของญาณิน รถแท็กซี่ที่ป้าอโหระ
 เรียกบริการจากแท็กซี่เซอร์วิสแล่นมาจอดหน้าประตูพอดี

ทันทีที่กรรมาเดินมาถึงประตูรั้วไม้ระแนงหน้าออฟฟิศ เธอก็ต้องย่นคอ
 เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องแสบแก้วหูดังอยู่นอกรั้ว

วิญญาณนางกรีดตัวที่ได้ยินเมื่อเช้าแน่นอน หล่อนคงเข้าไปในเขต
 ออฟฟิศไม่ได้เพราะยันต์ของสุคนธรส จึงได้แต่ยืนกรีดร้องอยู่ตรงนั้น

กระทั่งแท็กซี่คันนั้นพา ดร. แผนยุทธหาลับฟันซอไปแล้วนั่นแหละ
 ความสงบหูจึงค่อยกลับมาเหมือนเดิม

“ไม่ต้องสงสัยเลย มีวิญญาณผู้หญิงคอยตามหึงหวงเขาอยู่” กรรมา
 ยกมือลูบใบหูตัวเอง ทำหน้าเมื่อย

“จริงหรือกรรมา” เนตรลิตางค์หันมามองกรรมาอย่างแปลกใจ

“เสียงกรีดชะล้นขนาดนั้น...ใช่เสียงพวกเธอหรือเปล่านั้น”

ทุกคนมองหน้ากันแล้วส่ายหน้าหัวือ

“ถ้าฉันก็เป็นเสียงวิญญาณแน่นอน ที่สำคัญ ฉันเคยเจอเขามาแล้วหนึ่งเมื่อเช้านี้ก็ได้ยินเสียงกรีดแบบนี้ไม่มีผิด”

“แปลกจัง ทำไมเนตรมองไม่เห็นอะไรเลย”

คราวนี้ทุกคนจึงหันมามองทางเนตรลิตางค์เป็นตาเดียว

“เมื่อกี้เธอมองไม่เห็น ‘อะไร’ ตาม ดร. แผนยุทธอยู่ข้างเลยเธอ”

เนตรลิตางค์ส่ายหน้า

“ไม่เห็นจะมีอะไรนี่นา”

“นั่นสิ แปลก...หรือบางทีวันนี้ไม่ใช่วันพระจันทร์เต็มดวง พลังของเนตรเลยอ่อนเกินไป”

“จะว่านั้นก็ได้อะ แต่เมื่อเข้าผ่านสี่แยก เนตรยังเห็นผีเด็กแว่นที่โดนรถเมล์ทับเมื่อคืนอยู่เลยนะ” สาวซึกิ้วทำท่าขนลุก

“แล้วกรรมล่ะที่ว่าได้ยินนะ ได้ยินอะไร?”

“เสียงผู้หญิงนะ น่าจะเป็นเมียเขา”

“เมีย? แกรู้ได้ยังไงว่าเป็นเมีย” ญาณินถาม

“ก็วิญญาณนั้นร้องออกกล่น...” กรรมหาหยุดพูดไปเสียเฉยๆ ทำให้ทุกคนขยับเข้ามาจ้อง รอฟังด้วยความอยากรู้

“ว่าอะไรพูดมาสิกรรม”

กรรมหากระแอม และพูดออกมาไม่เต็มปากนัก...เป็นประโยคเดียวกับที่ทำให้เธอหน้าตึงเมื่อเช้า บนสถานีรถไฟฟ้านั้นแหละ

“อย่ามายุ่งกับผัวฉันนะ นั่งหน้าด้าน”

ทุกคนอึ้งไปนาน แล้วในที่สุดสุคนธรรสก็เป็นคนเอ่ยทำลายความเงียบออกมา ซ้ำๆ หากแต่ชัดเจน

“กรรม...หรือว่าเธอจะเจอเนื้อคู่อย่างที่ไฟ The Emperor บอกไว้จริงๆ”

๒

“แหม...ล้อเล่นนิดเดียวเอง ทำเป็นเคืองไปได้”

สุคนธรสเดินตามกรรมกรกลับเข้ามาในออฟฟิศพร้อมเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก อย่างไม่ลืมนึกผิดที่เชวไปว่า ดร.แผนยุทธอาจเป็นเนื้อคู่ของกรรมกรตามที่ไพฑโรจน์บอกไว้

“ไม่ได้เคือง แต่ฉันไม่ยุ่งด้วยหรอก ผู้ชายเจ้าชู้อย่างนั้น เกลียดชะมัด” กรรมกรทำเสียงหงุดหงิด

“รู้่น่า...วิญญานพวกนั้นก็โวยวายซ้ำๆ อยู่แต่เรื่องเดิมๆ ไม่ได้หมายความว่าแกไปแย่งสามีเขาจริงๆ ชะหน่อย” สุคนธรสพยักหน้าหงึกๆ

อันที่จริงกรรมกรไม่ได้โกรธอะไรสุคนธรสที่เชวเล่นตามประสาคนโง่เงา แต่ที่ทำให้อารมณ์ขุ่นข้องอยู่ก็เพราะลูกค้าคนเมื่อครู่ต่างหาก

“แล้วทำไมกรรมกรต้องไม่ชอบ ดร.แผนยุทธด้วยล่ะ...” กรรมกรที่ตามเข้ามาเอ่ยถาม “ยังไม่ทันรู้จักเขาเลย รู้ได้ไงว่าเขาเจ้าชู้ ดูเขาก็ไม่เหมือนอย่างนั้นนะ หน้าตาก็น่าเกลียด...เอ๊ย...ไม่ได้หลออะไร พูดยากี่สภาพดีออก”

ที่เพื่อนพูดยกถูก...ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกและกิริยามารยาทของเขา ไม่มีอะไรเลยที่บอกว่า ดร.แผนยุทธน่าจะเป็นคนเจ้าชู้ แต่จะว่าอย่างไรกับสิ่งที่

วิญญาณหญิงสาวที่ติดตามเขาพร่ำโหยหวนคร่ำครวญไม่หยุดหย่อนเล่า

ทั้งหมดมีแต่ความทิ้งหวง และพร่ำบอกไม่ให้ใครมายุ่งกับ ‘สามี’ ของตน
จะว่าวิญญาณตนนั้นชี้ทิ้งไปเองนั่นหรือ

ใครจะคิดยังไงก็ไม่รู้ แต่กรรมเอาบุญหมายหัว ดร. แผนยุทธคนนี้ไว้
แล้วว่าเขาก็คือ ‘ขุนแผน’ ดีๆ นี่เอง ถึงแม้หน้าตาจะเหมือนขุนช้างก็เถอะ

เสียงสัญญาณจากโทรศัพท์มือถือของเธอในกระเป๋าตังขึ้นสองครั้ง บอก
ว่ามีใครบางคนส่งข้อความเข้ามา ปกติแล้วกรรมจะปิดเสียงโทรศัพท์ไว้และ
ไม่ค่อยรับสายเวลามีใครโทร. เข้า เพราะเห็นว่าโทรศัพท์ก็เป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่ง
ที่ขโมยความสงบไปจากหูของเธอ คนที่สนิทสนมกับหญิงสาวจริงๆ จึงรู้ว่า ถ้า
มีธุระอะไรให้ส่งข้อความมาดีกว่าที่จะโทร. หากกรรมพบว่าเป็นเรื่องสำคัญ
เธอก็จะโทร. กลับเอง

‘อย่าลืมไปงานเลี้ยงรุ่น’

สุคนธ์สะใจจนหน้าเข้ามาอ่านข้อความในหน้าจอมือถือของกรรมอย่าง
ถือวิสาสะแล้วทำท่าอากู๋

“เนอะ ใครเมสเสจมา”

“แม่...อยากให้คุณไปงานเลี้ยงรุ่น”

“งานเลี้ยงรุ่น? รุ่นไหนเธอ”

“รุ่นป. ลี”

สุคนธ์สหัวเราะก๊าก

“แม่แกเมสเสจมาเตือนให้ไปงานเลี้ยงรุ่น ป. ลีนี่นะ?”

“ไม่ได้เตือน...แต่บังคับ” กรรมถอนหายใจ สุคนธ์สหยุดหัวเราะ อัน
ที่จริงเธอก็พอจะเข้าใจเข้าใจในเรื่องนี้อยู่หรอก

“แม่แกยังคงอยากให้แกหาเพื่อนกลุ่มใหม่ๆ คบอยู่ให้ใหม่”

กรรมายักไหล่ ทุกคนในกลุ่มรู้ว่าแม่ของกรรมซึ่งมีอาชีพเป็นพยาบาล
ยังคงไม่เชื่อโดยสิ้นเชิงว่าลูกสาวจะได้ยินเสียงวิญญาณ ตอนกรรมเด็กๆ มารดา
ตระเวนพาเธอไปพบหมอหู เพราะคิดว่าเธอมีความผิดปกติทางการได้ยิน โตขึ้น
หน่อยก็เปลี่ยนไปเป็นจิตแพทย์ เพราะคิดว่าอาการหูแว่วเป็นข้อบ่งชี้ของโรค
‘จิตเภท’ จนสุดท้ายกรรมเบื่อกับการตระเวนหาหมอ จึงต้องแกล้งทำเป็น

ว่าไม่ได้ยินอะไรผิดปกติ มารดาจึงค่อยสบายใจเพราะคิดว่าเธอ ‘หาย’ แล้ว

แต่สิ่งหนึ่งที่คุ้นกันนางผู้เป็นมารดา ยังคงกังวลและไม่ยอมปล่อยวางก็คือ กลุ่มเพื่อนที่เธอเลือกคบในช่วงเรียนมหาวิทยาลัย เพื่อนกลุ่มนี้ทำให้ลูกสาว ผู้เงียบขรึมและเก็บตัวดูว่าจริงจังขึ้นก็จริง แต่ทุกคนกลับมีอะไรแปลกๆ ที่ทำให้แม่ รู้สึกตะขิดตะขวงใจ และเกรงว่าจะชักนำกรรมกลับไปสู่เรื่องผีเรื่องวิญญาณ เหมือนสมัยเด็กๆ

โดยเฉพาะเมื่อกรรมตัดสินใจลงขันกับเพื่อนๆ เปิดบริษัทชื่อว่า ‘ซิกซ์เซนส์’ ยิ่งทำให้ความเป็นห่วงของคนเป็นแม่เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ...

‘แทนที่จะทำงานประจำที่มั่นคง กลับไปเปิดบริษัท มันเร็วไปหรือเปล่า’

นั่นคือความกังวลช่วงแรก แต่พอแม่ค้นเจอใบปลิวของบริษัทที่เขียนไว้ ชัดเจนเด่นหราว่า...รับกำจัดผีชั่วราชาอาณาจักร แม่ก็แทบเต้นเลยทีเดียว

กรรมทำให้ทูลทวนลมเหมือนไม่ได้ยินคำทักท้วงของมารดา และยังคงเดินหน้าทำบริษัทซิกซ์เซนส์ต่อไป มารดาจึงทำอะไรไม่ได้ นอกเสียจากพยายามให้ เธอได้เปิดตัวออกสู่สังคมใหม่ๆ คนใหม่ๆ ที่แม่เรียกว่า ‘คนปกติธรรมดา’

และเรื่องงานเลี้ยงรุ่นนี้ก็เหมือนกัน แม่ทำการ ‘เซ็นเซอร์’ จดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งไปถึงเธอที่บ้าน และพบว่ามันเป็นจดหมายเชิญไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นที่ โรงเรียนประถมของกรรม ตั้งแต่นั้น แม่ก็จะมารบเร้าให้เธอไปร่วมงานนี้ เช่นเดียวกับที่เคยรบเร้าให้ไปงานแต่งงานเพื่อนคนนั้นงานวันเกิดเพื่อนคนนี้ มาก่อนไม่รู้กี่รายแล้ว

‘ห้ามเบี่ยงงานนี้นะลูก เพราะแม่จะฝากเงินบริจาคไปให้โรงเรียนด้วย’

เป็นวิธีการที่แม่ใช้กำกับไม่ให้ขัดคำสั่ง

“แม่คิดว่าถ้าไปงานพวกนี้เยอะๆ แล้วฉันจะได้เจอเพื่อนกลุ่มใหม่ๆ บ้าง แต่แม่ไม่รู้หรอกว่าเพื่อนธรรมดาหาที่ไหนก็ได้ แต่ ‘เพื่อนแท้’ น่ะไม่ได้พบเจอกันได้ตามงานเลี้ยง และฉันโชคดีที่ได้เจอแล้วตั้ง ๔ คนนะ”

สุคนธ์สียิ้มแก้มแทบปริเมื่อได้ยินประโยคสุดท้าย เข้ามาดบไหล่กรรม ดังป๊ापๆ แล้วบอกว่า

“ไปหะกรรม เนื่อกูที่ว่าแกจะเจออาจไม่ใช่ฮีตาดอกเตอร์เสียงหล่อนั่น แต่เป็นเพื่อนสมัย ป.สี่ที่ลืมนไปแล้วสักคนก็ได้ละ”

“พูดแบบนี้ค่อนข้างฟังหน่อย”
แล้วทั้งสองคนก็หัวเราะกัน

ไม่ใช่การรณาคคนเดียวที่ลืมหำเพื่อนส่วนใหญ่ที่เรียนร่วมห้องกันตอนประถมต้นไปแล้ว แต่คนพวกนั้นก็แทบจะจำเธอไม่ได้เหมือนกัน ตอนที่เดินเข้าไปในงานยังต้องรำลึกกันอยู่นาน กว่าหลายคนจะร้องออกมาว่า

‘อ้อ...ยายกรรณหุตั้งนั่นเอง’

บางคนก็จำรายละเอียดได้ดีกว่านั้น...

‘จำได้แล้ว ห้องกรรณที่ชอบนั่งใจลอย ครูถามอะไรก็ทำเป็นไม่ได้ยินจนต้องออกไปยืนคาบไม้บรรทัดหน้าห้องบ่อยๆ’

รู้พื้นอดีตกันอยู่แต่ไม่กินาที ทุกคนก็หมดเรื่องคุยกับกรรณ หันไปคุยกันเองซึ่งหนีไม่พ้นหัวข้อจำพวก แฟน งานที่ทำ รถที่ขับซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่กรรณไม่มี จึงไม่สามารถร่วมวงคุยกับใครเขาได้ ได้แต่นั่งทำคางฟังก้างไม่ฟังบ้าง ระหว่างนั้นสายตาก็กวาดมองไปรอบๆ สถานที่จัดงานเลี้ยงรุ่นประถมสี่ครั้งนี้

ห้องเรียนซึ่งถูกใช้เป็นสถานที่จัดงานนั้นดูเปลี่ยนแปลงไปมากจากเมื่อ... อืม... น่าจะเกือบๆ ยี่สิบปีก่อนจนแทบจะจำไม่ได้... ประตูหน้าต่างไม้ที่เคยเป็นแบบผลักออกไปแล้วใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวค้ำไว้ถูกเปลี่ยนเป็นกระจกบานเลื่อนหมด เพราะในห้องเรียนติดเครื่องปรับอากาศ โต๊ะเก้าอี้ไม้หนักๆ ที่มีรอยเขียนด้วยดินสอถูกแทนที่ด้วยโต๊ะพลาสติกสีขาว กระดานดำหายไป กลายเป็นไวต์บอร์ดแทน

แต่นอกเหนือไปกว่าความเปลี่ยนแปลงที่ตาเห็นทั้งหมด กรรณรู้ว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างหายไป... บางสิ่งที่ตามองไม่เห็น

‘ใครบางคน’ ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนคนแรกของกรรณ ตั้งแต่เข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้

ใช่แล้ว ที่นี้เคยมีวิญญาณเด็กหญิงคนหนึ่งสิงสถิตอยู่ หน้าตาเด็กคนนั้นเป็นยังไง กรรณไม่รู้เพราะไม่เคยเห็น ชื่อเสียงเรียงนามอะไรก็ไม่รู้เพราะเธอไม่เคยบอก สิ่งเดียวที่รู้ก็คือ เด็กคนนี้ชอบเล่นิทานเป็นชีวิตจิตใจ

ทุกๆ วันขณะที่เด็กหญิงกรรณาผู้พูดน้อยไม่ค่อยมีเพื่อนนั่งเรียนหนังสือ

อยู่แถวหลังสุดของห้อง วิทยุยานที่เธอแอบตั้งชื่อให้ว่า ‘หนูผี’ จะโผล่มาแต่เสียง และเริ่มสรรหาหนทางสารพัดเรื่องเท่าที่เด็กน้อยจะเคยได้รู้จักก่อนตายมาแล้วให้กรณพัง

หนูผีจะเริ่มตันประโยคเหมือนเดิมทุกครั้งว่า ‘กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...’ จากนั้นก็เล่าไปไม่หยุดอีกเลย ไม่สนใจว่าจะมีใครฟังสิ่งที่เธอเล่าหรือไม่ ยิ่งกรณพังเป็นไม่สนใจ หนูผีก็ยิ่งใช้เสียงดังขึ้นไปอีก

และที่ทำให้เด็กหญิงกรณพังเพิกเฉยใส่หนูผีไม่ได้เสียทีก็คือการที่หนูผีชอบเล่าตอนจบของเรื่องแบบผิดๆ ภูเขา จนมีหลายครั้งที่กรณพังเผลอเถียง...

‘ตอนจบซินเดอเรลลาไม่ได้กลายเป็นรถฟักทองซะหน่อย ต้องได้แต่งงานกับเจ้าชายต่างหาก’

หลายครั้งเข้า...แม่ของเธอก็จะได้รับรายงานจากครูประจำชั้นว่า ‘น้องกรณพังคนเดียวอีกแล้วนะคะคุณแม่ น่าจะลองพาไปให้คุณหมอตรวจดูดีไหมคะ’

ช่วงใกล้วันพระจันทร์เต็มดวง ที่ความสามารถของกรณพังล้ำเชิง เธอจะยิ่งได้ยินเสียงหนูผีชัดเจขึ้น แต่วันไหนสัมผัสที่หกของเธออ่อนแอลง เสียงของหนูผีก็จะฟังคล้ายเพียตี หรือแผ่นเสียงตร่อง ฟังอื้อๆ แอ๊ๆ น่าปวดหัว กระทั่งมีอยู่ครั้งหนึ่ง เด็กหญิงกรณพังล้มตัว ยกมือขึ้นอุดหูลูกขึ้นมาแผดเสียงอย่างเหลืออด

‘โอ๊ย! หยุดพูดซะที่ได้ไหม! รำคาญ!’

สำหรับนักเรียนคนอื่นๆ แล้ว ณ ขณะนั้นไม่มีเสียงใครอื่นพูด นอกจากคุณครูที่กำลังยืนนำอ่านแบบเรียนภาษาไทยเรื่องมานะมาน้อยหน้าห้อง และสิ่งที่เด็กหญิงกรณพังโผล่ออกมาดังลั่นก็ทำเอาคุณครูหยุดชะงัก ก่อนที่ใบหน้าใจดีนั้นจะค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำด้วยความโกรธ

ผลของเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เด็กหญิงกรณพังถูกทำโทษให้คัดลายมือ ‘หนูจะไม่ก้าวร้าวกับคุณครูอีกแล้วค่ะ’ หนึ่งร้อยครั้ง

และเด็กหญิงกรณพังก็ได้กลายเป็นเด็กมีปัญหาในสายตาคุณครู และเป็นตัวประหลาดในสายตาเพื่อนๆ เกือบทุกคน ยกเว้นอยู่คนเดียว...

ในขณะที่เพื่อนคนอื่นไม่อยากจะเข้าไปใกล้พูดคุยกับกรรมา เด็กชายคนนั้นกลับเดินเข้ามาหาเธอ

‘เรารู้ นื่องกรรมาไม่ได้ก้าวร้าวกับคุณครู ให้เราช่วยคัดลายมือนะ’

ในสายตาของเด็กหญิงกรรมาผู้โดดเดี่ยว เด็กชายคนนั้นกลายเป็น ‘ฮีโร่’ ในทันที

ฮีโร่ที่กรรมานึกถึงนั้นก็อยู่ในงานเลี้ยงรุ่นคืนนี้ด้วย...

โหม่ง! ผู้ชายผมเผ้ารุงรังปิดหูปิดตา หนวดเคราเขียวครีမ် ที่ใส่เสื้อแจ็กเกตสีเขียวมอมๆ เหมือนเพิ่งออกมาจากป่า เขาถูกล้อมหน้าล้อมหลังด้วยเพื่อนๆ ทั้งชายหญิงตั้งแต่กรรมาก้าวเข้ามาในงานแล้ว

มือเขาถือแก้วคอยชนกับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว ส่งเสียงดังเล่าเรื่องโจ๊กสลับกับร้องตอบโต้คำแซวที่ลอยมาเป็นระยะ

ดูเหมือนนิสัยเขาจะไม่ได้เปลี่ยนไปจากวัยเด็กเท่าไรนัก...แม้ไม่ยอมรับว่าจำได้ แต่เธอก็จำได้ว่าเขาชื่อ ‘โจ้’ หรือที่คุณครูตอนประถมชอบเรียกว่า ‘นายจิงโจ้’

สมัยนั้น นายจิงโจ้เป็นเด็กผู้ชายหน้าตาน่ารัก ก็เลยเป็นที่รักของคุณครูและเพื่อนๆ ไม่ว่านิสัยเขาจะเป็นพวกชอบแหย่ ชอบแกล้งคนนั้นคนนี้ไปทั่ว แต่นั่นกลับทำให้เขาเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ ในห้อง และดูเหมือนโตขึ้นเขาก็ยังเป็นเช่นนั้นอยู่

มีบางแวบที่กรรมารู้สึกหมั่นไส้นายโจ้ขึ้นมา ว่าดูเขาช่างสนิทสนมกับเพื่อนเก่าๆ ได้รวดเร็วราวกับว่าเพิ่งเรียนจบประถมสี่จากที่นั่นไปเมื่อวานนี้เอง

กรรมาละความสนใจจากผู้ชายเสื้อเขียวซึ่งทำทางเริ่มจะเมาก்เริ่มได้ที่พร้อมหมดความสนใจจากงานเลี้ยงรุ่นนี้ด้วย การกิจที่รับมาจากมารดาคือเอาเงินบริจาคมารวมสมทบทุนให้โรงเรียนก็เสร็จสิ้นแล้ว จึงไม่รู้ว่าจะต้องนั่งแกรวอยู่อีกทำไม กรรมาจึงลุกจากเก้าอี้เตรียมจะกลับโดยไม่ล้าลาใคร หมายถึงจะทำเนียนๆ เดินไปทางประตูทางออกเหมือนแฉะจะไปเข้าห้องน้ำ

แต่เพียงอีกแค่ไม่กี่ก้าวจะถึงประตู เหตุซุลมุนบางอย่างก็เกิดขึ้น เธอได้ยินเสียงโหวกเหวกและการยื้อยุดจุกกระชากมาจากทางเบื้องหลัง ยังไม่ทันรู้ว่า

อะไรเป็นอะไร ก็ได้ยินเสียงร้อง...

“ระวัง ระวัง...”

เสียงร้องเตือนนั้นใกล้มากจนกระดกเงยหน้าขึ้นมาดู กลับไปมอง สิ่งที่เห็นก็คือเพื่อนชายหญิงสี่ห้าคนกำลังยืนอยู่กันและเคลื่อนตัวตรงมาทางนี้ กลางวงนั้นคือนายจิ้งจอกที่กระดกเงยหน้าขึ้นมานั่งอยู่เมื่อครู่ สภาพเขาน่าจะเกินเลยจุด ‘กรั่ม’ ไปแล้ว เพื่อนๆ จึงทำเหมือนจะต้องช่วยกันหิ้วปีก

และจังหวะที่กระดกเงยหน้าขึ้นมานั่งขึ้นขวางเตรียมจะก้าวหลีกทางให้นั่นเอง นายจิ้งจอกก็เกิดเสียหลัก ล้มพุ่งตรงเข้ามาปักหัวของเขาเข้ากับหัวเข่าของเธอพอดีพอดี!

“ว้าย ตายแล้วจ้ะ”

“เฮ้ย...ไ้อจ้ะ”

เพื่อนที่รุมประคองเขามาร้องอุทานเมื่อเห็นชายหนุ่มทรุดลงไปกับพื้น กุมหน้าผากร้องโอดโอยเหมือนเด็กๆ

“พวกแกนี่...ไม่เตือนเลยว่ามีต่อไม่ตั้งอยู่ตรงนั้น...โคตรเจ็บ”

เสียงหัวเราะครืนดังขึ้น ขณะที่คนถูกเรียกว่า ‘ต่อไม้’ หน้าร้อนฉ่ำด้วยความโกรธ ลืมเจ็บเข่าที่โดนศีรษะแข็งๆ ของเขาโขกเข้าเต็มทีไปทันที

“นี่ไ้อจ้ะมันเมาหรือว่าเข้าไปอยู่ปามานานจนง...ในนี้ไม่มีต่อไม้หรือว่าไ้อจ้ะ”

คำว่า ‘หัวเข่า’ ทำให้นายจิ้งจอกศีรษะขึ้นมาจากพื้น เงยขึ้นมองกระดกเงยหน้าไปจากท่าขึ้นมายืดหัวเข่าซึ่งเขาเพิ่งโขกไปเมื่อครู่ แล้วจึงเลยขึ้นมามองหน้า

เขาหรรษา ยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดเสียที

จนสายตาทลายคู่ของเพื่อนร่วมรุ่นประถมสี่ซึกจะมองมาที่เธออย่างซึ้งๆ กระดกเงยหน้าขึ้นยืนอยู่อย่างนี้ต่อไปต้องถูกลากเข้าไปเป็นตัวตลกในเรื่องนี้แน่ๆ จึงรีบหันหลังเดินหนีทันที

กระดกเงยหน้าขึ้นมอง ล้างไม้ล้างมือ พอเสร็จธุระออกมาก็ไม่ได้กลับไปยังห้องเรียนซึ่งถูกใช้เป็นห้องจัดงานเลี้ยงรุ่นอีก หากเดินตรงไปที่ลิฟต์ นี่ก็เป็นอีกหนึ่งความเปลี่ยนแปลง โรงเรียนประถมของเธอได้รับการปรับปรุงใหม่ และติดตั้งลิฟต์แล้วด้วย

ประตูลิฟต์เปิด กรรมกรก้าวเข้าไปกดปุ่มบอกชั้น แล้วประตูลิฟต์ก็ค่อยๆ เลื่อนเปิด แต่ก่อนที่มันจะประกบเข้าหากันสนิทันเอง...

“เดี่ยว...เดี๋ยวก่อน...รอด้วยคุณ...”

กรรมกรตกใจ กำลังจะกดลิฟต์ให้เปิดรอตามมารยาท แต่ยังไม่ทันหาปุ่มเจอ มือคู่หนึ่งก็สอดพรวดเข้ามาง้างประตูลิฟต์ให้เปิดออกจากกัน แล้วร่างใหญ่ในเสื้อแจ็คเก็ตสีเขียวปะขนดุมอมเมมก็แทรกตัวเข้ามา พร้อมกลืนแอลกอฮอล์ทิ้ง...

ท่าอากรรมกรตาเหลือก ‘นาย ‘โจ’ อีกแล้ว!’

“แหม...ไม่ช่วยกดเปิดให้เลยนะ จะลงลิฟต์คนเดียวไม่กลัวผีหลอกเหรอจาย” เสียงนั้นอ้อแอ้แต่ยังฟังรู้เรื่อง แต่ผิวหน้าส่วนที่พ้นเคราเขียวๆ นั้นแดงก่ำดวงตาใต้เส้นผมรุงรังที่บังอยู่ก็แทบจะปิดอยู่แล้ว

‘อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา’ กรรมกรเตือนตัวเอง แล้วจึงทำสิ่งที่เธอถนัดคือทำหูทวนลม ทำเป็นไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร

“จำไม่ได้หรอกว่าที่โรงเรียนนี้มีผี...” เขายังไม่หยุดบทสนทนา กรรมกรซุกมือลงในกระเป๋าเสื้อคลุมตัวยาว ไม่ได้หันไปมองแต่ได้ยินเสียงตึงเบาๆ เมื่อเขาฟังร่างใหญ่ๆ เข้กับบนลิฟต์ “ผีเด็กผู้หญิงที่ถูกขังไว้ในตึกเรียนตอนปิดเทอมโดยไม่มีใครรู้ ชาติอาทรา กินได้แต่น้ำก๊อก ตัวพอมซิดเขียวเหลือแต่หน้าทู่กระดูก ตอนเปิดเทอมโน่น ภารโรงถึงจะได้มาพบศพอยู่หน้าห้องน้ำ ที่หน้ามีคราบน้ำตาไหลออกมาเป็นเลือด...”

ถึงตอนนั้นเขาก็ลดเสียงลง เหมือนจะเพิ่มอารมณ์สยองให้เรื่องเล่า

“หลังจากนั้น วันดีคืนดีภารโรงก็มักจะได้ยินเสียงเด็กร้องไห้โหยทวนทั้งที่ไม่มีใครอยู่แล้ว...วิญญาณของเด็กคนนั้นคอยหลอกหลอนเด็กนักเรียนในโรงเรียน คอยชวนใครต่อใครไปอยู่ด้วย”

เรื่องราวเล่าลือนี่เธอเคยได้ยินมาก่อน

กรรมกรไม่รู้หรอกว่า ‘หนูผี’ ตายด้วยสาเหตุที่น่าสลดปนน่าสะพรึงอย่างที่เด็กๆ เล่าลือต่อๆ กันมารุ่นต่อรุ่น และนายคนนี้อามาย้าเตือนให้ฟังหรือเปล่า

รู้แต่ว่า หนูผีไม่ได้เป็นวิญญาณธรรมดาเหมือนที่เขาเล่าลือกัน นอกจากชอบเล่นนิทานแล้ว เธอไม่เคยได้ยินวิญญาณหนูผีร้องไห้ ที่สำคัญ ไม่เคยเลย

สักครั้งที่วิญญาณหนูผีจะชวนให้เธอไปอยู่ด้วย

และเดี๋ยว ถึงวันนี้หนูผีคงจะไปผุดไปเกิดนานแล้ว แต่เรื่องราวของเด็กหญิงคนนั้นก็ยังคงกลายเป็นตำนานสยองขวัญให้เด็กประหลาดใจเล่าต่อกันจากรุ่นสู่รุ่นไปไม่มีวันจบสิ้น

“นี่...ไม่กลัวเลยจริงๆ เธอ?”

“ไม่กลัว แล้วคุณก็หยุดพูดได้แล้ว”

เธอเปิดปากพูดกับเขาเป็นประโยคแรก จงใจใช้สรรพนาม ‘คุณ’ เพื่อสร้างระยะห่าง พร้อมกับหวังว่าเขาจะเข้าใจนั่นน่ะ หากดูเหมือนจะคิดผิด

“อะไรกัน...พูดจาไม่เป็นมิตรเลย จำไม่ได้เหรอ เราเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันนะ”

กรรมนาทำเป็นไม่ได้ยิน

“น้องกรรมนาหูตึง ผมยังจำคุณได้เลยเห็นไหม”

จำได้หรือ กรรมนายากจะหัวเราะ เขาอาจจะจำเธอได้จริง แต่ก็คงลืมไปแล้วว่าเคยทำอะไรกับเธอเอาไว้

กรรมนานึกค่อนข้างในใจ และไล่ถอยเมื่อลิฟต์ส่งสัญญาณว่ามาถึงชั้นล่างสุดแล้ว ประตูลิฟต์กำลังจะเลื่อนเปิดออก แต่แล้วจู่ๆ ร่างใหญ่ของผู้ร่วมทางก็ขยับเข้ามาเบียดเธอจนเซถอยไปด้านหลัง แล้วเขาก็จึมนิ้วกดปุ่มอะไรบนแผงสองสามครั้ง ทำให้ลิฟต์กระตุกหนึ่งทีแล้วหยุดอยู่กับที่โดยประตูยังปิดสนิทเช่นเดิม

“อ้าวเอ๊ะ ทำไมประตูไม่เปิดหว่า” เสียงอู้อี้นั่นฟังดูทวนอารมณ์เหลือเกิน

“ก็คุณไปกดปุ่มล๊อคลิฟต์เอาไว้ทำไมล่ะ” กรรมนาคำรามเสียงต่ำอย่างข่มอารมณ์ ขยับจะเข้ามาหาปุ่มลิฟต์ แต่โดนร่างใหญ่นั้นบังทางเอาไว้จนหมดและแก้ตัวหน้าตาเฉย

“เปล่าอะ สงสัยลิฟต์จะค้าง...”

กรรมนาถิ่งตาจ้องเขา

“สงสัยผีเด็กนั่นจะเฮี้ยนจริงๆ เราสองคนโดนผีหลอกแล้วละ”

“นี่คุณ...!”

“ใจ ฟงอินทร์...ผมรู้ว่าคุณจำชื่อผมไม่ได้ใช่ไหมล่ะ” เขาแนะนำตัวเสร็จสรรพ กรรมนาไม่สนว่าเขาจะชื่ออะไร เธอยื่นมือออกไปกระซกคอบปากเสื้อแจ็คเก็ตสีเขียว

มอมแมมตัวนั้นอย่างเหลืออด พยายามจะดึงเขาออกไปให้พ้นทาง แต่อีกฝ่ายตะครุบคอเสื้อตัวเองหมับบ้วนไว้เหมือนกัน เลยกลายเป็นสองคนย้อยยุดกระซากกันอยู่

แล้วจู่ๆ พงอินทร์ก็หยุดก็...

ตาจ้องตา เห็นสีหน้าเขาแล้วรู้ทันทีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น เธอถอยหนีไปสองก้าว เมื่อพงอินทร์ทรุดลงกับพื้น หันไปที่มุลิปต์แล้วทำท่าขย้อ...กรรมาหันหน้าหนีไม่มองว่าเขาเคยอะไรออกมาบ้างหรือเปล่า รอจนเสียงเงียบไปแล้วจึงค่อยหันไปดู

เห็นร่างใหญ่ๆ นั่งยองๆ คู่ตัวเหมือนกองอะไรสักอย่างตรงมุลิปต์แล้วก็ให้สั้วเหงะ จึงความหาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าสะพาย โยนให้เขา มันลอยไปปะบนไหล่ เขาหันมามองอย่างแปลกใจ คล้ายจะมีคำขอขมาใจอยู่ในดวงตาต่ำปรี่นั้น ก่อนที่เขาจะดึงมันไปเช็ดหน้าเช็ดตา

กรรมาส่ายหน้ากับสภาพของเพื่อนเก่ารายนี้ เธอขยับเข้าไปหาแผงบูมกดลิฟต์ แล้วกดปลดล็อกทำให้ประตูเปิดออก อากาศเย็นๆ บริสุทธิ์แทรกเข้ามาในกล่องแคบๆ ที่เธอเพิ่งจะถูกขังไว้กับคนเมา

หญิงสาวทำท่าจะก้าวออกไป แต่ขาข้างหนึ่งกลับถูกยึดหมับบ้วนไว้เสียก่อน

“เฮ้ย...จะทำอะไรนะ!”

“อย่าเพิ่งไปสิคุณ ผมยังไม่ได้ขอบคุณเลยที่ให้ยืมผ้าเช็ดหน้า”

“เอาไปเถอะฉันให้” กรรมาพยายามสะบัดขาแต่ไม่หลุด คนอะไรน้าวำคาญที่สุด!

“ไม่ได้หรอก ผมไม่ชอบเอาของของใคร”

“แล้วจะเอาอย่างไร สกปรกขนาดนั้นฉันไม่เอาคืนหรอกนะ”

“คุณเอาเบอร์โทร. มา เดี๋ยวผมเอากลับไปซักแล้วจะคืนให้”

“ให้เบอร์โทร. กับอดีตเพื่อนร่วมชั้นโรคจิตแบบนี้เนี่ยนะ ไม่มีวันเสียหรอก

“ศูนย์แปดเก้าแปดห้าห้าสี่ห้าแปด” เธอบอกตัวเลขไปมั่วๆ “ปล่อยได้หรือยัง”

“เดี๋ยวผมเมมมาก่อน”

กรรมกรลอกตา เมื่อชายหนุ่มที่นั่งยองๆ อยู่กับพื้นใช้มือข้างหนึ่งเกาะขาเธอไว้ ส่วนอีกข้างง่วนกับการควานหาโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเกต

“เบอร์อะไรนะขออีกที”

“คุณย์แปดเก้าห้าห้าแปดแปดสี่ห้า” เธอออกไปส่งๆ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตรงกับที่บอกไปที่แรกหรือเปล่า เขากดตามแล้วก็กดโทร. ออก เงียบฟัง เมื่อไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ของเธอตั้งก็เงยหน้าขึ้นมา ย่นหัวคิ้วได้ผมยุ่งๆ

“ทำไมมือถือคุณไม่เห็นดัง?”

“ฉันปิดเสียงไว้” เธอตอบอย่างกำกวมหมดความอดทน ขณะในใจคิด ‘ตาบื้อเอ๊ย เบอร์ที่บอกไปมีแค่เก้าหลักยังไม่รู้อีก เบอร์มือถือใครมีแค่เก้าตัวกันบ้าง’

“ผมไม่เชื่อ ไหนเอามือถือคุณมาดูซิ คุณแกล้งบอกเบอร์ผิดกับผมหรือเปล่า” ไม่รอคำตอบ เขายื่นมือมาดึงกระเป๋าสะพายของเธอหน้าตาเฉย กรรมกรคว่ำไว้แน่นไม่ยอมให้เขาเอาไปได้

“นี่คุณจะทำอะไร อย่างนะ!”

“นั่นไง คุณไม่ยอมให้ผมดู แบบนี้มีพิรุณ คุณไม่ยอมให้ผมคืนผ้าเช็ดหน้าให้คุณ คุณจะได้เป็นเจ้าของผ้านี้ให้ผมตามไปซดใช้ชาติหน้าไซ้ไหม”

“หยุดเพ้อเจ้อได้แล้ว”

“ฉันก็ขอดูก่อนสิ”

“อย่างนะ”

“ขอดูนิดเดียว”

โป๊ก!!

ฝ่ามือคาราเต้ของกรรมกรลับเข้าตรงชอกคอของนายพงอินทร์ด้วยอาการบันดาลโทสะ กว่าจะรู้ตัวว่าเพลอทำอะไรลงไป ชายหนุ่มก็ร่วงลงไปนอนกองกับพื้นหลับตาพริ้มเห็นดาวพร่างพรายเสียแล้ว

ตายละ...ตายไหมเนี่ย!

กรรมกรตกใจ รีบก้มลงย่นิ้วไปอังใต้จมูก แล้วก็เป่าลมออกจากปากอย่างโล่งอกเมื่อพบว่าเขายังหายใจอยู่ เธอจึงลากร่างของเขากลับมาจากตัวลิฟต์อย่างทุลักทุเล

แล้วก็ยืนมองร่างที่นอนแผ่หราท่าทางสบายเหมือนกำลังหลับฝันดีด้วยความรู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

‘ไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้ชายคนนี้จะเคยเป็นฮีโร่ของเธอ

แล้วความทรงจำวัยเด็กก็ย้อนกลับมาในมโนนึกอีกครั่งอย่างน่าแปลกใจที่เธอยังจำมันได้อยู่

‘เรารู้ นื่องกรรณไม่ได้ก้าวร้าวกับคุณครู ให้เราช่วยคัดลายมือนะ’

นายโจเคยพูดประโยคนี้กับเธอ มันสร้างความประทับใจ และทำให้เด็กหญิงกรรณมองเขาด้วยสายตาชื่นชม และเริ่มให้ความสนิทสนมกับเขาอย่างที่ไม่เคยสนิทกับเพื่อนคนไหนมาก่อน ทั้งให้ยืมยางลบ ให้กินขนม ทำการบ้านให้ทุกเช้า ให้ลอกข้อสอบตอนสอบกลางภาค กระทั่งเล่าความลับให้ฟัง...ความลับที่เธอไม่เคยเล่าให้เพื่อนคนไหนฟังมาก่อน

นายโจฟังเรื่องที่เธอสามารถได้ยินเสียงหนูผีด้วยท่าทางตื่นเต้น แต่ไม่ได้แสดงท่าหวาดกลัวเธอ ไม่ได้วิ่งไปฟ้องครูว่าเธอบ้า กลับพูดว่า

‘เราเชื่อ นื่องกรรณ’

เย็นวันนั้น เด็กหญิงกรรณกลับบ้านด้วยความรู้สึกสุขใจ เธอมีเพื่อนแล้ว เพื่อนที่ไม่กลัวเธอ เชื่อในสิ่งที่เธอพูด ไม่หว่าเธอโกหกหรือสร้างเรื่อง

กระทั่งรุ่งเช้าวันต่อมา เด็กหญิงกรรณหิ้วกระเป๋าไปโรงเรียนอย่างมีความสุขด้วยความกระตือรือร้นจะไปทำการบ้านให้เพื่อนคนเดียวของเธอ แต่เมื่อเดินผ่านสนามเด็กเล่น นายโจกำลังถูกรุมล้อมด้วยเพื่อนๆ ทั้งห้องเดียวกันและต่างห้องโขงใหญ่ ด้วยความสงสัยเด็กหญิงกรรณจึงเดินเข้าไปใกล้

ทุกคนกำลังสนใจสิ่งที่นายโจเล่า จึงไม่มีใครสังเกตเห็นการมาของเธอ รวมทั้งนายโจซึ่งกำลังคุยโขงโขงเจงน้ำลายแตกฟอง

‘จริงๆ นะ นื่องกรรณเขาชอบได้ยินเสียงผีร้องให้โหยหวนอยู่ในห้องเรียนป. หนึ่งทับสองตั่งเจ็ดแปดตัว...ได้ไต่ระนองเต้ก็มี เกาะอยู่บนพัดลมก็มี ยืนอยู่นอกหน้าต่างก็มี แล้วมันก็บอกนื่องกรรณว่าต่อไปนี้จะหักคอเด็กวันละคน...เริ่มจากนื่องแจนก่อน!’

นื่องแจนที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดร้องกรี๊ด ขณะที่เพื่อนตัวน้อยคนอื่นๆ หน้าซีดบางคนเริ่มจะร้องไห้ นั่นเองที่นายโจระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างซอซอก

ชอบใจ

ส่วนเด็กหญิงกรรณอ้างอิง ตัวชา แอบเดินเลี้ยวออกมาจากกลุ่มนั้นด้วยความพิศหวังอย่างหาใดเปรียบ เพื่อนใหม่ของเธอเห็นเรื่องที่เราเล่าเป็นเรื่องตลก แถมยังเอาไปแต่งเติมเป็นตุเป็นตะเล่าหลกเด็กคนอื่นๆ จนพวกนั้นยิ่งมอธเธอเป็นตัวประหลาด

กรรณเลิกนับนายจิงโจ้เป็นเพื่อนตั้งแต่นั้นที่นั่นเป็นต้นมา เขาไม่ใช่ฮีโร่ของเธออีกต่อไป และเธอเลิกให้เขาลอกการบ้าน ลอกข้อสอบ รวมถึงไม่พูดกับเขามากขึ้น ซึ่งแม้แต่นายจิงโจ้เองก็ยังไม่เข้าใจอยู่จนถึงบัดนี้ว่าทำไม

ความทรงจำในอดีตผ่านไป กรรณกลับมาสู่ปัจจุบัน เธอปรายตามองนายโจ้ พงอินทร์ เพื่อนเก่าตัวแสบที่บัดนี้นอนแผ่หราไร้สติอยู่บนพื้นอย่างเหยียดหยาม...เรื่องราวสมัยประถมนั้น เธอไม่ได้เก็บมาโครมมาเคืองอะไรแล้ว มันก็แค่เรื่องปัญญอ่อนของเด็กๆ แต่ช่วยไม่ได้ที่ความไม่ชอบชู้หน้านายคนนี้จะยังติดอยู่ในความรู้สึก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ดูการทำตัวของเขาดอนนั้นสิ อย่างกับเด็กไม่ยอมโต

เขาไม่ใช่เพื่อนเธอเสียหน่อย ทำไมจะต้องสนใจด้วย ทั้งเอาไว้วางใจนี้แหละดี

คิดดังนั้น กรรณจึงหันหลังกลับ และนาที่นั่นเอง เธอก็ได้ยินเสียงหวานนุ่มและกังวานใสของหญิงสาวคนหนึ่งแว่วมาเบาๆ ในอากาศ

หญิงสาวชะงัก เสียงหูฟังอย่างแปลกใจ...

เสียงเพลงท่วงทำนองแผ่วเบาเนิบช้า คล้ายเพลงกล่อมนอนอันแสนไพเราะอย่างที่กรรณไม่เคยได้ยินมาก่อน

รอบตัวกรรณไม่มีใคร นอกจากพงอินทร์ที่กำลังนอนแผ่หราไม่ได้สติ...

และกรรณก็รู้ด้วยสัญชาตญาณว่า...นั่นไม่ใช่เสียงคน

ในเด็กเรียนนี้ นอกจากหนูผีแล้ว ยังมีวิญญาณตนอื่นอีกหรือ?

๓

ทั้งเรื่องเพื่อนเก่าสตีๆ อย่างนายพงอินทร์ และเรื่องวิญญาณตนใหม่ที่ได้ยินเสียงในโรงเรียนเก่าไม่ได้อยู่ในหัวสมองของกรรณานัน เมื่อเธอมีอะไรที่สำคัญกว่าต้องคิด

พิธีกรรมเพื่อทำการติดต่อสื่อสารกับวิญญาณที่ติดตาม ดร. แผนยุทธเกิดขึ้นในวันต่อมา

สุคนธรสจัดการเอายันต์ที่ปีตรอบบริษัทออกเรียบร้อยแล้ว เพื่อเปิดทางให้วิญญาณที่วนเวียนอยู่รอบตัว ดร. แผนยุทธสามารถเข้ามาในบริเวณพิธีเพื่อติดต่อสื่อสารกับทุกคนได้ น่าเสียดายอย่างเดียวกันที่วันนี้ไม่ใช่วันพระจันทร์เต็มดวงความสามารถของทั้งห้าสาวจึงไม่ได้ทรงพลังเต็มที่ แต่หากจะรอถึงวันพระจันทร์เต็มดวงครั้งหน้าก็จะช้าไป อาจจะเสียลูกค้าได้ อีกอย่างวันพรุ่งนี้ญาตินั้นก็ต้องเดินทางกลับกาญจนบุรีไปทำงานที่รับผิดชอบอยู่ต่อแล้ว

ลูกค้ามาถึงก่อนเวลานัดเกือบครึ่งชั่วโมง ไม่รู้เป็นเพราะบรรยากาศเงียบสนิท หรือว่าสิ่งที่พวกเขากำลังจะทำคือการสื่อสารกับวิญญาณที่ติดตามเขาอยู่กันแน่ จึงทำให้ ดร. แผนยุทธดูมีที่ท่าจะสับสนกว่าวันแรกที่เจอกัน

“พร้อมแล้วนะคะ”

หญิงสาวทำคนนั่งล้อมวงรอบลูกค้าภายใต้แสงเทียนสลัวในห้องที่ปิด
ม่านหมดทุกบาน ทุกคนตั้งสมาธิแน่นแน่ว และไม่นาน...กรรมาก็เป็นคนแรกที่
ย่นคอเมื่อได้ยินเสียงกริรร้องอย่างเกรี้ยวกราด ชนิดที่ถ้าไม่เกรงใจจะขอเปรียบ
เทียบว่าเหมือนตอนนางร้ายในละครที่วี้ออกโรงไม่มีผิด

เนตรลิขิตงัดขึ้นมาเห็นสีหน้ากรรมา คิ้วเรียวก็ย่นเข้าหากันอย่างสงสัย
เอียงหน้ามากระซิบถาม

“ได้ยินอะไรด้วยเหรกรรม?”

“หูจะแตกทีเดียวแหละ...เนตรละ อย่าบอกนะว่าไม่เห็นอะไรเลย?”

คำถามนั้นเหมือนจี้จุดอ่อนทำให้เนตรลิขิตงัดชักสุมุญเสียความมั่นใจ ถึง
กับยกมือขึ้นขยี้ตา

“ไม่รู้สิ...ทำไมเนตรไม่ยกเห็นอะไรสักอย่าง”

คำตอบนั้นทำให้กรรมาต้องประหลาดใจเสียเอง วิญญาณที่มากับ ดร.
แผนยุทธกำลังออกอาละวาดโวยวายห้องแทบแตกเสียขนาดนั้น ทำไมเนตรลิขิตงัด
จึงไม่เห็นอะไรเลย เพื่อนสาวผู้จิตใจเปราะบางอยู่แล้วคงจะใจเสีย จึงทำท่าเหมือน
จะร้องไห้ หันไปหาสุคนธรสผู้มีความสามารถในการแยกแยะกลิ่นเพื่อป้องกัน
อารมณ์ของวิญญาณ

“ได้กลิ่นอะไรไหมรส”

ไม่ต้องรอคำตอบ เห็นท่าสุคนธรสทำจุกย่นหน้ายุ่นนั้นก็รู้แล้วว่าแม่สาว
นักดมได้กลิ่นไม่ชอบมาพากลบางอย่างแน่นอน

“กลิ่นความแค้นนะ...แค้นมากเลย”

เนตรลิขิตงัดขมู่สุมุญเสียความมั่นใจเข้าไปอีก เมื่อมองเห็นกรรมาสะดุ้ง
ชักมือที่ตะเขนของ ดร. แผนยุทธออกอย่างรวดเร็วด้วยที่ท้าวากับโดนไฟช็อต

“เป็นยังไง เห็นอะไรบ้างแถม?”

“เห็นงานศพ”

“งานศพ?”

“ใช่ แต่เห็นแวบเดียวมันก็มีตมดเลย มีตมมากจนน่ากลัว” กรรมาสะบัด
ศีรษะไล่ความรู้สึกหนาวเยือกอย่างประหลาดที่ทำเอาเธอตัวสั่นน้อยๆ

ความหวังสุดท้ายอยู่ที่ญาณิน ซึ่งนั่งสมาธิหลับตานิ่งตั้งแต่แรก พยายาม

ที่จะเข้ามาเพื่อสื่อสารกับวิญญาณดวงนั้น ทุกคนหันมามองอย่างรอคอยอยู่
อึดใจใหญ่ แล้วก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างมาจากลำคอของหญิงสาวที่นั่งหลับตา
...ฟังดูคล้ายเสียงกรนเบาๆ

“เจ้!”

วิญญาณสะดุ้งลืมหื้มตาขึ้น ปาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ผุดขึ้นที่หน้าผาก ยิ้มแห้งๆ
ให้เพื่อน...เธอเพลอหลับ อ๊ย เข้ามานลิกไปนิดก็จริง แต่ก็ใช้ว่าจะไม่ได้อะไรเลย

“ฉันเห็นเงาดำ...ผู้หญิง...เธอทรมานมากเลย”

“หลับตั้งนาน ได้แค่นั้นหรือเจ้?” กรรมภาเอียงหน้ามากระซิบ

วิญญาณนิ่งไปครู่ แล้วก็พูดในสิ่งที่ทำให้ ดร. แผนยุทธหน้าเสียขึ้นไปอีก

“เธออยากเอาคุณแผนยุทธไปอยู่ด้วย”

“แล้วนั่นเป็นวิญญาณของใครครับ?” ดร. แผนยุทธรีบถาม แต่วิญญาณ
กลับส่ายหน้า

“ขอโทษค่ะ ดิฉันเห็นแค่นั้นจริงๆ”

เพื่อนคนอื่นๆ มองวิญญาณอย่างเข้าใจ วันนี้ไม่ใช่คืนวันพระจันทร์เต็มดวง
ญาณสมาธิของวิญญาณจึงไม่ได้แข็งแกร่งพอที่จะสื่อสารอะไรได้ชัดเจนกว่านั้น

“ที่นั่นจะบอกได้ตอนนี้ก็คือ วิญญาณที่ติดตามคุณอยู่เป็นวิญญาณที่มีแต่
ความแค้น” กรรมภาสรุปให้แผนยุทธฟัง จากทั้งกลิ่นความแค้นที่สุคนธรสสัมผัส
ได้ และเสียงที่เธอได้ยินซึ่งดูเหมือนจะเป็นการสื่อสารที่ชัดเจนกว่าใครอื่นทั้งหมด
สุคนธรสลับตา ทำท่าสูดกลิ่น แล้วค่อยๆ วิเคราะห์

“เป็นความแค้นที่เกิดจากความรัก ความผิดหวัง ความชิงชัง...”

“ความหึงหวง” กรรมภาเพิ่มประโยคของเพื่อนให้ เพราะกระทั่งตอนนี้
เธอยังได้ยินเสียงวิญญาณแค้นตานั้นกรีดร้องโวยวายขึ้นมาเป็นระยะๆ ด่าทอ
คนที่มาแย่งของรักของเธอ

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่านายขุนช้างขุนแผนนี่น่าแย่งตรงไหน

“หึงหวงหรือครับ?”

“มีผู้หญิงใกล้ตัวคุณเสียชีวิตไปเมื่อเร็วๆ นี้ใช่ไหมคะ?” กรรมภาถามอย่าง
ไม่อ้อมค้อม และในแสงเทียนสลัว ทุกคนในที่นั้นยังมองเห็นว่าสีหน้าของ
ดร. แผนยุทธสลดลง เมื่อรับว่า

“ครับ...ภรรยาผมเอง เธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไปเมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว”

รถยนต์คันหนึ่งที่พีมอร์ ภรรยาของแผนุฑธัชถูกพบในบึงน้ำขนาดใหญ่ริมถนนสายชานเมืองแห่งหนึ่งหลังจากที่หญิงสาวหายออกจากบ้านไปหนึ่งสัปดาห์เต็ม ร่างของพีมอร์ถูกพบในรถคันดังกล่าวซึ่งประตูปิดสนิททุกด้าน

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดรถของเธอจึงลงไปอยู่ในบึงนั้นได้ รอยเฉี่ยวชนที่ทำให้ด้านข้างรถยุบไปทั้งแถบเป็นข้อสันนิษฐานเดียวที่เชื่อว่าเธออาจเกิดอุบัติเหตุบางอย่างบนถนน ที่ทำให้รถของเธอเสียหลัก พุ่งลงไปในบึงใหญ่ข้างทาง พีมอร์คงหาทางหนีออกมาจากรถที่ล็อกทุกทางไม่ได้จึงเสียชีวิตอยู่ในรถที่จมอยู่ใต้น้ำนั่นเอง

และไม่มีใครหาทั้งเธอและรถพบกระทั่งในอีกหนึ่งสัปดาห์ถัดมา เมื่อเจ้าหน้าที่ชุดลอกคลองของกรุงเทพมหานครชุดเจาะรถของเธอเข้าและโทร. แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยกู้ภัย

ส่วนศพของพีมอร์ถูกเผาบำเพ็ญกุศลไปแล้วตั้งแต่เจ็ดวันหลังถูกพบ

“พวกคุณคิดว่าเป็นวิญญาณของพีมอร์หรือครับที่ติดตามผมอยู่”

“นั่นเป็นหนึ่งในข้อสันนิษฐานของเราค่ะ” สุคนธรสตอบ

“ปกติแล้วคุณพีมอร์เป็นคนขี้หึงไหมคะ” ภรรยายังไม่ยอมละวางจากประเด็นนี้ และคำถามของเธอทำให้แผนุฑธัหันมามองสบตาภรรยา ไม่รู้อุปาทานไปหรือเปล่าที่เห็นว่าดวงตาเศร้าสลดนั้นมองลึกเข้ามาในดวงตาเธอราวกับจะขอความเห็นใจ และยืนยันความบริสุทธิ์

“พีมอร์จะหึงผมทำไมครับ ในเมื่อผมไม่เคยคิดที่จะนอกใจเธอ...”

เนตรลิตาขยับยิ้มขึ้นและริมฝีปากเมื่อเห็นว่าดวงตาของแผนุฑธัเริ่มจะ
รี้นๆ

“ตลอดเวลาที่แต่งงานกันมา ผมรักเธอและมีเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น และคิดว่าจะมีเพียงเธอไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต...แต่...เธอกลับมามีคนอื่นไปแบบนี้”

แล้วเขาก็ก้มหน้าลงซบกับฝ่ามือหนึ่งไปนาน ถ้อยคำอันแสนกินใจบวกกับ

น้ำเสียงที่ทุ้มนุ่มน่าฟังของเขาทำเอาสุคนธรส กรรรมภา และเนตรสิตางค์ร้องโอ...
มองชายหนุ่มตาปรอย ซาบซึ้งไปกับความรักคงมั่นนิรันดร์ที่เขาทำให้แก่ภรรยา

ภรรยาดูเห็นท่าทีของเพื่อนๆ แล้วขัดใจ คงมีเพียงเธอคนเดียวเท่านั้น
ที่ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะรักเดียวใจเดียวจริง

“ถ้าคุณไม่เคยคิดนอกใจเธอ แล้วทำไมวิญญาณดวงนี้ต้องคอยตามหึงหวง
คุณด้วยล่ะ”

แผนยุทธรงเหยหน้าขึ้นจากฝ่ามือ ไม่มีน้ำตาบนใบหน้าแล้ว

“แล้วถ้าวิญญาณนั้นไม่ใช่พิมอร์ แต่เป็นคนอื่นล่ะครับ อย่างเช่นวิญญาณ
คู่รักของผมเมื่อชาติปางก่อน บางทีชาติก่อนผมอาจเคยเกิดเป็นคนเจ้าชู้ก็ได้...”
เขาเว้นวรรคเพื่อถอนหายใจหนักๆ “ชาตินี้จึงต้องเกิดมาเป็นคนรักเดียวใจเดียว”

“ก็อาจเป็นได้นะคะ” กรรรมภาเห็นด้วย

“ถ้าฉันเราจะบันทึกเอาไว้เป็นข้อสันนิษฐานที่สอง” ญาณินจดข้อมูลลง
สมุดเล็กๆ

“แต่ฉันไม่คิดว่าจะเป็วิญญาณที่ตามคุณมาตั้งแต่ชาติก่อนหรอกนะ
เพราะทั้งสำเนียง ทั้งคำพูด...เอ่อ...คำตาของเธอ มันก็เหมือนเราๆ ปัจจุบัน
นี่แหละ ไม่เห็นฟังดูเหมือนผู้หญิงย้อนยุคตรงไหน”

เพื่อนๆ เริ่มล้งเลเมื่อฟังคำยืนยันกรานของภรรยาดู ที่ดูเหมือนจะปักหลักอยู่
ฝั่งตรงข้ามแผนยุทธรไม่ยอมไปไหน

“แล้วเราจะเอายังไงกันดี?”

“ฉันอยากพิสูจน์ให้ได้ว่าอะไรที่ทำให้เธอคั่งแค้นและเจ็บปวด ถ้าไม่ใช่
ด้วยความหึงหวงอย่างที่คุณว่า” ภรรยาดูเผลอมองเขาด้วยแววตาท้าทาย

และเขาก็มองกลับมาด้วยแววตาที่เธออ่านไม่ออก ก่อนที่น้ำเสียงน่าฟัง
ที่สุดเท่าที่ใครในที่นี้จะเคยได้ยินมาเอ่ยยืนยันย้ำชัดโดยไม่ละสายตาไปจากภรรยาดู...

“ครับ ผมก็อยากให้คุณพิสูจน์...คุณภรรยาดูจะได้รู้เสียทีว่าผมเป็นผู้ชายที่มี
รักเดียวແໜ່แน่มั่นคง หนึ่งในไม่กี่คนที่คุณสามารถหาได้บนโลกใบนี้”

“สงสัยว่างานนี้ภรรยาดูจะต้องรับหน้าที่หลักแล้วล่ะ” ญาณินเป็นคน
เอ่ยประโยคนั้น

หลังจากลูกค้ากลับไปแล้ว หุ่นส่วนทั้งห้าของบริษัทซีซีเซนส์ก็เข้าห้องประชุมกันต่อเพื่อสรุปความเห็นร่วมกัน

“พวกเราคิดอย่างนั้น มีแต่ยายภรณ์คนเดียวที่ได้ยินอะไรชัดเจนที่สุด” สุนทรสพยักหน้าเห็นด้วย “เดียวเจ๊จี้จี้ก็ต้องกลับไปจัดการเรื่องที่เมืองกาญจน์แล้ว ฉันก็ต้องไปช่วยด้วย ทางนี้คงเหลือภรณ์ที่เหมาะสมที่สุด”

“ภรณ์จะว่าไง โอเคไหมละ”

ภรณ์พยักหน้า และรู้สึกถึงความท้าทายที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ตั้งแต่เริ่มเปิดบริษัทมาก็ไม่ได้มีงานเข้ามาบ่อยนัก เคสนี้จะเป็นงานที่สองในรอบหลายเดือนที่จะนำรายได้เข้ามาสู่บริษัท ซึ่งหมายถึงความอยู่รอดของพวกเธอทุกคน

และที่เหนือไปกว่าเหตุผลด้านธุรกิจ ลึกๆ แล้วภรณ์ต้องการพิสูจน์ว่าเธอคิดถูกเรื่องความเจ้าชู้ของแผนยุทธร ถึงเขาจะยืนยันมั่นเหมาะถึงความเป็นคนรักเดียวใจเดียว แต่เธอยังจำได้ว่าในวันแรกที่เจอกันโดยบังเอิญบนรถไฟฟ้ามองเธอด้วยสายตาอย่างไร

คนมีปาก อาจจะพูดปิดขอกล่าวหาเพื่อให้ตัวเองดูดียิ่งไงก็ได้

แต่ผีไม่สามารถออกมาเถียง หรือป่าวประกาศความจริงได้

และครั้งนี้เธอหวังจะเป็นปากเป็นเสียงให้วิญญาณที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความคับแค้นที่ยังไม่อาจปล่อยวางตนนั้น เพื่อว่าจะเป็นหนทางช่วยทำให้หล่อนได้ไปสู่สุคติ

“ไม่มีปัญหา ฉันรับหน้าที่นี้”

“ไม่ต้องห่วงนะภรณ์ พวกเราไม่ทอดทิ้งเธอแน่นอน”

ภรณ์ยิ้มให้เพื่อนๆ ได้ยินคำยืนยันอย่างนั้น เธอยิ่งมั่นใจเข้าไปอีกว่าไม่มีอะไรในโลกนี้ที่พวกเธอร่วมมือกันแล้วจะทำได้

“โอเค...ถ้าฉันรอลองมาช่วยกันคิดว่าเราควรเริ่มต้นกันที่จุดไหนดี”

อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้ำเสือ...อยากรู้จักผีก็ต้องอยู่ใกล้ผี และเมื่อผีอยู่ใกล้แผนยุทธร ภรณ์ก็จำเป็นต้องอยู่ใกล้ชายหนุ่มไปด้วย

นั่นคือข้อสรุปที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน และทำให้ภรณ์ต้องโทรศัพท์ไปหาแผนยุทธรในวันรุ่งขึ้นเพื่อแจ้งแผนการทำงานให้เขาผู้เป็นลูกค้าได้ทราบ

ไม่รู้ว่าเธออุปาทานไปเองหรือเปล่าเมื่อคิดว่าจับความยินดีในน้ำเสียงจากทางปลายสายได้ เมื่อเธอเจอกับเขาว่าเธอจะเป็นตัวหลักในการดูแลเคลสของเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอพูดถึงตอนที่ว่า

“ดิฉันคงจะต้องขออนุญาตคุณแผนยุทธเอาไว้ก่อนว่า ช่วงนี้ดิฉันอาจจะต้องขอนัดพบคุณบ่อยขึ้น หรือติดตามคุณไปไหนมาไหนบ้างเพื่อที่จะได้คอยฟังปฏิกิริยาของวิญญาณที่ติดตามคุณ จึงต้องขอภัยไว้ล่วงหน้าถ้าทำให้คุณต้องรู้สึกเสียความเป็นส่วนตัวไปบ้างนะคะ” หญิงสาวพูดตามมารยาทและเป็นทางการที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ คุณภรรยา กำลังช่วยผมต่างหาก” เขาเว้นวรรคแล้วลึกลับรู้หน้าเสียงนุ่มทุ้มนำพียงนั้นก็พูดต่อมาตามสาย “ตรงกันข้าม ผมรู้สึกอุ่นใจด้วยซ้ำเมื่อมีคุณภรรยาอยู่ใกล้ๆ”

ภรรยาร้องไป และเขาก็คล้ายจะรู้สึกตัว จึงรีบตอบประโยค...

“อย่าเข้าใจผิดนะครับ ผมหมายถึงว่า ผมจะได้ไม่ต้องรู้สึกว่าจะต้องอยู่กับวิญญาณตามลำพัง และผมเชื่อว่าคุณภรรยาจะช่วยผมได้”

“ค่ะ ถ้าวันนั้นคุณอยู่ที่ไหนคะ ดิฉันจะได้ไปพบแล้วเราจะได้คุยเรื่องรายละเอียดของการทำงานกัน”

“วันนี้ผมอยู่บ้านครับ ถ้าคุณภรรยาออกไปที่ไหนผมก็ไปได้หมด”

ภรรยาต้องทำเป็นไม่ได้ยินที่เขาพูดราวกับว่าเธอกับเขากำลังจะไปออกเดทกันมากกว่า

“ฉันคุณแผนยุทธรออยู่ที่บ้านนั่นแหละค่ะ ฉันจะไปเจอคุณที่บ้านเอง”

หลังจากที่สรุปไปอย่างนั้นทางโทรศัพท์ แผนยุทธก็รู้สึกจอตบรับและรีบอธิบายเส้นทางการเดินทางไปยังบ้านของเขาให้ภรรยาฟังอย่างละเอียดลออ จากนั้นหนึ่งชั่วโมงถัดมา ภรรยาก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้วอัลลอยขนาดใหญ่โตมโหฬารที่มีตัวอักษรสีทองเขียนเอาไว้ตรงเสาว่า ‘บ้านเวียงทับ’

มองผ่านลวดลายไม้เลื้อยคดเคี้ยวของประตูรั้วอัลลอยเข้าไปด้านในเห็นตัวบ้าน...ไม่สิ...เรียกว่าคฤหาสน์จะถูกกว่า คฤหาสน์หลังใหญ่สูงสามชั้นตั้งตระหง่านอลังการอยู่ตรงสุดปลายถนนในบ้านที่ขนาบด้วยต้นสนปลูกไล่ไปตลอดสองข้างทาง

ระหว่างที่กำลังสังเกตสภาพแวดล้อมโดยรอบ หญิงสาวก็ต้องสะดุ้งเมื่อจู่ๆ ก็มีเสียงดีดแล้วประตูลอยบานใหญ่ก็ขยับเองโดยอัตโนมัติ พร้อมเสียงหล่อเหลาปานเทพบุตรที่ดังออกมาจากเครื่องอินเตอร์คอมที่ติดอยู่ริมเสาในระดับสายตา

“เชิญเข้ามาข้างในเลยครับคุณภรรยา นั่งรอในห้องรับแขกก่อนนะครับเดี๋ยวผมลงไป ตามสบายนะครับ นึกเสียว่าเป็นบ้านของคุณเอง”

คำพูดคำจาของลูกค้าเธอสุภาพอย่างยิ่งยวดเช่นเคย ถ้าไม่เคยเห็นหน้าเขาก็คงจะเคลิ้ม คิดว่าเธอกำลังสนทนากับท่านชายกลาง เจ้าของบ้านทรายทองเป็นแน่แท้

พจมาน...ไม่ใช่สิ...ภรรยาค่อยๆ ก้าวผ่านประตูรั้วลลวยเข้าไปในอาณาบริเวณบ้าน จงใจเดินช้าๆ เพื่อเก็บข้อมูลทั่วไปรอบๆ บ้าน ซึ่งเป็นอีกวิธีที่เธอจะได้รู้จัก ‘เจ้าของบ้าน’ ให้มากขึ้น

ยิ่งเดินเข้าใกล้ตัวบ้าน ก็ยิ่งเห็นถึงความสวยงามอลังการของตึกสามชั้นที่มีการออกแบบทางสถาปัตยกรรมอย่างดี ไม่ใช่สักแต่เอาเสาก่อทึบกับรูปปั้นมาตั้งและเน้นทาสีทองๆ เหมือนบ้านเศรษฐีบางคน แต่มั่นบ่งบอกถึงความมีรสนิยมที่ยิ่งไปกว่าความรวย

ตอนนั้นเองที่ชวนให้นึกสงสัยขึ้นมา...

รวยขนาดนี้ ทำไมแผนยุทธจะต้องขึ้นรถไฟฟ้า?

สิ่งแรกที่สายตาของภรรยา หรือไม่ว่าใครๆ ที่ก้าวผ่านประตูไม้สักบานใหญ่ที่เปิดเอาไว้เข้ามาในตัวบ้านก็ต้องสะดุดอย่างจังก็คือ รูปภาพขนาดมหึมาที่เจ้าของบ้านชายหญิงกำลังตระกองกอดกันอยู่บนผนัง

ภรรยาซังกะผีเท่า หยุดย่นเหงนหน้าดูภาพนั้นราวกับถูกสะกด แล้วสิ่งแรกที่นึกถึงก็คือ...นิทานเรื่อง ‘บิวตี้แอนด์เดอะบีสต์’

พิมอร ภรรยาของ ดร. แผนยุทธ เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่เพียงแต่สวย หากเธอยังสง่างาม และดูเป็นผู้ดีมาก ข้างไม่เหมาะสมกับชายร่างลั่นทัดหน้ากลม ศีรษะเล็ก หากดวงตาแพรวพราวที่ยืนอยู่ข้างๆ เลยสักนิด

แต่ภรรยาไม่ได้แปลกใจอะไรนัก ผู้ชายที่ไม่หล่อแต่รวย มีภรรยาสวยๆ ออกกมไป

แค่แปลกใจที่ผู้หญิงสวยคนนี้รักสามีมากจนถึงขนาดตายแล้วยังคอยตามหึ่งหวงไม่ยอมไปไหน ดร. แผนยุทธก็คงจะต้องมีอะไรดีบ้างละ อาจจะเป็นกรรมของเขาก่อนที่เขาสำนวน ‘กรรมเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง’ อย่างไม่มีอะไรจะเถียงบวกกับเสียงที่หล่อปานเทพบุตรนั่นอีก ถ้าลองได้ยินตอนดับไฟ เป็นใครก็คงจะเคลิ้มได้ไม่ยาก

“เธอเป็นใคร...เข้ามาในนี้ได้ยังไง?”

น้ำเสียงเย็นเยียบดุดันดังแหวกอากาศมาจากทางเบื้องหลัง กรรณาหมุนตัวกลับไปตามสัญชาตญาณและเห็นว่าที่ยืนอยู่ต่อหน้าเธอก็คือสาวใหญ่อายุราวสี่สิบปี ผู้มีใบหน้าเฉยชาราวตุ๊กตาหิน หากแต่ดวงตาคมดูไม่เป็นมิตร...หญิงใหญ่แห่งบ้านทรายทองหรือเปล่าละนี่

“ฉันถามไม่ได้ยินเธอ เธอเป็นใคร มาในบ้นจิมบ้นแจอะไรอยู่ที่นี่”

คิ้วของกรรณากระตุกเข้าหากันกับคำว่า ‘บ้นจิมบ้นแจ’ ดูเอาเถอะ แม้แต่ศัพท์ที่เลือกใช้ก็บ่งบอกความไม่เป็นมิตร หญิงสาวจึงคอแข็ง ตอบไปด้วยสำเนียงหัวงอ ‘ไม่สุภาพเท่าที่ควรจะเป็น “ดิฉันนัดกับเจ้าของบ้านไว้”

“เจ้าของบ้านตายไปแล้ว” หญิงใหญ่เอ่ย สาวใหญ่สวนกลับมาอย่างไม่เกรงใจ ทำให้กรรณาต้องพยายามข่มอารมณ์อย่างมากให้ยังคงรักษาความสุภาพไว้ เห็นท่าผู้หญิงคนนี้น่าจะมีสถานภาพสำคัญไม่น้อยในบ้านหลังนี้ จึงใช้คำพูดวางอำนาจได้ไม่เกรงใจแซก

“ดิฉันหมายถึงเจ้าของบ้านคนที่ยังมีชีวิตอยู่นะคะ”

“อ้อ...นี่ก็หมายถึงเจ้าของบ้านตัวจริง”

กรรณาสะอึก พูดยกแบบนั้นหมายความว่าแผนยุทธไม่ใช่เจ้าของบ้านตัวจริงนั่นหรือ...และขณะเดียวกันก็สะดุดตา

แวบหนึ่งเห็นว่าแววตาของสาวใหญ่ที่ปรายไปมองยังหญิงสาวผู้ล่องลับในภาพถ่ายขนาดใหญ่บนฝาผนังปรากฏรอยเหยียดหยัน แม้จะเป็นเพียงแวบเดียว แต่กรรณาก็บันทึกอาการนั้นลงหน่วยความจำในสมองทันที

สาวใหญ่ผู้นี้กับพมอเป็นอะไรกัน?

เธอล้มผลัดได้ถึงความขัดเคืองบางอย่างที่ผู้หญิงตรงหน้ามีต่อผู้ตาย!

“เธอเป็นใคร มีธุระอะไรกับคุณแผนยุทธ” สาวใหญ่ซักต่อ

กรรมาไม่เห็นความจำเป็นอะไรจะต้องตอบคำถามนั้นให้แก่คนที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นใคร มีความสำคัญแค่ไหน และเป็น ‘มิตร’ หรือว่า ‘ศัตรู’

“ฉันก็เป็นแขกของคุณแผนยุทธอะไร” กรรมาตอบอ้อมๆ ให้รู้ว่า เธอไม่ใช่แขกของหล่อน ดังนั้นหล่อนไม่จำเป็นต้องรู้อะไรทั้งสิ้น

คนได้รับคำตอบกำกวมทำท่าหงุดหงิดรำคาญ

“แล้วแขกของคุณแผนยุทธชื่ออะไร เป็นใครมาจากไหนล่ะยะ”

“แล้วคุณล่ะคะ ชื่ออะไร เป็นใครมาจากไหน” นี่แน่ะ ถ้ามีย้อนให้รู้สึกซะบ้างว่า เวลาถูกคนแปลกหน้าซักถามเป็นยังไง

“เธอมีสิทธิ์อะไรมาซักฉัน?”

“อ้าว ก็เห็นคุณยังซักฉันได้เลย”

“แต่ฉันถามเธอก่อน เธอยังไม่ตอบ แถมยังมาย้อนถามฉันอีก”

“ถ้าฉันคุณก็ตอบฉันมาก่อนสิคะ แล้วฉันจะตอบคุณ”

“เอ๊ะ เธอนี่!” สาวใหญ่ถลึงตาใส่กรรมา ดวงตาแทบจะถลนออกมานอกเบ้า แต่กรรมาสงบนิ่งไม่หลบสายตา จ้องกันอยู่อย่างนั้นจนกรรมาคิดว่า หากจ้องกันนานอีกหน่อย คงจะมีแสงเลเซอร์พุ่งออกมาจากดวงตาใครสักคนเป็นแน่ ก็พอดีสาวใช้ร่างเล็กยกถาดวางแก้วเครื่องดื่มเดินทะล่อทะล่ำเข้ามาขัดจังหวะพอดี

“มาแล้วค่ะ น้ำกระเจี๊ยบเย็นๆ อุตตาเถร! คุณแม่บ้าน” สาวใช้ร่างเล็กอุทานด้วยสำเนียงอีสานเมื่อเห็นคูกรณีของกรรมาขึ้นจังก้าอยู่ตรงนั้น สาวใหญ่ที่กรรมาเพิ่งรู้ว่าเป็น ‘คุณแม่บ้าน’ หันขวับไปมองสาวใช้ด้วยอาการสะบัดหน้าอย่างแรงแบบไม่กลัวคอจะเคล็ด

“น้ำอะไร ใครใช้ให้ยกมา”

“เก๊าะมู...มูมูเห็นว่ามิแขกของคุณผู้ชายมา ก็เลย...ยกน้ำมาเสิร์ฟ”

คุณแม่บ้านปรายตามองสิ่งที่อยู่ในถาดเครื่องดื่มในมือสาวใช้

“ฉันสั่งแล้วไซ้ใหม่น้ำกระเจี๊ยบเอาไว้รับแขกสำคัญเท่านั้น ไปเอาน้ำเปล่าในตู้เย็นมา”

ระหว่างที่สาวใช้กำลังยืนลังเลอ้ออ้อยู่ นั่น เสียงเครื่องขมิ้มทุ้มลึกลำพังก็ดังแทรกเข้ามาเสียก่อน

“ไม่ต้อง...เอาน้ำกระเจี๊ยบนั้นแหละสิर्फให้แขก”

“คุณผู้ชาย”

คำอุทานของสาวใช้ทำให้ทุกสายตาในที่นั้นหันไปมองพร้อมกัน แผนยุทธกำลังเดินลงบันไดมาอย่างสง่างาม ถ้าคาบไปป้ออีกอย่าง ทำทางเขาคงไม่ผิดกับคุณชายกลางบ้านทรายทองจริงๆ

“เพราะคุณกรรณเป็น ‘แขกสำคัญ’ ของผม”

คุณแม่บ้านหน้าเจื่อนไปนิด ไม่กล้าเถียง เห็นได้ชัดว่ายังเกรงใจแผนยุทธอยู่มาก ได้แต่ทำท่าพิศพิศ ถอยไปก้าวหนึ่งเมื่อแผนยุทธเข้ามายืนตรงหน้ากรรณแทน แต่ก็ยังไม่ยอมเลี้ยวไปไหน ยืนเฝ้ายามอยู่อย่างนั้นราวกับสุนัขหวงเจ้าของ

“รอนานหรือเปล่าครับคุณกรรณ”

กรรณยังไม่ทันตอบอะไร ก็...

“อย่ามายุ่งกับพวกฉันนะ นังหน้าด้าน!”

มาแล้ว! ลูกคำตัวจริงของเธอ...กรรณอดไม่ได้จริงๆ ที่จะเหลือบมองหญิงสาวสวยสง่าดูเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วในรูปที่ติดอยู่บนฝาผนัง แล้วนึกปลงๆ กิริยาจากช่วงชั้ดกับหน้าตาเสียจริง คนเราดูกันแค่ภายนอกไม่ได้เลย คนที่เป็นผู้ดี บางทีก็ปากคอเราะร้ายเหมือนนางอิจฉาในละคร

แต่กรรณไม่นึกโกรธพิมอรหรอก...

คนที่ทำให้เธอเป็นอย่างนี้ต่างหากที่สมควรต้องโดนประณาม

“คนของผมเสียมารยาทกับคุณหรือเปล่าครับ”

กรรณส่ายหน้าอย่างไม่ถือสา แผนยุทธจึงหันไปสั่งขีมิๆ กับคุณแม่บ้านที่ยังคงยืนปักหลักเฝ้าอยู่ตรงนั้น

“มีอะไรทำก็ไปทำเถอะ คุณจารุณี”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันไม่มีอะไรจะทำ” คุณจารุณีตอบสวนมาทันควันทำเอาแผนยุทธแทบหน้าหงาย เขามองคุณแม่บ้านอย่างขัดเคืองแหวบหนึ่งแต่กลับไม่พูดอะไร หันมาบอกกับกรรณแทน

“เราเข้าไปคุยธุระกันในห้องทำงานผมดีกว่าครับ จะได้มีความเป็นส่วนตัว” แล้วเขาก็หันไปบอกคุณแม่บ้านที่เริ่มซักสีหน้า “อ้อ แล้วไม่ต้องให้เด็กเอาอะไรเข้าไปสิर्फนะ ผมมีเรื่องสำคัญต้องคุยกับคุณกรรณตามล่ำฟัง”

และตอนที่ภรรยากำลังจะเดินตามแผนยุทธที่เดินนำไปทางห้องทำงาน
ของเขานั้นเอง ที่เธอสังเกตเห็นสายตาของคุณแม่บ้านมองตามหลังแผนยุทธ
ไปด้วยแววตาแปลกๆ...

แต่แปลกยังไงภรรยาก็ยังไม่ออก รู้แต่ว่าแปลกเท่านั้นเอง

“อย่าถือสาอะไรครับ แม่บ้านจารุณีเป็นคนของภรรยาผม แกอยู่บ้าน
หลังนี้มาเป็นสิบปี ก็เลยชอบลืมนึกคิดว่าเป็นเจ้าของบ้านเสียเอง แม้แต่กับ
พืชมอร์ แกก็ยังไม่ค่อยจะเกรงใจ”

แผนยุทธเย้ยขณะเดินนำหน้าไปยังห้องทำงานของเขาซึ่งตั้งอยู่ทางส่วน
หลังของบ้าน

เมื่อการรณเฝ้าไม่ได้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องคุณแม่บ้านจารุณี แผนยุทธ
จึงเปลี่ยนเรื่องไปบรรยายเกี่ยวกับรายละเอียดของบ้านหลังงามให้เธอฟังแทน
ตั้งแต่ขนาดของบ้าน วัสดุที่ใช้ก่อสร้าง และการออกแบบตกแต่งที่ใช้สถาปนิก
ถึงสามคนด้วยกัน

ในน้ำเสียงหล่อเหลาแฝงไว้ด้วยความภาคภูมิใจ จนการรณเกือบเพลอ
คิดว่าตัวเองกำลังเดินตามไถด์นำชมสถานที่สำคัญอยู่เสียอีก

และการรณก็คงจะเคลิ้มไปกับความงดงามอลังการของบ้านหลังนี้
ถ้าหากไม่มีเสียงไวยวายเป็นระยะๆ ของ ‘ผีเสื้อหิ่งห้อย’ ที่คอยร้องกรีดด้วยความกราดเกรี้ยวแทรก
คำพูดของแผนยุทธขึ้นมาเป็นระยะๆ ทำให้การรณแทบไม่ได้ตั้งใจฟังชายหนุ่ม
รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เขาหยุดเดินตรงจุดที่สวยงามที่สุดของบ้าน ที่เป็นทางเดินโอบล้อม

ด้วยกระจกใสทั้งสองฝั่ง สามารถมองผ่านออกไปเห็นสวนสวยแบบบาห์ลีและ
น้ำตกจำลองด้านนอก เขาหันกลับมาสรุปกับกรรมด้วยดวงหน้าเศร้าหมอง

“น่าเสียดาย ที่บ้านหลังใหญ่และสวยงามขนาดนี้กลับมีแค่ผมอยู่คนเดียว”

“คุณนอกใจฉัน ไฉ่ห้วง”

กรรมายนคอยกับเสียงที่แหวกแทรกขึ้นมา ไม่รู้ว่าจะขำดีหรือว่าเครียดดี
กับคำที่หล่อนใช้เรียกชายหนุ่มผู้ที่กำลังทำเสียงสลดแบบพระเอกหนังเกาหลียาม
อกหัก

“พืชมอร์ไม่น่ามาด่วนจากไปเลย ตั้งแต่เธอไม่อยู่ ผมก็รู้สึกที่บ้านนี้
เงียบเหงา จนบางครั้งก็นึกอยากจะขายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด แล้วไปซื้อบ้านหลัง
เล็กๆ ที่ไม่ต้องมีความทรงจำเกี่ยวกับเธอ”

“คนหลอกหลวง...คุณจะทำฉันไปอยู่กับนางคนทรยศใช่ไหม”

คนทรยศหรือ? หมายถึงใคร?

กรรมาสะอูดหู แล้วตึงอกตั้งใจฟังเสียงคร่ำครวญของวิญญาณ จึงแทบ
จะไม่ได้ฟังสิ่งที่แผนยุทรกำลังพร่ำพรรณนา

“แต่ผมก็ตัดใจขายไม่ได้ เพราะผมรู้ว่าเธอไม่ยอมให้ผมขาย ผมก็เลย
ต้องทนอยู่บ้านหลังใหญ่ๆ สวยงามราวคฤหาสน์ แต่เงียบเหงาราวกับป่าช้า”

“แม้กระทั่งคนของฉันคุณก็ไม่เว้น”

ประโยคนั้นสะอูดหูกรรมาอย่างจัง...

“คุณกรรมครับ...ฟังผมอยู่หรือเปล่า”

กรรมาได้สติ เมื่อแผนยุทรโบกมือไหวๆ อยู่ตรงหน้าเธอ กรรมามอง
หน้าเขาด้วยดวงตาเต็มไปด้วยคำถาม

“คุณแผนยุทรคะ ก่อนหน้านี้คุณบอกว่า แม่บ้านจารุณีเป็นคนของใคร
นะคะ?”

กรรมารู้แล้วว่าแววตาแปลกๆ ที่เธอเห็นคุณแม่บ้านจารุณีมองแผนยุทร
มันคืออะไร

มันคือความหึงหวงใช่หรือไม่?

ต้องใช่แน่ๆ คุณแม่บ้านคนนั้นอาจจะคิดว่ากรรมาเป็นผู้หญิงคนใหม่

ของแผนยุทธ ก็เลยแสดงความไม่เป็นมิตรเพราะความหึงหวง!

และนั่นก็หมายถึงว่า คุณแม่บ้านอาจมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับนายดอกเตอร์ซุนซ้าง ดังที่วิญญาณที่ติดตามเขาอยู่คร่ำครวญว่า...แผนยุทธมีอะไรกับคนของเธอ!

นี่หรือเปล่า สาเหตุที่ทำให้ดวงวิญญาณของฟิมอร์ต้องทนอยู่กับความทุกข์ทรมาน ไม่อาจไปสู่สุคติ?

กรรมชักรัคนั่นมันคนเมื่อ บอกตัวเองอย่างหมายมาดว่าเธอจะต้องรู้ให้ได้ว่า คุณแม่บ้านจารุณีมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้จริงหรือเปล่า และถ้าเป็นอย่างที่คิดจริง...คุณแม่บ้านเกี่ยวข้องกับการตายของฟิมอร์หรือไม่

ใช่แล้ว เธอกำลังสงสัยว่าการตายของฟิมอร์อาจไม่ได้เป็นเพียงอุบัติเหตุ ลัญชาตญาณมันบอกเช่นนั้น!

“ทำไม...เอ่อ...ทำไมคุณกรรมถึงสนใจเรื่องของแม่บ้านจารุณีล่ะครับ”

ดร. แผนยุทธหันหลังให้เธออย่างที่กรรมเชื่อว่าเขาจงใจหลบสายตาหญิงสาวเพ่งมองอย่างจับผิด

“ดิฉันสงสัยว่า...ถ้าวิญญาณที่ติดตามคุณเป็นวิญญาณของคุณฟิมอร์จริง ความแค้นของเธออาจเกี่ยวข้องกับคุณจารุณี”

“คุณจารุณีน่ะเธอครับ?”

“ความสัมพันธ์ระหว่างคุณฟิมอร์กับคุณจารุณีในระยะหลังเป็นยังไงบ้างคะ” กรรมจับสังเกตปฏิกิริยาของแผนยุทธที่มีต่อคำถามของเธอ ดูเขามีที่ทำ อึดอัดที่จะพูดถึงแม่บ้านจารุณี ยกมือขึ้นขยับคอเสื้อไปมาเหมือนกับอากาศในห้องทำงานร้อนขึ้นมากะทันหัน

“มีพิรุณ!” กรรมสรุปทันที

“ดิฉันคงจะช่วยคุณไม่ได้ ถ้าหากคุณไม่ให้ข้อมูลกับดิฉันเต็มที่” เธอทำท่าจะลุก แต่แผนยุทธร้องห้ามไว้เสียก่อน

“ความสัมพันธ์ระหว่างฟิมอร์กับคุณจารุณีก็เป็นปกติตามประธานายจ้างกับลูกจ้าง”

“แต่คุณบอกเองว่า บางทีคุณจารุณียังไม่ค่อยเกรงใจคุณฟิมอร์?”

“นั่นเป็นเพราะว่าแกทำงานอยู่ที่นั่นนาน”

“คุณแน่ใจนะจะว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเป็นไปด้วยดี...” อันที่จริง กรรณอยากจะถามตรงๆ เลยด้วยซ้ำว่า เขากับแม่บ้านจารุณีมีอะไรกันหรือเปล่า แต่ยังไม่ไว้ เพราะแผนยุทธยีนยันมาตลอดว่าเขารักเดียวใจเดียวกับภรรยา ถึงมี...เรื่องอะไรที่เขาจะยอมรับ ดีไม่ดีจะโกรธไล่เธอออกไปจากบ้าน เสียลูกค้าซะอีก เธอจึงเลือกถามไปอ้อมๆ “คุณเคยได้ยินสองคนนี้มีปากเสียงอะไรกันบ้างไหมคะ”

“เอ่อ...ก็มีบ้างครับ เป็นระยะๆ โดยเฉพาะระยะหลัง”
 นั่นปะไร!

“ระยะหลัง? สองคนนั้นมีปากเสียงกันเรื่องอะไรคะ?”

“อันนี้ผมเองก็ไม่ทราบ...”

กรรณเขม่นมองลูกค้าของเธออย่างไม่ค่อยอยากเชื่อคำพูดของเขานักจริงหรือที่เขาไม่รู้...หรือว่าที่จริงเขารู้ แต่ไม่บอกเธอกันแน่

แผนยุทธคงสังเกตเห็นสายตาของกรรณ จึงถาม...

“คุณกรณได้ยินอะไรจากวิญญาณที่ติดตามผมหรือครับ”

“ค่ะ...แต่ยังไม่ชัดเจนพอจะสรุปอะไรได้”

“แล้วจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยแค่ไหนครับ ผมรู้สึกอึดอัดเต็มที่แล้ว ที่รู้ว่า มีสายตาของใครก็ไม่รู้คอยติดตามจับตามองอยู่ตลอดเวลา” เขายกมือขึ้นลูบหน้า

“นั่นขึ้นอยู่กับว่าเธอจะหลุดข้อมูลออกมาตอนไหน ฉันไม่สามารถไปคาดคั้นซักถามอะไรจากเธอได้ มันอยู่นอกเหนือความสามารถของฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเธอไม่เต็มใจจะติดต่อสื่อสารกับพวกเรา”

“ถ้าอย่างนั้น คุณคิดจะทำยังไงต่อไปครับ”

“ฉันคงจะต้องขออนุญาตคุณมาที่บ้านหลังนี้บ่อยๆ ในช่วงนี้” เพราะถึงตอนนี้เธอรู้สึกว่า คำตอบทั้งหมดไม่ได้อยู่ที่วิญญาณที่ติดตามแผนยุทธเท่านั้น แต่ยังมีคุณแม่บ้านจารุณีผู้มีพฤติกรรมน่าสงสัยนั้นอีกด้วย

“ยินดีเลยครับคุณกรณ...” แผนยุทธรีบตอบอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะเสนอในสิ่งที่ทำให้กรรณต้องคิดหนัก “หรือถ้าเป็นไปได้ ผมอยากให้คุณกรณมาพักอยู่ที่นั่นเป็นการชั่วคราวเลยด้วยซ้ำ คุณจะได้ทำงานเต็มที่ ไม่ต้องกังวลกับ

การเดินทาง และผมจะได้สบายใจว่าผมไม่ต้องเผชิญกับวิญญาณนั้นอยู่คนเดียว...โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนกลางคืนนะครับ”

การณายังมั่นใจในข้อสงสัยของเธอว่าคุณแม่บ้านจารุณีมีพฤติกรรมแปลกประหลาดล่อลวง เมื่อได้เห็นสีหน้าของฝ่ายนั้น ยามที่แผนยุทธสั่งให้หล่อนจัดการเตรียมห้องพักแขกเอาไว้ต้อนรับกรรมาและผู้ช่วยที่จะเข้ามาพักอยู่ที่นี่เป็นการชั่วคราว

สีหน้าของคุณแม่บ้านจารุณีเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด มันบ่งบอกถึงความตกใจ ไม่พอใจ และต่อต้าน

“แล้วเรื่องอะไรจะต้องมาพักอยู่ที่นี่”

การณาช้อนยิ้มเมื่อเห็นปฏิกิริยาดังที่คาดหมาย นี่แหละเหตุผลหนึ่งที่คุณตัดสินใจตอบรับข้อเสนอละของแผนยุทธ เธอต้องการดูปฏิกิริยาของคุณแม่บ้านจารุณี

“คุณกรรมาเป็นผู้เชี่ยวชาญ เดินทางมาจากต่างประเทศ จะมาช่วยให้คำปรึกษาเรื่องการปรับโครงสร้างสำนักงานหนายความของผม เธอไม่มีที่พำนักในประเทศไทย”

กรรมาเองเป็นคนขอให้แผนยุทธปกปิดฐานะที่แท้จริงของเธอเอาไว้เป็นความลับ เพื่อความสะดวกในการทำงาน

เหตุผลหนึ่งที่ไม่ได้บอกแผนยุทธก็คือ เธอไม่ต้องการให้เก๋ตื่น

แต่คุณแม่บ้านจารุณียังคงจะได้ไ่งนัก หล่อนจึงกวาดตามองกรรมาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า สภาพการแต่งตัวด้วยกางเกงยีนฟอกสีเข้ารูปกับเสื้อยืดสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อกั๊กไหมพรมสีดำตัวยาวดูทะมัดทะแมงคงไม่ได้ทำให้เธอดูเหมือนผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายที่อิมพอร์ตมาจากต่างประเทศนัก

แต่ก็ช่างปะไร เมื่อแผนยุทธยืนยันอย่างนั้น คุณแม่บ้านจารุณีก็เถียงอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนหน้าตาถมึงทึ่งอยู่สักพัก ก่อนทำท่าจะเดินจากไป หากแวะเฉียดเข้าไปใกล้แผนยุทธ เอ่ยบางประโยคอย่างหมายให้ได้ยินกันเพียงสองคน แต่กรรมาดันดอดไปได้ยินด้วย และทำให้เธอยิ่งทวีความสงสัยในความสัมพันธ์ระหว่างสองคนนี้มากขึ้น

“อย่าให้ฉันรู้ว่าคุณไม่เช็ดกับสิ่งที่เกิดขึ้นนะคะ คุณแผนยุท!”

กรรณาคຸ່ນคิดถึงประโยคนั้นและความเป็นไปได้ต่างๆ ของเรื่องนี้
ตลอดทางที่นั่งรถแท็กซี่กลับบ้าน

แผนยุทธเองเป็นคนให้เด็กรับใช้เรียกรถให้เธอ โดยออกตัวว่า

‘ต้องขอโทษนะครับที่ไม่ได้ไปส่งคุณ พอตีตอนนี้ผมยังไม่มียกขับ รถคัน
ที่พิมพ์ขับไปเกิดอุบัติเหตุมันเป็นรถของผมเอง ส่วนรถของพิมพ์ก็เอาไปให้น้องชาย
เขาขับซะแล้ว ตอนนี้ผมกำลังรอรถคันใหม่ที่ออร์เดอร์ไปอยู่นะครับ เบ็นซ์
อีคลาสรุ่นใหม่อล้ลลล’

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เธอเจอเขาบนรถไฟฟ้าสาธารณะในวันนั้น แต่
กรรณาไม่สนใจหรอกว่าแผนยุทธจะมาส่งเธอหรือไม่ หรือเขาจะออร์เดอร์รถคัน
ใหม่ยี่ห้ออะไร สิ่งที่เขาถกเถียงครุ่นคิดถึงมากกว่าคือเรื่องที่จะเข้าไปพักอยู่ที่บ้าน
ของเขาต่างหาก

“เฮลลลลล อย่าบอกนะว่าเริ่มเห็นแว่วว่าเขาอาจจะเป็นเนื้อคู่ของแกขึ้นมา
บ้างแล้ว” สุคนธรสตั๊กคอมตามสายเมื่อกรรณาโทรไปรายงานความคืบหน้าให้
ฟังระหว่างนั่งอยู่บนแท็กซี่มุ่งหน้ากลับบ้าน และบอกว่าเธอจะต้องเข้าไปพัก
ที่บ้านแผนยุทธชั่วคราว

ส่วนสุคนธรสตอนนี้ก็กำลังช่วยญาติสนิทกับหม้อใส่วิญญาณร้ายอยู่ที่เมือง
กาญจน์

“จะบ้าเหอรรส ฉันทำเพื่องานล้วนๆ แล้วที่สำคัญ ฉันก็ไม่ได้ประมาท
ขนาดจะเข้าไปอยู่ที่นั่นคนเดียวด้วย”

ใช่...นั่นคือสิ่งที่เธอบอกกับแผนยุทธไปเมื่อเย็น

‘ได้ค่ะ ฉันจะย้ายเข้ามาพักที่นี่...แต่ฉันต้องขออนุญาตนำผู้ช่วยเข้ามาอยู่
ด้วย’

“อ้าว...แล้วเธอจะเอาใครไปอยู่ด้วย นี่ฉันกับเจ๊จ๊ากก็อยู่เมืองกาญจน์แล้ว
ไม่รู้พรุ่งนี้จะกลับได้ไหม ส่วนแถมหรือว่ายายเนตรก็คงไม่ได้ ที่บ้านคงไม่ให้ไป
ค้างที่ไหนแน่”

“ไม่ใช่ทั้งสี่คนนั้นแหละ” คำตอบของกรรณาทำให้สุคนธรสร้องอ้าว “พวก

แก่เป็นผู้หญิงทั้งนั้น ฉันไม่เอาไปอยู่ด้วยให้เข้าทางนายแผนยุทธหอก”

“ฉันแถมจะหาผู้ชายที่โหด”

“ฉันมีก็แล้วกัน ถ้าเขาตอบตกลงแล้วจะบอก” กรรณายิ้มกริ่ม และเอ่ยปากขอตัววางสาย เมื่อรถมาจอดลงที่หน้าบ้านจัดสรรสองชั้นหลังไม่ใหญ่นักที่เธออาศัยอยู่กับมารดา หญิงสาวหยิบเงินส่งให้คนขับแท็กซี่และบอกกับเขา ก่อนจะก้าวลงจากรถ

“ว่างๆ พี่เอารถไปทำบุญบ้างก็ดีนะคะ แล้วก็กรวดน้ำให้เด็กที่พี่ขับไปชนเขาไว้บ้าง เขาจะได้เลิกขึ้นมานั่งร้องไห้บนรถพี่ซะที”

แล้วเธอก็เดินเข้าบ้าน ทำเป็นไม่เห็นว่าคุณขับแท็กซี่หน้าซีด และรีบหันหัวรถออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อย่างเท้าเข้าบ้าน กรรณาก็ได้เจอว่าที่ ‘ผู้ช่วย’ ของเธอนอนเอกเขนกหลับคาโซฟาโดยมีรีโมตทีวีคาอยู่ในมือหนึ่ง ส่วนอีกมือซุกอยู่ในถุงขนมกรุบกรอบที่วางไว้บนหน้าอก และหกรื้อยราดเต็มไปหมด

กรรณาส่ายหน้ากับภาพที่เห็น เดินเข้าไปกดปิดโทรทัศน์ที่เปิดค้างไว้ที่ช่องกีฬา ซึ่งมีสองผู้ประกาศข่าวกำลังเมาน้ำลายวิเคราะห์ศึกลูกหนังแมตช์ที่เพิ่งจะผ่านไป

จากนั้นก็เดินเข้าไปหาอ่างที่นอนแผ่หลับบนโซฟา แล้วก็...

โป๊ก!

“หงส์แดงจงเจริญ!” เด็กหนุ่มสะดุ้งพรวดพราดลุกขึ้นมาตะโกนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย รวากับว่าเขากำลังฝันถึงสิ่งนั้นอยู่เมื่อตอนที่โดนเธอปลุกด้วยมะเหงก

“อยากโดนอีกโป๊กมะ?”

กรรณาทำสะเอวถาม เรียกสติอีกฝ่ายให้กลับมา เด็กหนุ่มยกมือลูบศีรษะบ่อยๆ โอดครวญ

“พี่กรรณะเอง! ทำไมชอบทำร้ายร่างกายคนอื่นน่ะ ซาดิสต์จริง ผมทำอะไรผิด!”

กรรณาไม่อธิบาย ตวัดนิ้วไปยังโทรทัศน์ที่เธอเพิ่งจะปิดไป แล้วก็เลื่อนไปยังขนมที่หกรื้อยราดอยู่บนโซฟา เด็กหนุ่มทำหน้าเหว ค่อยๆ เดินไปเก็บ ปากก็บ่นอุบ

“ไม่เจอกันตั้งเป็นปีๆ ยังพูดน้อยต้อยหนักเหมือนเดิม”

กรรมาทำเป็นไม่ได้ยินเสียงบ่นนั้น ยืนกอดอกนิ่งเฝ้าเด็กหนุ่มเก็บกวาดทำความสะอาดบริเวณโซฟาที่ทำขนมหกเรี่ยราด แล้วก็ยังเป็นอีกครั้งหนึ่งที่คิดว่า เธอช่างโชคดีและโชคร้าย

โชคดีที่ไอ้เด็กซกมกนี้ไม่ใช่พี่น้อง ‘ร่วมท้องเดียวกัน’ กับเธอ และโชคร้ายที่มันเพิ่งสอบเข้าโรงเรียน ปวช. ในกรุงเทพฯ ได้ พ่อก็เลยฝากมันมาอยู่กับเธอ และแม่ที่บ้านหลังนี้ และจะต้องอยู่ไปอย่างน้อยก็อีกสองปีจนกว่าที่มันจะเรียนจบ

และช่วงที่มันกินๆ นอนๆ เพื่อรอเวลาเปิดเทอมนี้ก็เกือบจะทำให้บ้านของเธอกลายเป็นหล้าหมูเลยทีเดียว

เห็นใจก็แต่แม่ คงจะบ่นจนขี้เกียจจะบ่นแล้ว

กรรมาเองก็ไม่ใช่คนบ่นเก่งซะด้วย แต่เรื่องลงมือเธอถนัด อย่างที่ไอ้เจ้าก้องมันเก็บมาก่อนว่า ‘พูดน้อยต้อยหนัก’ นั้นแหละ

และนั่นก็ช่างตรงข้ามกับมันที่ขี้โม้ช่างพูดเป็นต้อยหอย แต่ทำอะไรไม่ได้เรื่องเลยซักอย่าง เป็นที่เอือมระอาของพ่อแม่มันเองด้วยซ้ำไป อย่างที่มันกำลังพูดเรื่อยเปื่อยอยู่นั้นแหละ

“ที่ผมเพลอหลักคาโซฟานี้ไม่ใช่อะไรนะพี่กรรมา ผมก็แค่เป็นห่วง เห็นว่าดึกแล้วพี่กรรมายังไม่กลับบ้านก็เลยนั่งดูทีวีรอ แล้วก็เพลอหลับไป... พี่กรรมาทำงานทำอะไรอะไรนะถึงต้องกลับบ้านซะค่ำมืด ได้ยินแม่ใหญ่บอกว่าพี่กรรมาเปิดบริษัทเป็นของตัวเอง แต่ผมยังไม่รู้เลยว่าเป็นบริษัททำอะไร แต่ดูจากชื่อบริษัท ‘ซิกแซก’ อะไรนั่นมันฟังดูเป็นธุรกิจไม่โปร่งใสเลยนะ...”

ไอ้เจ้าก้องพูดได้แค่นั้นก็หันมาเจอสายตาเย็นชาของกรรมาที่ยืนกอดอกมองอยู่นานแล้วพอดี ถึงได้รู้ตัวว่าเพลอพูดมากไปหน่อย

“ง่า... ผมไปนอนละนะพี่กรรมา” ก้องพ่ายิ้มแหยๆ ทำท่าจะเลี้ยวไป แต่ก็ต้องหันมายเมื่อโดนกรรมาดึงด้านหลังคอเสื้อเอาไว้

“เดี๋ยว”

“โอ๊ยๆๆ เบามือหน่อยพี่กรรมา” มันร้องเสียงหลงพลางไถ่คอกแต่ก็กรรมาไม่สนใจ

“ยังไม่ไปไม่ได้ ฉันมีอะไรจะคุยกับนาย” เธอยอมปล่อยมือจากคอเสื้อยืดที่มพุดบอลที่ฝ้ายนั้นใส่อยู่ ก้องฟ้าหมุนตัวกลับมามีแสงแปลกใจ กรรณามีเรื่องจะคุยกับเขา ทั้งที่ปกติชอบทำท่ารำคาญเหมือนไม่อยากจะสนทนาด้วย

“อันดับแรกบริษัทฉันชื่อซิกซ์เซนส์ไม่ใช่ซิกแซก คนอ่านภาษาอังกฤษไม่ได้อ่านภาษาไทยไม่แตกฉานอย่างนาย อย่ามาทำเป็นวิพากษ์วิจารณ์”

“เหอะๆ”

“อันดับสอง ต่อไปนี้นายจะนั่งกินนอนกิน วันๆ ดูแต่บอลกับออกไปเล่นเกมออนไลน์ไม่ได้อีกแล้ว นายจะต้องไปช่วยฉันทำงาน”

“ทำงาน?” ก้องฟ้าร้องเสียงหลง ยกนิ้วชี้หน้าตัวเอง “พีการณจะให้ผมเนี่ยะไปช่วยทำงาน”

“ใช่ จนกว่าจะเปิดเทอม”

“งานที่บริษัทซิกแซก...เอ๊ย...ซิกซ์เซนส์นั่นนะเธอ งานอะไรอะพีการณเป็นงานสุจริตหรือเปล่า บอกไว้ตรงนี้เลยนะ ถ้าเป็นงานผิดกฎหมายไอ้ก้องไม่ทำ”

กรรณอยากจะทำตะเหงกอีกสักลูกให้ฝ่ายตรงข้าม แต่จำต้องบังคับใจไว้ก่อน

“แล้วถ้าได้ตั้งค์ละ จะทำไหม”

“ก็ขึ้นอยู่กับว่ามากแค่ไหน” ก้องฟ้าทำเล่นท่า

“มากกว่าที่นายสมควรต้องจ่ายเป็นค่ามากินฟรีอยู่ฟรีที่นี่ก็แล้วกัน เลิกชักใช้ได้แล้ว นี่เป็นคำสั่งของฉันไม่ใช่ขอความเห็น พรุ่งนี้เตรียมตัวให้พร้อมแล้วก็แต่งตัวให้มันดีๆ หน่อย ฉันจะพาไปเริ่มงานตั้งแต่เช้า”

เธอสั่งรวดเดียวแล้วทำท่าจะเดินจากไป หากนี่อะไรได้...

“อ้อ...เก็บกระเป๋าเสื้อผ้าไปด้วย งานนี้เป็นงานที่ต้องไปค้างคืน”

“ค้างคืน? ว้าว ต่างจังหวัดหรือว่าต่างประเทศนะพีการณ ผมต้องเตรียมพาสปอร์ตอะไรไหม ู๊ๆๆ เดียวก่อนสิพีการณ”

หากแต่กรรณาเดินขึ้นบันไดเข้าห้องปิดประตูไปเรียบร้อยแล้ว

กึ่งนาง มารดาของกรรณานอนหลับสนิทอยู่บนเตียง กรรณาจึงเลือกที่จะไม่เปิดไฟแต่เดินคลำทางใต้แสงสลัวของพระจันทร์ที่ลอดผ่านผ้าม่านผืนบางเข้ามา หญิงสาววางข้าวของบนโต๊ะเขียนหนังสือและเปิดไฟโคมดวงเล็กๆ บนนั้น ปรับทิศทางให้แน่ใจว่ามันจะไม่ส่องแสงรบกวนมารดา

เพราะไอ้เจ้าก้องย้ายมาอยู่ด้วยแท้ๆ จึงทำให้กรรณาต้องเสียสละห้องส่วนตัวของเธอให้ แล้วย้ายตัวเองมาอาศัยนอนห้องมารดาแทน

จะว่าไปแล้วกรรณาก็นึกชื่นชมมารดาที่ตกปากรับคำพ่อ ยอมให้ก้องฟ้ามาพักอยู่ด้วย...ไม่สิ เธอควรจะต้องนึกชื่นชมตั้งแต่ที่มารดายอมคบหาสมาคมกับพ่อ เมียใหม่ของพ่อ และก็รวมถึงนายก้องฟ้า ลูกใหม่ของพ่อ โดยไม่ถือโกรธคนเหล่านั้น

กรรณาจำไม่ได้แล้วว่าพ่อเลิกกับแม่ตั้งแต่เมื่อไร เธอรู้แต่ว่าแม่ทนความเจ้าชู้ของพ่อไม่ได้ตั้งแต่สมัยที่พ่อเป็นปลัดอำเภอแล้วต้องย้ายไปทำงานจังหวัดต่างๆ อยู่บ่อยๆ และดูท่าว่าสมัยหนุ่มๆ พ่อคงจะหล่อและคารมดีอยู่ไม่น้อย ย้ายไปที่ไหนพ่อก็เลยมีภักที่นั่น ทว่าบ้านหัวเมืองไปหมด จนสุดท้ายแม่ก็เหนื่อยกับการต้องตามเฝ้าระวัง จึงขอเลิกรากับพ่อเสียเลย

หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็แต่งงานใหม่กับคู่รักคนล่าสุด ซึ่งเป็นลูกสาวกำนันในจังหวัดล่าสุดที่พ่อได้เลื่อนขั้นไปเป็นนายอำเภออยู่ และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันที่นั่น ให้กำเนิดพยานรักมาเป็นลูกชายคนหนึ่ง ก็คือไอ้เจ้าก้องนี่เอง แต่ลวดลายความเจ้าชู้ของพ่อก็ยังคงออกฤทธิ์ พ่อยังคงไปมีภักก็อยู่ที่นั่นที่นั่น จนหน้าแดงโมภรรยาใหม่ของพ่อต้องตามหึ่งตามหวงจนปวดหัวอย่างที่แม่ของเธอเคยเป็น

มีหลายครั้งด้วยซ้ำที่หน้าแดงโมโทร. มาร้องท่อมร้องไห้ปรึกษากับแม่เรื่องพ่อ คงเพราะเห็นว่าแม่น่าจะเคยมีประสบการณ์รับมือกับความเจ้าชู้ของพ่อมาแล้ว แม่ของเธอไม่ได้ให้คำปรึกษาอะไรมากไปกว่าการสรุปแบบปลงๆ ในตอนท้ายสุดว่า ถ้าแม่รับมือกับความเจ้าชู้ของพ่อได้จริง ก็คงไม่ต้องขอหย่าแล้วปล่อยให้พ่อไปเป็นของหน้าแดงโมอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

กรรณามองผู้หญิงสองคน ทั้งแม่และหน้าแดงโมแล้วก็สงสาร ที่ทั้งคู่ต้องผ่านประสบการณ์กลืนน้ำตาเพราะความเจ้าชู้ของผู้ชายอย่างพ่อแท้ๆ

นั่นทำให้เธอเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงที่ถูกหักหลัง

พิมออร์ก็น่าจะเป็นอีกคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ้าชู้ของผู้ชายอย่าง
ดร. แผนยุทธ ผู้เป็นสามี

กรรมาเชื่อว่าต้องเป็นเรื่องนี้ที่นำมาสู่เหตุการณ์บางอย่างที่ยังคงเป็นปริศนา
ที่ทำให้พิมอร์ไม่อาจไปสู่สัจติ และยังคงตามหึ่งหวงแผนยุทธไม่ยอมไปไหน
เธอจะต้องหาคำตอบให้ได้!

๕

“พี่กรรม...แน่ใจหรือว่าบ้านลูกค้าพี่กรรมเขายินดีต้อนรับเราล่ะ”

ก้องฟ้าเอ๋ยถามขณะที่นั่งกระพือเสื้อยืดสีสดที่ขึ้นไปด้วยเหงื่ออยู่ตรง
เก้าอี้กลางแจ้งสนามที่ตั้งหยาบคายแดดจ้ายามสาย บนโต๊ะมีน้ำเปล่าอยู่สองแก้ว
ที่คนรับใช้เอามาต้อนรับ

แผนยุทธไม่อยู่บ้านตอนที่เธอกับก้องฟ้ามาถึง ได้รับใช้แจ้งว่าเขาไปธุระ
ที่สำนักงาน จะกลับเข้ามาตอนเที่ยงๆ จากนั้นก็นำเธอมานั่งรอที่เก้าอี้สนาม
กลางแจ้งเปรี้ยวๆ ไม่ยอมให้เข้าบ้าน บอกชื่อๆ ว่า

‘คุณแม่บ้านจัดที่เอาไว้ให้ตรงนี้ค่ะ’

ยายแม่บ้านจารุณีจึงใจเกล้งเธออย่างไม่ต้องสงสัย

“อุตุสำห้แต่งตัวมาซะดีอย่างพี่กรรมสั่ง ดูดีต้องมานั่งตากแดด”

กรรมนำใช้ทางตาเหลือบมองสภาพเสื้อยืดสีเสปตา กางเกงยีนขาเลิสีซีด
รองเท้าผ้าใบหัวแหลม และทรงผมปิดเป็นน้ำปวดหัวที่เจ้าตัวเซตมาจากบ้านซึ่ง
เริ่มลึบแบนเพราะขึ้นเหี่ยว

“นี่แต่งตัวดีแล้วหรือ”

“อ้าว...นี่แหละสไตล์เกาหลีสวยนะ”

กรรมสา่ยหน้า

“นี่พีการณ ผมว่าเราย้ายไปนั่งใต้ต้นไม้โน้นกันดีกว่าไหม นั่งบนพื้ก็ได้ อย่างน้อยมันก็ยังร่มหน่อย”

“นายอยากนั่งตรงไหนก็นั่ง ฉันจะไปเดินเล่นดูอะไรหน่อยหนึ่ง” หญิงสาวลุกขึ้น

“อ้าว จะไปไหนหะพีการณ ให้ผมไปด้วยรีเปล่า”

“ไม่ต้อง นายรออยู่แถวนั้นแหละ”

แล้วการณาก็เดินห่างออกมา อาณาบริเวณของบ้านหลังนี้ใหญ่โตจริงๆ เมื่อครั้งมาวันแรกเธอได้แค่เดินดูในบ้าน แต่ยังไม่ได้ออกสำรวจรอบๆ บ้านเลย ลัดเลาะผ่านสวนใหญ่ที่จัดตกแต่งอย่างร่มรื่น การณจึงพบว่าบ้านไม้หลังเล็กน่ารักอีกหลังซ่อนอยู่จากสายตาผู้คน...

ตอนนั้นเองที่การณแว่วเสียงเพลงกล่อมเด็กหวานหูบนแคร่ที่ลอยมาตามลม!

หญิงสาวสะดุ้งตกใจ เมื่อรู้สึกคุ้นหูเหลือเกิน เธอเคยได้ยินเสียงร้องเพลงแบบนี้มาแล้วนี่นา มันคล้ายๆ เสียงที่เธอได้ยินที่โรงเรียนในวันงานเลี้ยงรุ่น ป. ๔ ค่ะ!

แล้วที่เธอกำลังได้ยินอยู่นี้มันเป็นเสียงเดียวกันหรือเปล่า หากว่าใช่เจ้าของเสียงนั้นมาทำอะไรอยู่ที่นี่?

ด้วยความสงสัย หญิงสาวจึงแอบย่องตามเสียงร้องอันอ่อนหวานนั้นไป และพบว่ามันดังมาจากบ้านไม้หลังเล็กนั่นเอง

ยิ่งมาหยุดอยู่หน้าประตู ก็ยิ่งได้ยินชัดขึ้น เสียงเพลงนั้นลอดออกมาจากในบ้านนี้แน่แล้ว

ความสงสัยรุนแรงกว่าที่จะมัวมาคำนึงถึงมารยาท การณลองขยับประตูไม้ด้านหน้าดู และพบว่ามันไม่ได้ใส่กลอน

เพลงอะไรนะ ฟังดูทั้งอบอุ่น ทั้งเศร้า และโหยหวนจังเลย

การณกำลังเคลิ้มๆ เหมือนจะล่องลอยตามเสียงเพลงนั้นไป จู่ๆ มันก็หยุดลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย การณชะงักเท้าตาม และก็พบว่าตนเองกำลังยืนค้ำงอยู่กลางห้องรับแขกเล็กๆ ที่จัดตกแต่งแบบเรียบง่าย มีเพียงโซฟาหวายชุดเดียวอยู่กลางห้อง หันหน้าเข้าหาโทรทัศน์เครื่องเล็กๆ

ที่สะดุดตา คือ ตรงเคาน์เตอร์บิลต์อินที่ทอดยาวชิดไปตลอดแนวผนังข้างหนึ่งนั้น มีกรอบรูปเล็กใหญ่วางไว้มากมาย อะไรงานอย่างบอกให้กรรมาเดินเข้าไปดู

ภาพแรกที่เธอหยิบขึ้นมาเป็นรูปครอบครัว ตัวภาพเก่าจนซีดกลายเป็นสีเหลืองนั้นถูกใส่ไว้ในกรอบโลหะสีเงินอย่างดี เป็นภาพพ่อ แม่ ลูกสาว และลูกชายตัวเล็กๆ ดูเหมือนครอบครัวอบอุ่น โดยเฉพาะรอยยิ้มบนใบหน้าทุกคน

กรรมาวางกรอบรูปนั้นลงอย่างเบามือ และไล่ดูต่อไป ไม่มีรูปไหนที่จะมีสมาชิกครอบครัวนี้ครบทั้งสี่คนแล้ว ถัดจากนั้นมีแต่รูปเด็กหญิงเด็กชายถ่ายคู่กันในอิริยาบถต่างๆ และในวัยต่างๆ

เด็กผู้หญิงในรูปน่าจะเป็นพิมอร เธอยังมีเค้าว่าโตแล้วจะเป็นหญิงสาวสวยสง่าในรูปที่ติดอยู่ในห้องโถงคฤหาสน์หลังใหญ่นั้น

ส่วนเด็กผู้ชาย...เอ...ดูไปดูมาเธอก็ชักจะคุ้นหน้าเด็กผู้ชายในรูปพวกนี้พิลึก

“เรียนโรงเรียนเดียวกับเราด้วย” กรรมาขมวดคิ้วเมื่อเห็นลายปักอักษรย่อตรงกระเป๋าสตางค์นักเรียนของเด็กชายวัยประถมต้นในรูป ลางสังหรณ์บางอย่างชักจะกรุ่นๆ ขึ้นมาก็ตอหนึ่เอง และกรรมาก็แทบตาถลนเมื่อหยิบรูปถ่ายพี่น้องคู่เดิมยามโตขึ้นมาดู

ผู้ชายคนนี้นี่มัน...

“โง่...หล่อจนตาค้างเลยเธอคุณ”

กรรมาหมุนตัวกลับไปแทบไม่ทัน กรอบรูปร่วงหลุดจากมือ แต่โชคดีที่ ‘ตัวเป็นๆ’ ของผู้ชายในรูปก็ตกลงคว่ำไว้ได้ก่อนอย่างว่องไวราวกับลิง พร้อมทำเสียงสุดปากอย่างหวาดเสียว

“อูย เกือบไปแล้ว”

แต่กรรมาไม่ได้สนใจชะตากรรมของกรอบรูปนั้น เธอยังคงกะพริบตาถี่ๆ มองผู้ชายที่ยืนหัวยุงเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนตรงหน้าอย่างงุนงงว่าเขามาปรากฏตัวที่นี่ได้อย่างไร

“นายจิงใจ!”

ก้องฟ้าไม่รู้ว่าการธนาไปเดินเล่นถึงไหน จึงหายไปนาน ตัวเขาเองย้ายมานั่งยองๆ อยู่ใต้ร่มไม้แล้ว แต่ก็ยังไม่พ้นไอแดดที่ทำเอาตอนนี้เหงื่อออกแทบจะหมดตัว ลำคอแห้งผากไปหมด น้ำเปล่าในแก้วบนโต๊ะที่เดี๋ยวก่อนใช้เอามาต้อนรับก็หมดไปแล้วตั้งนาน ไม่ยังมีใครมาดูแลดูดี สุดท้ายเขาทนไม่ไหว คิดว่าเห็นที่จะต้องเดินไปขอน้ำกินในครัวเสียเอง

ก้องฟ้าเดินเตาทางไปเรื่อยๆ อ้อมไปทางด้านหลังของตัวบ้านหลังใหญ่ ลัดผ่านสวนน้ำตกอลังการ ไปเจอประตูบานหนึ่งที่เปิดอยู่ มีเสียงโทรทัศน์แว่วๆ ออกมาจากในนั้น

“มีคนอยู่แน่เลย” เขารีบเดินตรงไปตามเสียงอย่างมีความหวัง

แล้วก้องฟ้าก็เห็นว่า ใครบางคนกำลังนั่งหันหลังดูโทรทัศน์อยู่ในครัวอย่างตั้งอกตั้งใจ... ใบหน้าคุ้นๆ ที่ปรากฏในจอทำให้ก้องฟ้าอดไม่ได้ที่จะขยับเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วจำได้ว่าเป็นเรื่อง ‘รักใสๆ ของสาวใหญ่กับนายกระเตาะ’ ที่เขาเองก็ติดงอมแงมอยู่เหมือนกัน เพราะนำเสนอโดยปาร์ควนจี พระเอกเกาหลีสุดฮอตที่กำลังโด่งดังเป็นขวัญใจสาวน้อยสาวใหญ่ รวมทั้งเป็นไอดอลของเขาอยู่ในตอนนี้

เรื่องราวกำลังดำเนินมาถึงฉากที่นางเอกขอความรักกับพระเอกแล้วถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่าเธออายุมากกว่าเขาหลายปี ทำเอานางเอกร้องไห้ร้องให้ ปีนีว่าจะขาดใจ ส่วนพระเอกก็ต้องกลักลิ้นความรู้สึกเพราะที่จริงก็รักนางเอกอยู่เหมือนกัน

“แหม...เป็นผมหน่อยไม่ได้ พี่ยองฮีขาวสวยหมวยอืมชะขนาดนี้ แก่นิดแก่น้อยก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย”

ก้องฟ้าลืมหูลืมตาพิศวงใจออกไป ทำให้คนที่กำลังนั่งดูทีวีอยู่ก่อนเพิ่งจะรู้ว่าว่ามีผู้บุกรุก ถึงกับสะดุ้งหันขวับมามอง และทำเอาก้องฟ้าแปลกใจที่เห็นคราบน้ำตาบนใบหน้านั้น... นานอึดใจทีเดียว ก่อนที่เสียงเข้มจะถามมาว่า

“เธอเป็นใคร เข้ามาทำอะไรที่นี่”

“ผมต่างหากที่ต้องถามว่า คุณมาทำอะไรที่นี่”

พจนินทร์วางกรอบรูปที่กระหนาบทำตกแตกเอาไว้ที่เดิมอย่างระมัดระวัง

แล้วหันมากอดดอก หรีตามองกรรมนายอย่างสงสัย

“คุณเป็น...” กรรมนายชี้เขาแล้วก็ชี้ไปที่รูปของพิมอร พงอินทร์มองตามนิ้วของเธอแล้วพยักหน้า

“ใช่ ผมเป็นน้องชายแท้ๆ ของพี่พิม ภรรยาของไอ้หัวเหม่งนั่น”

กรรมนายเกือบล้าล้าอากาศที่หายใจเข้าไปเมื่อได้ยินสรรพนามที่พงอินทร์ใช้เรียกพี่เขย

“แล้วที่คุณยืนอยู่ที่นี่ที่บ้านผม ฉะนั้นไม่แปลกที่ผมจะอยู่ที่นี้ แต่คุณสิ...มาทำอะไร อย่าบอกนะว่าคุณคือ ‘เด็ก’ ที่ไอ้หัวเหม่งว่าจะเอาเข้ามาอยู่ในบ้าน”

กรรมนายปัดมือที่ชี้มาตรงหน้าเกือบจะทิ่มลูกตาเธอออก แล้วหันหลังเดินหนีอย่างไม่ต้องการสนทนาด้วย เพราะรู้ว่าปวยการที่จะพูดกับคนพูดจาไม่รู้เรื่องอย่างนายพงอินทร์

ช่วยจริงๆ ที่ต้องมาเจอหมอนี่เข้า โลกทำอะไรกลมอย่างที่เขาว่ากัน หมอนี่จึงกลายมาเป็นน้องเขยไอ้หัวเหม่ง...เอ๊ย...ลูกคำของเธอซะได้

“นี่ๆ คุณ จะเดินหนีไปไหน ตอบผมก่อนสิ ตกลงคุณนั้นเองที่คบบ้านโน้นเขาจินตนาการว่าเป็นกิ๊กใหม่ของไอ้หัวเหม่ง...”

กรรมนายเดินพ้นจากตัวบ้านเขามาแล้ว แต่นายพงอินทร์ก็ยังเดินตามไม่ลดละ

“เหม ที่แท้ก็เป็นแฟนไอ้หัวเหม่งนี่เอง มิน่า วันนั้นผมขอเบอร์มือถือถึงทำัยกั๊ก แกล้งให้เบอร์ผิดๆ อะไรมาก็ไม่รู้ โทร. เท่าไรก็ไม่ติด แฮ้อ ไม่นึกเลยนะ ตอนเด็กๆ ก็ดูเงิบๆ หงิมๆ ดืออยู่หรอก โตขึ้นมาแล้วจะ...”

“จะอะไร?”

เธอหยุดเดิน เขาก็หยุดเดินด้วย พอเธอชี้หน้าให้เขาพูด เขาก็ยกไหล่ ไม่พูดเสียเฉยๆ กรรมนายไม่เคยเห็นใครกวนโทะสะเท่านี้มาก่อน เธอพยายามสงบสติอารมณ์กัดฟันพูดย้าชัดเจน

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับพี่เขยของคุณ”

“ไม่ได้เป็น? อย่ามาเล่านิทานหลอกเด็กหน่อยเลย ถ้าไม่ได้เป็นแล้วเขาพาคุณเข้ามาอยู่ในบ้านทำไม”

“เรื่องงาน” เธอตอบสั้นๆ แล้วหันหลังเดินหนีต่อ หวังว่าเขาจะหยุดตาม

แต่ก็ไม่...สนามหญ้านี้ก็กว้างเหลือเกิน เดินเท่าไรก็ไม่พ่นเสียที

“งานอะไร?”

“คุณไม่จำเป็นต้องรู้”

“เฮ้...อย่าบอกนะว่าคุณทำงานไซดีไลน์”

กรรมกรหยุดเดิน หันขวับไปถลึงตาใส่ แต่ฝ่ายนั้นไม่ได้มีที่ท่ากลัว

“ไม่ใช่หรอกหรือ? อย่าทำหน้ายังกะจะกั๊กหูผมยังงั้นสิ” เขาทำท่าถอยไปตั้งหลัก แล้วพูดตักคอ “วันนั้นคุณคาราเต้ต้นคอผมสลบคาสิทธิ์ผมยังไม่ได้เอาเรื่องเลยนะ เอ...อย่าบอกนะว่าโหดๆ อย่างนี้เหมือนนั้นเลยจ้างคุณเข้ามาเป็นรปภ.”

กรรมกรไม่เสียใจเลยที่วันนั้นเธอเล่นงานเขาจนสลบเหมือด และเธอก็ไม่กล้ารับประกันว่าวันนี้จะไม่เกิดเหตุการณ์ทำนองนั้นขึ้นอีกถ้าหมอนี้ยังไม่เลิกกวนโหเส แต่ก่อนที่กรรมกรจะได้ก่อเหตุซ้ำรอย กรรมการห้ามมวยก็ปรากฏตัวขึ้นเสียก่อน พร้อมน้ำเสียงหล่อเหลาของเขาที่ตอนนี้ติดจะดู

“คุณกรรมกรจะเป็นอะไรมันก็ไม่เกี่ยวกับนายไม่ใช่หรือ”

ทั้งกรรมกรและพงอินทร์หันไปมอง เห็นขาสั้นๆ ของ ดร. แผนยุทธกำลังก้าวตรงมาด้วยเท้าเยื้องย่างอย่างมีมาด พร้อมๆ กับเสียงโหยหวนของวิญญาณตนเดิมที่คอยติดตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง เสียงนั้นแสบแก้วหู ชนิดที่ว่าถ้าหากนี้ไม่ใช่เรื่องงาน เธอจะขอยู่ห่างจากผู้ชายคนนี้ให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ จะได้ไม่ต้องทนฟังเสียงหวีดร้องนั้น

“อย่าเสียมารยาทกับคุณกรรมกร เธอเป็นแขกของฉัน”

“อ้อ หรือครับ...ผมไม่รู้เนี่ย ผมหลับอยู่ดีๆ แขกของพี่แผนก็บุกเข้าไปในบ้านผมก่อน ผมก็เลยต้องสอบสวนเสียหน่อย เกิดเป็นมิจฉาชีพตั้งใจจะเข้าไปปล้นฆ่าข่มขืนผมจะทำไฉนละ” พงอินทร์พูดหน้าตาเฉย ไม่ได้มีที่ท่าว่าเกรงกลัวพี่เขย ถึงแม้ฝ่ายนั้นจะวางท่ามาเสียน่าเกรงขาม

และคำพูดแบบไม่เกรงใจนั้นก็ทำเอาแผนยุทธหน้าตึง

แต่ก่อนที่จะทั้งสองคนจะได้โต้เถียงอะไรมากไปกว่านั้น เสียงของก้องฟ้าก็ร้องเรียกกรรมกรมาแต่ไกล

“พี่กรรม...พี่กรรม...”

ชายาวในทางเงาเฉลิบล้อๆ วิ่งมาหยุดข้างหญิงสาว ไม่ทันได้มองว่า
กรรมาเียนอยู่กับใคร ก็บอกอย่างรีบร้อน

“พี่กรรมา เมื่อก็ผมเห็นลุงคนขับรถของลูกค้าพี่กรรมาขับรถเข้าบ้านมา
แล้ว เบนซ์สปอร์ตป้ายแดงซะด้วย แต่ไม่ยกเห็นคุณดอกเตอร์เลย”

กรรมาสะดั่ง ขณะที่ยังอินทร์หัวเราะก๊าก

ก้องฟ้าหันไปมองชายหนุ่มเจ้าของเสียงหัวเราะ แล้วก็สะดุดตากับเสื้อ
สีแดงสดที่ฝ่ายนั้นใส่อยู่ ท่าตาโตแทบจะพลัดออกมาจากเบ้า

เสื้อแข่งทีมฟุตบอลลิเวอร์พูลรุ่นล่าสุด!

กรรมาพอจะเดาออกว่าก้องฟ้าเป็นอะไรก็รีบสะกิดเรียกให้รู้ตัว ฝ่ายนั้น
จึงวางท่าสำรวมขึ้น แต่พอมองเลยมายังผู้ชายอีกคนที่ยืนข้างๆ กรรมา นายก้อง
ก็ยกนิ้วขึ้นชี้โดยที่กรรมาห้ามไม่ทัน...

“อ้าว นี่ไง คุณลุงคนขับ...โอ้ย!” ก้องฟ้าสะดุ้งตัวลอยเมื่อเล็บคมๆ ของ
กรรมาหยิกหมับเข้าที่เอวแล้วบิดอย่างแรง

“ก้องฟ้า...นี่ ดร. แผนยุทธ ลูกค้าของพี่” กรรมาพูดตลอดไรรุ่น เน้นเสียง
หนักตรงชื่อ ดร. แผนยุทธ และส่งสายตาอำมหิตให้น้องชายต่างมารดา ทำเอา
ฝ่ายนั้นตาเหลือก อ้าปากค้าง ก่อนจะหัวเราะเหะๆ อย่างที่ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์
ดีขึ้น พร้อมยกมือไหว้

“สวัสดีครับ ดอกเตอร์แผนยุทธ แหม...ผมก็คิดว่า...” ก้องฟ้าหยุดคำพูด
ไว้ได้ทันเมื่อสบสายตาเหยี่ยวเกรี้ยวของพี่สาว

แผนยุทธรับไหว กรรมาจำต้องทำเป็นไม่เห็นสีหน้าของเขาค่อยไปเมื่อ
ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนขับรถ

“นี่ก้องฟ้า...ผู้ช่วยของดิฉันเองค่ะ” กรรมาไม่อยากจะแนะนำเลยจริงๆ
นายก้องทำเอาเธออับอายขายหน้าได้แทบทุกครั้งเวลาที่ ใครช่วยตอบที่ว่าเธอคิด
ถูกไหมที่เลือกหมอนี้มาเป็นผู้ช่วย

“โอ้โฮเฮะ...คุณมีผู้ช่วยมาด้วยหรอเนี่ย? แหม ผมชักสงสัยเข้าไปใหญ่ว่า
มาทำงานอะไรกัน”

“บอกแล้วว่าไม่เกี่ยวกับนาย” แผนยุทธสวน

“ทำไม่จะไม่เกี่ยวครับ บ้านหลังนี้เป็นบ้านของพี่พิม ถ้าหากจะมีใครเข้า

ออกผมก็ควรจะต้องรับรู้ด้วย เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง และที่ร้ายไปกว่านั้น...” พงอินทร์ปรายตามองภรรยาด้วยสายตาที่หญิงสาวเกลียดชัง “ถ้าจะมีใครมาแทนที่พี่ผมในบ้านหลังนี้ ทั้งๆ ที่พี่ผมตายไปยังไม่ถึงเดือน ผมก็ควรต้องรับรู้ไม่ใช่หรือ”

ภรรยาขมวดคิ้ว...หมอนี่คิดได้ยังไงนะว่าเธอสนใจผู้ชายอย่างแผนยุทร!

ไม่ทันได้โต้ตอบออกไป ‘ผู้ช่วย’ ของเธอก็ออกโรงแทน

“พี่กรรมเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมาย ส่วนผม...เป็นบอดี้การ์ดของพี่กรรมครับ” ก้องฟ้ายืดคอกอย่างภูมิใจ ประกาศในสิ่งที่ชักซ้อมกันไว้ก่อนแล้ว แม้ว่ามันจะไม่แนบเนียนเอาเสียเลย

ภรรยาเห็นสายตาของพงอินทร์ก็รู้ได้เลยว่า เขาไม่เชื่อคำพูดของก้องฟ้าเลยสักนิด

“ที่ปรึกษากฎหมาย? เอ ไม่ยกักรู้ว่าตอนนี้คุณเป็นที่ปรึกษากฎหมาย ทำไมเจอกันวันนี้ไม่บอกกันบ้างล่ะ”

“เจอกัน?” แผนยุทรขมวดคิ้วงง

“พี่แผนคงยังไม่รู้...ว่าผม กับที่ปรึกษากฎหมายของพี่แผนเคยรู้จักกันมาก่อน”

แผนยุทรมองภรรยากับพงอินทร์สลับกัน รวากับจะรอให้มีใครขยายความแต่กลับไม่มีใครพูดอะไรต่อ ทำให้เขาจำต้องตัดบท

“อย่าไปสนใจเลยครับคุณภรรยา เราไปกันเถอะ ผมจะพาไปดูห้องพักที่ให้แม่บ้านจัดเตรียมไว้ให้ แล้วเราจะได้คุยเรื่องงานกันต่อ”

ภรรยารับคำแล้วเดินเลี้ยวไปพร้อมแผนยุทรเพราะเมื่อจะฟังคำพูดกวนอารมณ์ของ ‘เพื่อนเก่า’ แล้วเหมือนกัน แต่เดินไปได้สองสามก้าวก็รู้สึกตัวว่านายก็องไม่ได้เดินตามมาด้วย เธอจึงหันกลับไป เห็นนายก็องกำลังเข้าไปต่อมๆ มองๆ เลื้อยเสียดที่พงอินทร์ใส่อยู่แบบจมูกแทบจะติดกับตัวเสื้อ

“นี่เสื้อแข่งหงส์แดงของแท้หรือเปล่าพี่ แจ่มไปเลย รุ่นใหม่ล่าสุดใช่ไหมฮะ เมื่อสัปดาห์ก่อนยังเห็นนักเตะใส่วิ่งอยู่ในสนาม...”

“อะแฮ่ม!”

ก้องฟ้าสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกระแอมจากภรรยา รีบผละออกจากเสื้อทีม

ลิเวอร์พูลของฟงอินทร์แล้ววิ่งตามมา

ภรรยาก็ต้องทำเป็นไม่เห็นสายตาขบขันของนายห้องเมียแผนยุทธร แล้วรีบจ้ำหมายจะให้ห่างออกมาจากสายตาของเขาโดยเร็วที่สุด

“อย่าถือสาเลยนะครับ หมอนั่นเขาเพิ่งออกมาจากป่า ก็เลยพูดจาอย่างไม่ค่อยรู้มารยาทคนเมือง” ดูแผนยุทธรเองก็จะไม่พอใจฟงอินทร์อยู่มาก “เห็นว่าทำงานเขียนสารคดีธรรมชาติสัตว์ป่าอะไรนั่น แต่ผมนึกไม่ออกว่าคนพูดจาไร้สาระ แถมกวนโทะไม่เข้าหูคนแบบนั้นจะเขียนหนังสือได้ยังไง”

“แล้วบ้านหลังเล็กนั้นเป็นบ้านของเขาหรือคะ”

“ครับ แต่เขาก็ไม่ค่อยจะได้อยู่ เพราะเข้าไปอยู่ป่าอยู่ดงทีละเป็นเดือนๆ แต่ตั้งแต่พี่สาวเขาตาย ก็หันกลับมาซุกอยู่บ้าน ไม่ค่อยจะออกไปทำงานทำการที่ไหน...ไม่แน่ว่าอาจจะโดนไล่่ออกซะละมัง”

ภรรยาก็ได้รีบฟังเอาไว้เฉยๆ ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร เช่นเดียวกับวิญญาณของพิมอรเองก็ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร นอกจากส่งเสียงร้องกรี๊ดๆ เป็นระยะๆ จนถึงบ้านหลังใหญ่

ห้องพักที่แผนยุทธรให้แม่บ้านจัดเตรียมเอาไว้ให้ภรรยาคือห้องพักแขกที่อยู่บนชั้นสองของบ้าน เตียนนอนไม้โอ๊กสี่เหลี่ยมใหญ่ตั้งอยู่กลางห้องบนพื้นไม้ปาร์เกต์ ข้างหนึ่งเป็นประตูเลื่อนเปิดออกสู่ระเบียงที่มีเก้าอี้นั่งเล่นตั้งอยู่ ส่วนฝั่งตรงข้ามระเบียงเป็นโต๊ะเครื่องแป้งที่ทำจากไม้โอ๊กเหมือนกัน

บนฝาด้านที่ปูด้วยวอลเปเปอร์ลายจุดเล็กๆ สีแดงมีภาพวาดสีน้ำรูปทิวทัศน์ธรรมชาติขนาดใหญ่แขวนอยู่เหนือโคมไฟก้านทองหุรหุรา

ห้องนี้ดูสวยงามน่าอยู่ แต่มันก็ให้บรรยากาศที่เหมือนห้องพักในโรงแรมมากกว่าที่จะอบอุ่นเหมือนบ้าน

“ไอ้โฮ ห้องที่ภรรยาสวยสะอาดตาไปเลย” ก้องฟ้าเอ่ยชม ห้องที่ฝ่ายนั้นพักก็อยู่ติดกับห้องเธอนั่นเอง การตกแต่งคล้ายคลึงกันเพียงแต่เป็นห้องเล็กกว่า

“ผมชักจะชอบงานนี้แล้วลิ ได้มาอยู่บ้านหลังใหญ่โตบึกเบิ้ม เตียนก็เต่งตึง” ไม่ว่าเปล่า ก้องฟ้ายังขี้นมานั่งขย่มเตียนเต่งไปเต่งมาเล่นอยู่สักพักก็นึกอะไรได้ จึงหยุดแล้วกวาดตามองไปรอบๆ สีหน้ารื่นเริงเมื่อครู่ชักเปลี่ยนเป็น

หวาดหวั่น

“เสียดาย บ้านสวยๆ แบบนี้ไม่น่ามี...ผี...เลยนะ”

“นี่...ระวังปากหน่อยนะนายก้อง อย่าไปเที่ยวพูดให้ใครได้ยินเสียว่าเรามาทำอะไรที่นี่ โดยเฉพาะกับคุณแม่บ้าน”

“คุณแม่บ้าน?”

“ใช่ ทำไมทำหน้างั้น”

“ก็ตอนที่พี่กรรมไม่อยู่ ผมเจอคุณแม่บ้านคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า”

“ว่าไหนะ นี่นายไปเจอคุณแม่บ้านจารุณีมาแล้วหรือ?”

“ก็...ผมนั่งรอพี่กรรมอยู่ที่สนามแล้วแดดมันร้อน ผมก็หิวน้ำ เลยเดินเข้าไปขอน้ำกินในครัว แล้วก็เจอคุณแม่บ้านกำลังนั่งดูทีวีอยู่”

กรรมหาแทบตะครุบคอเสื้อน้องชายต่างมารดา

“แล้วเขาเห็นนายไหม?”

ก้องฟ้าพยักหน้าหวั่นๆ ว่าตัวเองทำอะไรผิดไปหรือเปล่า...และคำตอบนั้นทำเอากรรมตาเหลือก รีบพลิกซ้ายพลิกขวาไปดูตามตัวน้องชายคล้ายจะหาตัวว่ามีร่องรอยการถูกทำร้ายหรือไม่

“แล้วเขาทำอะไรนายหรือเปล่า”

“แหม พี่กรรม คุณแม่บ้านเค้าก็ไม่ได้ดูน่ากลัวอะไรอย่างนั้นเสียหน่อย ออกจะใจดีด้วยซ้ำ”

“ใจดี?”

“ใช่ ตอนผมไปเห็นเธอกำลังนั่งร้องไห้ดูหนังเกาหลีอยู่พอดี เรื่องโปรดของผมเลยนะพี่กรรม พี่เคยดูไหม ที่จุนจีเล่นนะ ฉายช่องแปดตอนเช้าๆ ที่นางเอกแก่ๆ แล้วพระเอกเด็กๆ เรื่องรักโหดๆ ของสาวใหญ่กับ...” ก้องฟ้าหยุดพูดไปเองเมื่อเห็นแววตาพิฆาตของพี่สาวต่างมารดา จึงรู้ตัวว่าผลออกนอกเรื่องไกลไปหน่อย “ผมแค่จะบอกว่าคุณแม่บ้านเค้าใจดีจะตาย ยังเอาน้ำกระเจี๊ยบกับแตงโมมาให้ผมกินด้วย”

กรรมนายนหัวคิวเข้าหากัน

“ถ้ามันสงสัยจะเป็นคนละคนกันแล้วละ”

แน่สิ ก็คุณแม่บ้านจารุณีที่เธอเจอวันนั้น แม่แต่น้ำเปล่ายังไม่อยากจะให้
แขกกิน แต่นี้ถึงกับเอาน้ำกระเจี๊ยบและแตงโมมาต้อนรับแขกกอง แถมยังนั่ง
ร้องให้ดูหนังเกาหลีอยู่อีกต่างหาก คุณแม่บ้านจารุณีดูร้ายกาจมีลัทธิลึกลับใน
คงไม่อ่อนไหวขนาดนั้นอยู่แล้ว

ต้องเป็นคนละคนกันแน่ๆ

“ถ้าฉันก็ดีแล้ว แต่ฉันขอเตือนไว้เลยนะ ให้นายระวังคุณแม่บ้านที่ชื่อ
จารุณีเอาไว้ เพราะถ้าหากว่านายทะเล่ละล่า ประมาทพลาดพลั้งไป นายอาจจะ
ชะตาขาดไม่รู้ตัว”

“คุณแม่บ้านแกโหดขนาดนั้นเลยหรือพี่กรรม?”

“นายไม่รู้อะไร...” กรรมหนึ่งไปอึดใจหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากในสิ่งที่อยู่ใน
ความคิดแต่ไม่เคยเผยให้ใครฟัง “ฉันกำลังสงสัยว่าคุณแม่บ้านจารุณีนั่นจะอยู่
เบื้องหลังการตายของคุณพิมอร์”

“หา!”

“ฉันสงสัยว่าการตายของคุณพิมอร์อาจจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่มากกว่า
แค่อุบัติเหตุ และถ้าเป็นอย่างนั้นจริง คนที่น่าสงสัยที่สุดตอนนี้ก็คือคุณแม่บ้าน
จารุณี”

กรรมยังจำสายตาที่ไม่เป็นมิตรนั้นได้ติดตา นั่นอาจเป็นสายตาของ
ฆาตรกรที่หัวนกล้วนว่าใครจะมาล่วงรู้ความลับของตนเข้าก็ได้

“ช่วงนี้พี่กรรมอ่านนิยายเรื่องอะไรอยู่นะ”

“ปราสาทมืด...ทำไม?”

“ผมว่าแล้วเชียว”

“นายก็ง?”

“ผมรู้ว่าพี่กรรมชอบอ่านนิยาย แต่ว่าอ่านแล้วอินมากไปรีเปล่า ถึงได้คิด
อะไรก็กลับซับซ้อนเป็นนิยายไปหมด” ก้องฟ้าส่ายหน้าเนือๆ วางท่าเหมือน
ตัวเองเป็นผู้ใหญ่เสียเต็มประดา ส่วนกรรมเป็นแค่เด็กที่จินตนาการเรื่อยเปื่อย

“เออ คอยดูเอาเถอะ เดี่ยวคุณแม่บ้านจารุณีโผล่มาแล้วนายก็จะรู้เองว่า
ฉันพูดเกินจริงไปหรือเปล่า”

แล้วเสียงเคาะประตูก็ดังรัวขึ้นทันทีที่กรรมพุดจบ